

LOIS, DECRETS, ORDONNANCES ET REGLEMENTS WETTEN, DECRETEN, ORDONNANTIES EN VERORDENINGEN

MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES, DU COMMERCE EXTERIEUR ET DE LA COOPERATION INTERNATIONALE

F. 1999 — 4111 (97 — 2712) [C — 99/15205]

22 AVRIL 1997. — Loi portant assentiment à :

- a) Convention européenne d'extradition, faite à Paris le 13 décembre 1957;
- b) Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition, fait à Strasbourg le 15 octobre 1975;
- c) Deuxième Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition, fait à Strasbourg le 17 mars 1978 et
- d) Accord entre les Etats membres des Communautés européennes relatif à la simplification et à la modernisation des modes de transmission des demandes d'extradition, fait à San Sebastian le 26 mai 1989.

Corrigendum et erratum (1)

I. CORRIGENDUM

A. CONVENTION EUROPEENNE D'EXTRADITION, FAITE A PARIS LE 13 DECEMBRE 1957;

Les corrections suivantes sont à apporter, au *Moniteur belge* n° 222 du 22 novembre 1997, à partir de la page 31026.

Dans la version française de la Convention, il faut écrire les mots « Convention », « Partie Contractante » et « Secrétaire Général du Conseil de l'Europe » toujours avec une majuscule.

A l'article 2, paragraphe 4 du texte français, il faut mettre une apostrophe entre « d » et « adhésion » afin de lire « d'adhésion ».

A l'article 9, dernière phrase du texte néerlandais, il faut remplacer le mot « de » par « te » afin de lire « ... geen vervolging in te stellen ».

Dans la dernière phrase de l'article 13 du texte français, il faut remplacer le verbe « financer » par le verbe « fixer ».

A l'article 14, paragraphe 2 du texte français, il faut mettre une apostrophe entre « d » et « une » afin de lire « d'une part ».

A l'article 20, premier paragraphe, point (b) du texte français, il faut mettre un accent aigu sur la lettre « e » du mot « trouves » afin de lire « trouvés ».

A l'article 21, paragraphe 4, point (a) du texte français, il faut mettre une apostrophe entre « l » et « existence » afin de lire « l'existence ».

A l'article 21, paragraphe 6 du texte néerlandais, il faut remplacer le mot « al » par le mot « of ».

Le titre de l'article 25 du texte néerlandais est le suivant : « Définitie van de term « maatregelen » ».

L'article suivant l'article « 27 » porte le numéro « 28 » au lieu de « 25 ». Dans le titre de l'article « 28 » du texte néerlandais, il faut remplacer le mot « tusselt » par le mot « tussen ».

MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN, BUITENLANDSE HANDEL EN INTERNATIONALE SAMENWERKING

N. 1999 — 4111 (97 — 2712) [C — 99/15205]

22 APRIL 1997. — Wet houdende instemming met :

- a) Europees Verdrag betreffende de uitlevering, opgemaakt te Parijs op 13 december 1957;
- b) Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende de uitlevering, opgemaakt te Straatsburg op 15 oktober 1975;
- c) Tweede Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende de uitlevering, opgemaakt te Straatsburg op 17 maart 1978 en
- d) Akkoord tussen de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen betreffende de vereenvoudiging en de modernisering van de wijze van toezending van uitleveringsverzoeken, opgemaakt te San Sebastian op 26 mei 1989.

Corrigendum en erratum (1)

I. CORRIGENDUM

A. EUROPEES VERDRAG BETREFFENDE DE UITLEVERING, OPGEMAAKT TE PARIJS OP 13 DECEMBER 1957;

In het *Belgisch Staatsblad* nr. 222 van 22 november 1997 dienen vanaf bladzijde 31026 volgende verbeteringen te worden aangebracht :

In de Franse versie van het verdrag moeten de woorden « Convention », « Partie Contractante » en « Secrétaire Général du Conseil de l'Europe » steeds met een hoofdletter geschreven worden.

In artikel 2, paragraaf 4 van de Franse tekst moet een apostrof geplaatst worden tussen « d » en « adhésion » zodat men leest « d'adhésion ».

In artikel 9, laatste zin van de Nederlandse tekst moet het woord « de » vervangen worden door het woord « te » zodat men leest « ... geen vervolging in te stellen ».

In de laatste zin van artikel 13 van de Franse tekst moet het werkwoord « financer » vervangen worden door het werkwoord « fixer ».

In artikel 14, paragraaf 2 van de Franse tekst moet een apostrof geplaatst worden tussen « d » en « une » zodat men leest « d'une part ».

In artikel 20, eerste paragraaf, punt (b) van de Franse tekst moet een accentteken -é geplaatst worden op de letter « e » van het woord « trouves » zodat men leest « trouvés ».

In artikel 21, paragraaf 4, punt (a) van de Franse tekst moet een apostrof geplaatst worden tussen « l » en « existence » zodat men leest « l'existence ».

In artikel 21, paragraaf 6 van de Nederlandse tekst moet het woord « al » vervangen worden door het woord « of ».

De titel van artikel 25 van de Nederlandse tekst luidt als volgt : « Definitie van de term « maatregelen » ».

Het artikel volgend op artikel 27 draagt het nummer « 28 » in plaats van « 25 ». In de titel van artikel « 28 » van de Nederlandse tekst moet het woord « tusselt » vervangen worden door het woord « tussen ».

B. PROTOCOLE ADDITIONNEL
A LA CONVENTION EUROPÉENNE D'EXTRADITION,

FAIT A STRASBOURG LE 15 OCTOBRE 1975;

Les corrections suivantes sont à apporter, au *Moniteur belge* n° 222 du 22 novembre 1997, à partir de la page 31033.

Dans la version française du Protocole, il faut écrire les mots « Partie Contractante », « Comité européen pour les Problèmes Criminels du Conseil de l'Europe » et « Secrétaire Général du Conseil de l'Europe » toujours avec une majuscule.

Dans la dernière phrase de l'article 3, paragraphe 1 du texte français, il faut remplacer l'article « la » par l'article « le » devant les mots « Secrétaire Général du Conseil de l'Europe ». Dans le paragraphe 2 du même article du texte français, il faut remplacer le mot « entre » par le mot « entrera ».

A l'article 5, premier paragraphe du texte français, il manque le terme « d'approbation » entre les mots « d'acceptation » et « ou d'adhésion », afin de lire « ... de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, ... ».

A l'article 6, premier paragraphe du texte français, il manque le terme « d'approbation » entre les mots « d'acceptation » et « ou d'adhésion », afin de lire « ... de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, ... ».

A l'article 9, point *b*) du texte français, il manque le terme « d'approbation » entre les mots « d'acceptation » et « ou d'adhésion », afin de lire « ... de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, ... ». Au point *g*), il faut remplacer le mot « de » par le mot « et » afin de lire « ... l'article 8 et la date à laquelle la dénonciation... »

C. DEUXIEME PROTOCOLE ADDITIONNEL
A LA CONVENTION EUROPEENNE D'EXTRADITION,

FAIT A STRASBOURG LE 17 MARS 1978;

Les corrections suivantes sont à apporter, au *Moniteur belge* n° 222 du 22 novembre 1997, à partir de la page 31035.

Dans la version française du Deuxième Protocole, il faut écrire les mots « Partie Contractante », « Partie », Ministère de la Justice », « Comité Européen pour les Problèmes Criminels du Conseil de l'Europe », « Titre » et « Secrétaire Général du Conseil de l'Europe » toujours avec une majuscule.

A l'article 2, phrase introductive du texte français, il faut mettre un accent aigu sur la deuxième lettre « e » du mot « remplace » afin de lire « remplacé »; au point 2, il faut mettre un accent aigu sur la deuxième lettre « e » du mot « requerante » afin de lire « requérante ».

A l'article 5 du texte français, il faut mettre un accent aigu sur la première lettre « e » du mot « formulee » afin de lire « formulée ».

_____
Note

(1) Voir les *Moniteurs belges* du 22 novembre 1997, du 28 février 1998 et du 27 novembre 1998.

B. AANVULLEND PROTOCOL BIJ HET EUROPEES VERDRAG
BETREFFENDE DE UITLEVERING,

OPGEMAAKT TE STRAATSBURG OP 15 OKTOBER 1975;

In het *Belgisch Staatsblad* nr. 222 van 22 november 1997 dienen vanaf bladzijde 31033, volgende verbeteringen te worden aangebracht.

In de Franse versie van het Protocol moeten de woorden « Partie Contractante », « Comité européen pour les Problèmes Criminels du Conseil de l'Europe » en « Secrétaire Général du Conseil de l'Europe » steeds met een hoofdletter geschreven worden.

In de laatste zin van artikel 3, paragraaf 1 van de Franse tekst moet het lidwoord « la » vervangen worden door het lidwoord « le » voor de woorden « Secrétaire Général du Conseil de l'Europe ». In paragraaf 2 van hetzelfde artikel van de Franse tekst moet het woord « entre » vervangen worden door het woord « entrera ».

In artikel 5, paragraaf 1 van de Franse tekst ontbreekt de term « d'approbation » tussen de woorden « d'acceptation » en « ou d'adhésion » zodat men leest « ... de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion,... ».

In artikel 6, paragraaf 1 van de Franse tekst ontbreekt de term « d'approbation » tussen de woorden « d'acceptation » en « ou d'adhésion » zodat men leest « ... de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion,... ».

In artikel 9, punt *b*) van de Franse tekst ontbreekt de term « d'approbation » tussen de woorden « d'acceptation » en « ou d'adhésion » zodat men leest « ... de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion,... ». In punt *g*) moet het woord « de » vervangen worden door het woord « et » zodat men leest « ... l'article 8 et la date à laquelle la dénonciation... »

C. TWEEDE AANVULLEND PROTOCOL
BIJ HET EUROPEES VERDRAG BETREFFENDE DE UITLEVERING,

OPGEMAAKT TE STRAATSBURG OP 17 MAART 1978;

In het *Belgisch Staatsblad* nr. 222 van 22 november 1997 dienen vanaf bladzijde 31035, volgende verbeteringen te worden aangebracht.

In de Franse versie van het Aanvullend Protocol moeten de woorden « Partie Contractante », « Partie », Ministère de la Justice », « Comité Européen pour les Problèmes Criminels du Conseil de l'Europe », « Titre » en « Secrétaire Général du Conseil de l'Europe » steeds met een hoofdletter geschreven worden.

In artikel 2, de inleidende zin van de Franse tekst moet een accentteken -é geplaatst worden op de tweede letter « e » van het woord « remplace » zodat men leest « remplacé »; ook in punt 2 moet een accentteken -é geplaatst worden op de tweede letter « e » van het woord « requerante » zodat men leest « requérante ».

In artikel 5 van de Franse tekst moet een accentteken -é geplaatst worden op de eerste letter « e » van het woord « formulee » zodat men leest « formulée ».

_____
Nota

(1) Zie de *Belgische Staatsbladen* van 22 november 1997, van 28 februari 1998 en van 27 november 1998.

II. ERRATUM

A. CONVENTION EUROPEENNE D'EXTRADITION, FAITE A PARIS LE 13 DECEMBRE 1957;

AUTRICHE

Déclarations et restes consignées dans l'instrument de ratification, déposé le 21 mai 1969 — Or. angl./all./fr.

Déclarations

Au paragraphe 2 de l'article 2

L'Autriche accordera l'extradition également dans les conditions de l'article 2, paragraphe 2.

A l'alinéa c. du paragraphe 1 de l'article 6

L'Autriche considérera comme décisif, quant à l'appréciation de la nationalité, le moment de la remise de l'individu réclamé.

Aux articles 7 et 8

L'Autriche n'accordera l'extradition d'un individu pour une infraction tombant, selon la loi autrichienne, sous la juridiction autrichienne, que pour autant que cet individu est extradé à cause d'une autre infraction et que son jugement pour toutes les infractions, par les autorités judiciaires de l'Etat requérant, est dans l'intérêt de la découverte de la vérité ou est opportun pour des raisons afférentes à la fixation de la peine et à l'exécution de celle-ci.

A l'article 9

L'Autriche accordera l'extradition lorsque l'individu réclamé n'a été acquitté que parce que la juridiction autrichienne n'est pas donnée ou lorsque, uniquement pour la même raison, soit aucune poursuite n'a été engagée contre cet individu, soit il est mis fin aux poursuites déjà engagées.

Au paragraphe 2 de l'article 16

Au cas d'une requête d'arrestation provisoire, l'Autriche exige également un bref exposé des faits mis à charge de l'individu réclamé.

Au paragraphe 2 de l'article 21

L'Autriche refusera dans tous les cas le transit de ressortissants autrichiens.

Au paragraphe 5 de l'article 21 (1)

L'Autriche refusera le transit également pour les infractions fiscales au sens de l'article 5 de la Convention ainsi que pour les infractions citées dans la réserve à l'article 5. Le transit pour les infractions qui, selon la loi de l'Etat requérant sont passibles de la peine de mort ou d'une peine incompatible avec les postulats d'humanité et de dignité humaine sera accordé dans les conditions régissant l'extradition pour de telles infractions.

Réserves

A l'article 1er

L'Autriche n'accordera pas l'extradition lorsque l'individu réclamé doit être traduit devant un tribunal d'exception ou lorsque l'extradition doit servir à l'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté ou de rééducation infligées par un tel tribunal.

A l'article 5

L'extradition pour des infractions qui consistent exclusivement en contraventions aux réglementations sur les monopoles ou sur l'exportation, l'importation ou le transit ainsi que sur le rationnement de marchandises, ne sera aussi accordée par l'Autriche que dans les conditions de l'article 5.

A l'article 11

L'Autriche refusera l'extradition aux fins de l'exécution de la peine de mort. L'extradition aux fins de poursuites relatives à une infraction passible de la peine de mort selon la loi de l'Etat requérant ne sera accordée que si l'Etat requérant accepte la condition qu'une peine de mort ne sera pas prononcée. L'Autriche appliquera le même principe dans le cas de peines qui seraient incompatibles avec les postulats d'humanité et de dignité humaine.

Déclaration consignée dans une lettre du Représentant Permanent datée du 4 juin 1991, enregistrée au Secrétariat Général le 7 juin 1991 — Or. angl.

Me référant à votre circulaire JJ2356C Tr./24-4 datée du 16 février 1990 concernant les déclarations et réserves formulées par le Portugal (2) à l'égard de la Convention européenne d'extradition et à la déclaration du Gouvernement de la République Fédérale d'Allemagne datée du 4 février 1991, j'ai l'honneur de vous informer que mon Gouvernement se joint à l'interprétation allemande.

La Convention européenne d'extradition prévoit en son article 11 la possibilité facultative de refuser l'extradition dans le cas où le crime en vue duquel l'extradition est requise, peut entraîner la peine capitale d'après la législation de l'Etat requérant. La Convention ne contient pourtant pas de disposition similaire pour les peines privatives de libertés à perpétuité.

L'application de la Convention européenne d'extradition à l'égard du Portugal sans l'interprétation proposée par le Gouvernement allemand aurait comme conséquence que l'extradition pour un crime entraînant une peine privative de liberté à perpétuité devrait être refusée.

Ceci n'est pas compatible avec le sens et l'objet de la Convention. Cette application entraînerait le refus régulier de l'extradition pour les crimes graves et l'autorisation de l'extradition pour les crimes relativement mineurs. Ce résultat contredirait l'objectif de la Convention, c'est-à-dire la coopération des Parties Contractantes en vue d'une lutte internationale contre le crime.

Déclaration contenue dans une lettre de la Représentation Permanente de l'Autriche auprès du Conseil de l'Europe, en date du 7 janvier 1994, enregistrée au Secrétariat Général le 11 janvier 1994 — Or. fr.

Concernant les déclarations et réserves formulées par la Pologne à l'égard de la Convention européenne d'extradition, le Gouvernement autrichien se joint à l'interprétation contenue dans la déclaration du Gouvernement de la République fédérale d'Allemagne, en date du 11 octobre 1993.

Le Gouvernement de l'Autriche déclare que la déclaration de la Pologne relative à l'article 6, paragraphe 1 (b) de la Convention européenne d'extradition est interprétée par l'Autriche de la même façon, au sens que des personnes qui ont obtenu l'asile en Pologne seront placées sur un pied d'égalité avec les ressortissants polonais seulement au cas d'une demande d'extradition de l'Etat de persécution et, dans ce cas, ces personnes ne seront pas extradées.

La déclaration de la Pologne relative à l'article 6, paragraphe 1 (b) n'est compatible avec l'objet et le but de la Convention qu'au cas où l'extradition à un Etat tiers des personnes qui bénéficient de l'asile en Pologne n'est pas refusée exclusivement au motif que ces personnes soient traitées en tant que ressortissants polonais.

Déclaration consignée dans une lettre du Représentant Permanent de l'Autriche, en date du 3 décembre 1997, enregistrée au Secrétariat Général le 5 décembre 1997 — Or. fr./angl.

Le Gouvernement de l'Autriche déclare que la déclaration de la Roumanie relative à l'article 6, paragraphe 1 (a) et (b) et l'article 21, paragraphe 5 de la Convention est interprétée par l'Autriche de la façon que des personnes qui ont obtenu l'asile en Roumanie seront placées sur un pied d'égalité avec les ressortissants roumains seulement au cas d'une demande d'extradition ou de transit à travers le territoire de la Roumanie de l'Etat de persécution et, dans ce cas, que ces personnes ne seront ni extradées, ni transitées.

La déclaration de la Roumanie relative à l'article 6, paragraphe 1 (a) et (b) et l'article 21, paragraphe 5, n'est compatible avec l'objet et le but de la Convention qu'au cas où l'extradition ou le transit à travers le territoire de la Roumanie à un Etat tiers de personnes qui bénéficient de l'asile en Roumanie n'est pas refusée exclusivement au motif que ces personnes soient traitées en tant que ressortissants roumains.

BELGIQUE

Réserves et Déclarations consignées dans une lettre du Ministre des Affaires étrangères de la Belgique, en date du 3 juin 1997, remise au Secrétaire Général lors du dépôt de l'instrument de ratification, le 29 août 1997 — Or. fr.

Déclarations

Article 1

Le Gouvernement belge considère que la réserve formulée par le Portugal au sujet de l'article premier, alinéa c, n'est pas compatible avec l'objet de la Convention. Il comprend la réserve au sens que l'extradition ne sera refusée que si, conformément au droit de l'Etat requérant, la personne condamnée à perpétuité n'est pas susceptible d'être libérée après l'écoulement d'un certain temps suite à une procédure judiciaire ou administrative.

Article 14

La Belgique considère que la règle de la spécialité n'est pas applicable lorsque la personne réclamée par elle aura consenti expressément à être poursuivie et punie de quelque chef que ce soit et ce devant l'autorité judiciaire de l'Etat requis, si cette possibilité est prévue dans le droit de cet Etat. Si par contre l'extradition est demandée à la Belgique, celle-ci considère que, lorsque la personne à extraditer a renoncé formellement aux formalités et garanties de l'extradition, la règle de la spécialité n'est plus applicable.

Article 15

La Belgique considère que l'exception prévue à l'article 15 est étendue, au cas où la personne qui a été remise à la Belgique a renoncé conformément au droit de la Partie requise à la spécialité de l'extradition.

Article 21

Le gouvernement belge n'accordera le transit sur son territoire qu'aux mêmes conditions que celles de l'extradition.

Article 23

Si la demande d'extradition et les documents à produire sont rédigés dans la langue de la Partie requérante et que cette langue n'est ni le néerlandais, ni le français, ni l'allemand, ils doivent être accompagnés d'une traduction en langue française.

Réserves

Article 1

La Belgique se réserve le droit de ne pas accorder l'extradition lorsque l'individu réclamé pourrait être soumis à un tribunal d'exception, ou si l'extradition est demandée en vue de l'exécution d'une peine prononcée par un tel tribunal.

L'extradition ne sera pas accordée lorsque la remise est susceptible d'avoir des conséquences d'une gravité exceptionnelle pour la personne réclamée, notamment en raison de son âge ou de son état de santé.

Article 18

L'obligation de la mise en liberté à l'expiration du délai de 30 jours prévue au paragraphe 4 de l'article 18 ne sera pas applicable dans le cas où l'individu réclamé aura introduit un recours contre la décision d'extradition ou concernant la légalité de sa détention.

Article 19

Le Gouvernement du Royaume de Belgique n'accordera l'extradition temporaire visée à l'article 19, paragraphe 2, que s'il s'agit d'une personne qui subit une peine sur son territoire et si des circonstances particulières l'exigent.

Article 28

En raison du régime particulier entre les pays du Benelux, le Gouvernement belge n'accepte pas les paragraphes I et 2 de l'article 28 en ce qui concerne ses rapports avec le Royaume des Pays-Bas et le Grand-Duché de Luxembourg.

Le Gouvernement belge se réserve la faculté de déroger à ces dispositions en ce qui concerne ses rapports avec les autres Etats Membres de la Communauté européenne.

BULGARIE

Réserves et déclarations faites lors de la signature, le 30 septembre 1993, et confirmées lors du dépôt de l'instrument de ratification, le 17 juin 1994 — Or. fr.

Réserve relative à l'article 1 :

L'extradition pourra être refusée si l'individu poursuivi doit être jugé par un tribunal extraordinaire dans l'état requérant ou si un jugement, prononcé par un tel tribunal, doit être mis en exécution à l'encontre de cette personne.

Réserve relative à l'article 4 :

L'extradition en raison d'infractions militaires qui constituent aussi des infractions de droit commun, pourra être admise uniquement à condition que la personne extradée ne soit ni jugée par un tribunal militaire ni accusée d'une infraction militaire.

Déclaration relative à l'article 6, paragraphe 1 (b) :

La République de Bulgarie déclare qu'elle reconnaîtra comme ressortissant au sens de la présente Convention toute personne ayant la nationalité bulgare au moment de la prise de décision d'extradition.

Réserve relative à l'article 7 :

La République de Bulgarie déclare son droit de refuser l'extradition si la Partie requérante refuse l'extradition dans des cas similaires, conformément à l'article 7, paragraphe 2.

Réserve relative à l'article 12 :

La République de Bulgarie déclare son droit d'exiger de la Partie requérante la présentation des preuves concernant la perpétration de l'infraction par l'individu pour lequel l'extradition est demandée. Si elle admet que les preuves présentées sont insuffisantes, elle peut refuser l'extradition.

Réserve relative à l'article 21 :

La République de Bulgarie déclare qu'elle accordera le transit aux mêmes conditions auxquelles est autorisée l'extradition.

Déclaration relative à l'article 23 :

La République de Bulgarie déclare qu'elle exigera que tous les documents liés à l'exécution de la présente Convention soient accompagnés d'une traduction dans l'une des langues officielles du Conseil de l'Europe.

CROATIE

Déclaration consignée dans l'instrument d'adhésion, déposé le 25 janvier 1995 — Or. angl.

L'article 9 de la Constitution de la République de Croatie interdit l'extradition de ressortissants croates.

Par conséquent, la République de Croatie n'accordera pas l'extradition ou le transit (Article 21, paragraphe 2, de la Convention) de ses propres ressortissants.

La "nationalité" d'une personne dont l'extradition est requise sera déterminée au moment où l'acte criminel a été commis et conformément à la législation de la République de Croatie concernant la nationalité (Article 6, paragraphe 1 (b) de la Convention).

La République de Croatie accordera le transit d'une personne uniquement aux conditions qui s'appliquent à l'extradition (Article 21, paragraphe 5, de la Convention).

CHYPRE

Déclarations et réserves faites lors de la signature, le 18 septembre 1970 — Or. angl.

Article 1

L'article 11.2.f. de la Constitution chypriote interdit l'extradition des nationaux. En conséquence, les dispositions de l'article 1 de la Convention, en ce qui concerne la République de Chypre, doivent être limitées à l'extradition d'étrangers.

Article 6

L'extradition des ressortissants de la République de Chypre n'étant pas autorisée par la Constitution (voir déclaration concernant l'article 1), le terme "ressortissants" au sens de la Convention désigne, en ce qui concerne Chypre, "les citoyens de la République de Chypre ou les personnes qui, en vertu des dispositions en vigueur sur la nationalité chypriote, seraient habilitées à devenir des citoyens de la République".

En outre, d'après les dispositions du Code pénal chypriote, les ressortissants de la République peuvent être poursuivis à Chypre pour un délit punissable de la peine capitale ou d'une peine d'emprisonnement de plus de deux ans commis dans un pays étranger, si l'acte ou l'omission qui constitue le délit est légalement punissable par la loi du pays où il a été commis.

Article 11

Aux termes du Code pénal cypriste, lorsqu'un citoyen de Chypre commet dans un pays étranger un délit puni de la peine capitale par la loi cypriste, mais non par la législation du pays étranger, la peine de mort n'est pas infligée à Chypre, mais l'auteur du délit est passible de toute autre peine pouvant aller jusqu'à l'emprisonnement à vie.

Article 21, paragraphe 2

En ce qui concerne les ressortissants de la République, la déclaration faite à propos des articles 1 et 6 s'applique également à ce paragraphe.

REPUBLIQUE TCHEQUE

Réserve consignée dans une Note Verbale de la Représentation Permanente de la République fédérative tchèque et slovaque en date du 13 février 1992, remise au Secrétaire Général lors de la signature le 13 février 1992, confirmée dans l'instrument de ratification déposé le 15 avril 1992 et dans une Note Verbale de la Représentation Permanente de la République fédérative tchèque et slovaque en date du 15 avril 1992 remise au Secrétaire Général lors du dépôt de l'instrument de ratification, et confirmée par lettre du Ministère des Affaires étrangères de la République tchèque en date du 1er janvier 1993, enregistrée au Secrétariat Général le 2 janvier 1993 — Or. angl.

Aux termes de l'article 21.5 le transit d'un individu au sens de l'article 21 ne sera accordé qu'aux conditions qui s'appliquent aux cas d'extradition.

DANEMARK

Réserves et déclarations consignées dans une lettre du Ministère des Affaires étrangères du Danemark, en date du 30 août 1962, remise au Secrétaire Général lors du dépôt de l'instrument de ratification, le 13 septembre 1962 — Or. fr.

Réserves

Article 1

L'extradition peut être faite à la condition qu'un inculpé ou prévenu ne sera pas soumis à une poursuite pénale devant un tribunal d'exception. L'extradition en vue de l'exécution d'une peine prononcée par un tel tribunal pourra être refusée.

L'extradition pourra également être refusée si elle est susceptible d'avoir des conséquences particulièrement graves pour l'individu réclamé en raison notamment de son âge, de son état de santé ou d'autres raisons d'ordre personnel.

Article 1, cfr. article 9

L'extradition peut être refusée si les autorités compétentes d'un Etat tiers ont définitivement condamné ou acquitté l'individu du délit faisant l'objet de la demande d'extradition ou si les autorités compétentes d'un Etat tiers ont décidé de ne pas intenter de poursuite ou de cesser la poursuite en ce qui concerne le même délit.

Article 2, alinéa 1

L'obligation d'extrader se limite aux infractions qui d'après le Code pénal danois peuvent entraîner une peine plus grave que l'emprisonnement pendant une année et la détention simple.

Article 3, alinéa 3

La question de savoir si l'attentat ou la tentative d'attentat à la vie d'un chef d'Etat ou d'un membre de sa famille doit être considérée comme un crime politique, est décidée suivant une appréciation concrète.

Article 4

L'extradition pour un crime militaire comportant en même temps un fait punissable selon le code civil ne pourra se faire qu'à la condition que l'extradé ne soit pas condamné suivant le code militaire.

Article 12

Lorsque des circonstances particulières semblent l'indiquer, les autorités danoises peuvent exiger du pays requérant la production de preuves établissant une présomption suffisante que l'individu en question est coupable. La demande peut être refusée si les preuves sont considérées insuffisantes.

Déclarations

Article 6

Le terme "ressortissants" désigne au Danemark les nationaux du Danemark, de la Finlande, de l'Islande, de la Norvège et de la Suède ainsi que les personnes domiciliées dans ces pays.

Article 28, alinéa 3

La Convention ne s'applique pas aux rapports du Danemark avec la Norvège et la Suède, l'extradition entre les pays scandinaves ayant lieu sur la base d'une législation uniforme.

ESTONIE

Déclarations consignées dans l'instrument de ratification, déposé le 28 avril 1997 — Or. angl.

1) Conformément à l'article 6, paragraphe 1, sous-paragraphe (b) de la Convention, la République d'Estonie déclare que le terme "ressortissant" au sens de la Convention désigne les nationaux de la République d'Estonie;

2) Conformément à l'article 6, paragraphe 1, sous-paragraphe (a) de la Convention, la République d'Estonie se réserve le droit de refuser l'extradition d'un de ses ressortissants, si ce ressortissant n'y consent pas;

3) Conformément à l'article 23 de la Convention, la République d'Estonie déclare que les requêtes et leurs annexes présentées à la République d'Estonie devront être accompagnées d'une traduction en anglais.

FINLANDE

Déclarations consignées dans une lettre de l'Ambassade de Finlande en France, en date du 12 mai 1971, remise au Secrétaire Général lors du dépôt de l'instrument d'adhésion, le même Jour — Or. angl.

Article 6

Au sens de la présente Convention le terme "ressortissants" désigne les nationaux de la Finlande, du Danemark, de l'Islande, de la Norvège et de la Suède ainsi que les étrangers domiciliés dans ces Etats.

Article 28, paragraphe 3

La Convention n'est pas applicable, s'agissant de l'extradition pour infractions, entre la Finlande, le Danemark, l'Islande, la Norvège et la Suède, l'extradition entre ces pays ayant lieu sur la base d'une législation uniforme.

Réserves consignées dans l'instrument d'adhésion, déposé le 12 mai 1971 — Or. angl.

Article 1er

En accordant l'extradition, la Finlande se réserve le droit de stipuler que l'extradé ne peut être traduit pour l'infraction en question devant un tribunal qui n'est habilité à connaître des infractions de la nature envisagée qu'à titre provisoire ou dans des circonstances exceptionnelles. L'extradition demandée en vue de l'exécution d'une peine prononcée par un tribunal spécial de ce type peut être refusée. La Finlande se réserve également le droit de refuser l'extradition au cas où elle serait déraisonnable sur le plan humanitaire en raison de l'âge, de l'état de santé ou de toute autre condition liée à la personne visée, ou en raison de circonstances particulières.

Article 2, paragraphe 1

L'obligation d'extrader mentionnée au premier paragraphe du présent article sera limitée aux infractions frappées par la loi finlandaise d'une peine excédant un an d'emprisonnement. Une personne condamnée dans un Etat étranger pour une infraction de la nature envisagée ne pourra être extradée que si la sanction non encore exécutée est la privation de liberté pour une durée de quatre mois au moins.

Article 3, paragraphe 3

La Finlande se réserve le droit de considérer l'infraction mentionnée au paragraphe 3 du présent article comme une infraction politique, si elle a été commise au cours d'une bataille rangée.

Article 4

Si l'infraction militaire comporte également une infraction à raison de laquelle l'extradition est normalement autorisée, la Finlande se réserve le droit de stipuler que l'extradé ne pourra pas être condamné en application d'une disposition relative aux infractions militaires.

Article 18

Si l'individu arrêté dont l'extradition a été accordée n'a pas été reçu par l'Etat requérant à la date fixée, la Finlande se réserve le droit de le libérer immédiatement.

FRANCE

Réserves et déclarations consignées dans l'instrument de ratification, déposé le 10 février 1986 — Or. fr.

Article 1er

L'extradition ne sera pas accordée lorsque la personne réclamée serait jugée dans l'Etat requérant par un tribunal n'assurant pas les garanties fondamentales de procédures et de protection des droits de la défense ou par un tribunal institué pour son cas particulier, ou lorsque l'extradition est demandée pour l'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté infligée par un tel tribunal.

L'extradition pourra être refusée si la remise est susceptible d'avoir des conséquences d'une gravité exceptionnelle pour la personne réclamée, notamment en raison de son âge ou de son état de santé.

Article 2, paragraphe 1

S'agissant des personnes poursuivies, l'extradition ne sera accordée que pour les faits punis par la loi française et par la loi de l'Etat requérant, d'une peine ou mesure de sûreté privative de liberté d'un maximum d'au moins deux ans.

S'agissant des peines plus sévères que les peines ou mesures de sûreté privatives de liberté, l'extradition pourra être refusée si ces peines ou mesures de sûreté ne sont pas prévues dans l'échelle des peines applicables en France.

Article 3, paragraphe 3

La France se réserve le droit d'apprécier, en fonction des circonstances particulières de chaque affaire, si l'attentat à la vie d'un Chef d'Etat ou d'un membre de sa famille revêt ou non un caractère politique.

Article 5

La France déclare qu'en matière de taxes, d'impôts, de douane et de change, l'extradition sera accordée à l'Etat requérant s'il en a été ainsi décidé par simple échange de lettres dans chaque cas particulier.

Article 6

L'extradition sera refusée lorsque la personne réclamée avait la nationalité française au moment des faits.

Article 14, paragraphe 3

La France exigera que l'infraction nouvellement qualifiée vise les mêmes faits que ceux en raison desquels l'extradition a été accordée et que cette nouvelle qualification n'emporte pas l'application d'une peine pour laquelle l'extradition pourrait être refusée.

Article 16, paragraphe 2

En cas de demande d'arrestation provisoire, la France exigera également un bref exposé des faits mis à la charge de la personne réclamée.

Article 21

La France se réserve la faculté de n'accorder le transit qu'aux mêmes conditions que celles de l'extradition.

Article 23

La France déclare qu'elle demandera une traduction des requêtes aux fins d'extradition et des pièces annexes dans l'une des langues officielles du Conseil de l'Europe et qu'elle choisit le français.

Article 27, paragraphes 1 et 2

Le Gouvernement de la République française déclare qu'en ce qui concerne la France, la Convention s'applique aux Départements européens et d'outre-mer de la République.

ALLEMAGNE

Déclarations et réserves lors du dépôt de l'instrument de ratification, le 2 octobre 1976 — Or. angl.

Article 6

L'extradition de ressortissants allemands, de la République Fédérale d'Allemagne vers un pays étranger, est interdite par l'article 16, paragraphe 2, 1ère phrase, de la Loi fondamentale de la République Fédérale d'Allemagne et devra en conséquence être refusée dans tous les cas.

Le terme "ressortissants" au sens de l'article 6, paragraphe 1 b. de la Convention européenne d'extradition, englobe tous les allemands au sens de l'article 116, paragraphe 1, de la Loi fondamentale de la République Fédérale d'Allemagne.

Article 21

En cas de transit au sens de l'article 21 de la Convention européenne d'extradition, l'article 11 de la Convention s'appliquera *mutatis mutandis*.

Article 21, paragraphe 2

Le transit d'un ressortissant allemand à travers le territoire de la République Fédérale d'Allemagne est interdit par l'article 16, paragraphe 2, 1ère phrase, de la Loi fondamentale de la République Fédérale d'Allemagne et il sera donc refusé dans tous les cas.

Article 21, paragraphe 4 a.

Si la voie aérienne est utilisée pour le transit à travers le territoire de la République Fédérale d'Allemagne sans qu'un atterrissage soit prévu, l'assurance sera exigée que, à la connaissance de la Partie requérante et selon les documents en sa possession, la personne extradée n'est pas un ressortissant allemand et ne prétend pas l'être.

Article 23

Si la demande d'extradition et les documents à fournir ne sont pas en langue allemande, ils doivent être accompagnés d'une traduction de la demande et des documents en langue allemande ou dans l'une des langues officielles du Conseil de l'Europe.

Article 27, paragraphe 3

La Convention européenne d'extradition s'appliquera aussi au Land de Berlin avec effet à la date à laquelle elle entrera en vigueur pour la République Fédérale d'Allemagne; toutefois, une demande d'extradition hors du Land de Berlin d'un ressortissant de la République Française, du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord ou des Etats-Unis d'Amérique, ne sera exécutée qu'après avoir obtenu le consentement du Commandant à Berlin des forces armées de l'Etat concerné.

Déclaration faite lors du dépôt de l'instrument de ratification, le 2 octobre 1976 — Or. fr.

Le Représentant Permanent a déclaré, au nom de son Gouvernement, que la Convention européenne d'extradition s'appliquera également au Land de Berlin avec effet de la date à laquelle elle entrera en vigueur pour la République Fédérale d'Allemagne.

Déclaration consignée dans une lettre de la Représentation Permanente en date du 4 février 1991, enregistrée au Secrétariat Général le 5 février 1991 — Or. fr.

Le Gouvernement de la République Fédérale d'Allemagne considère que la réserve formulée par le Portugal au sujet de l'article 1er de la Convention (alinéa c) n'est compatible avec le sens et l'objet de la Convention que si elle ne s'oppose pas sans distinction à l'extradition dans tous les cas où une peine privative de liberté à perpétuité peut être prononcée ou une mesure de sûreté ordonnée. Il comprend la réserve en ce sens que l'extradition ne sera refusée que si, conformément au droit de l'Etat requérant, la personne condamnée à une peine privative de liberté à perpétuité ne dispose d'aucun moyen lui permettant d'obtenir, après avoir subi une partie déterminée de la peine ou de la mesure, l'examen par un tribunal d'un éventuel sursis avec mise à l'épreuve pour le reste de la sanction.

Déclaration consignée dans une Note Verbale de la Représentation Permanente en date du 11 octobre 1993 enregistrée au Secrétariat Général le 13 octobre 1993 — Or. angl.

La République fédérale d'Allemagne considère que la déclaration de la Pologne relative à l'article 6 paragraphe 1 (a) de la Convention, selon laquelle les personnes qui ont obtenu l'asile en Pologne sont placées sur un pied d'égalité avec les ressortissants polonais, n'est compatible avec l'objet et le but de la Convention que si elle ne fait pas obstacle à l'extradition de ces personnes vers un Etat autre que celui au titre duquel l'asile a été accordé.

GRECE

Réserves faites lors du dépôt de l'instrument de ratification, le 29 mai 1961 — Or. fr.

Article 6

Les dispositions de l'article 6 seront appliquées sous réserve de l'application de l'article 438, paragraphe a. du Code de procédure pénale grec qui interdit l'extradition des ressortissants de la Partie requise.

En ce qui concerne le sous-paragraphe c. du paragraphe 1er, l'article 438 du Code de procédure pénale grec sera également appliqué. Selon cet article, la date à laquelle l'infraction a été commise ne sera nullement prise en considération pour établir la nationalité de l'individu réclamé.

Article 7

Le paragraphe 1 sera appliqué sous réserves des dispositions du paragraphe b. de l'article 438 du Code de procédure pénale grec.

Article 11

A la place de l'article 11 de la Convention, l'article 437, paragraphe 1, du Code de procédure pénale grec continuera à être appliqué. Selon cette disposition, l'extradition d'un ressortissant étranger pour un délit entraînant la peine de mort, conformément à la législation de la Partie requérante, est permise seulement dans le cas où la même peine est prévue pour ce délit par la législation hellénique.

Article 18

La dernière partie du paragraphe 4 de l'article 18 de la Convention est acceptée, en y ajoutant la disposition suivante de l'article 454 du Code de procédure pénale grec : "à condition que la nouvelle demande soit basée sur les mêmes éléments".

Article 19

Cet article est accepté sous réserve des dispositions de l'article 441 du Code de procédure pénale grec.

HONGRIE

Réserves et déclarations consignées dans une lettre du Représentant Permanent de la Hongrie, remise au Secrétaire Général lors du dépôt de l'instrument de ratification, le 13 juillet 1993 — Or. angl.

Réserves

Article 1

La Hongrie n'accordera pas l'extradition si la personne recherchée doit être traduite devant un tribunal spécial ou si l'extradition doit conduire à l'exécution d'une peine ou d'une mesure de sûreté prononcée par un tel tribunal.

La Hongrie se réserve en outre le droit de refuser l'extradition pour raisons humanitaires si cela risque de mettre dans une situation particulièrement pénible la personne réclamée, par exemple en raison de sa jeunesse, de son âge avancé ou de son état de santé, ou de toute autre condition affectant la personne en question, eu égard aussi à la nature de l'infraction et aux intérêts de l'Etat requérant.

Article 6

a. Nonobstant les dispositions de l'article 6 paragraphe 1.a. du Traité de paix conclu à Paris le 10 février 1947, la Hongrie n'accordera pas l'extradition de ses propres ressortissants.

b. La Hongrie se réserve le droit de refuser l'extradition de personnes établies définitivement en Hongrie.

Article 11

La Hongrie refusera l'extradition si elle est demandée pour appliquer la peine de mort ou poursuivre une personne accusée d'une infraction punissable de la peine de mort. Néanmoins, l'extradition peut être accordée pour une infraction punissable de la peine de mort en vertu du droit de l'Etat requérant si cet Etat accepte de ne pas appliquer la peine de mort au cas où elle serait prononcée.

Déclarations

Article 16, paragraphe 2

En cas de demande d'arrestation provisoire, la Hongrie exige aussi un bref exposé des faits dont est accusée la personne réclamée.

Article 21, paragraphe 2

La Hongrie refusera le transit de ses propres ressortissants et des personnes établies définitivement en Hongrie.

Article 23

La Hongrie dépare qu'elle exigera une traduction de la demande d'extradition et des pièces annexes soit en hongrois, soit dans l'une des langues officielles du Conseil de l'Europe, si elles ne sont pas rédigées dans l'une de ces langues.

ISLANDE

Réserves contenues dans l'instrument de ratification, déposé le 20 juin 1984 — Or. angl.

Article 1

En accordant l'extradition, l'Islande se réserve le droit de stipuler que l'extradé ne peut être traduit devant un tribunal qui n'est habilité à connaître des infractions de la nature envisagée qu'à titre provisoire ou dans des circonstances exceptionnelles, ainsi que le droit de refuser l'extradition en vue de l'exécution d'une peine prononcée par un tribunal d'exception de ce type.

L'extradition peut également être refusée si elle est susceptible d'avoir des conséquences particulièrement graves pour l'individu réclamé en raison notamment de son âge, de son état de santé ou d'autres raisons d'ordre personnel.

Article 2, paragraphe 1

L'Islande ne peut accorder l'extradition qu'à raison d'une infraction ou d'une infraction équivalente qui, aux termes de la loi islandaise, est punie ou aurait été punie d'une peine d'emprisonnement de plus d'un an.

Article 3, paragraphe 3

L'Islande se réserve le droit de considérer, d'après les circonstances liées au cas envisagé, l'infraction visée au paragraphe 3 de l'article 3 comme infraction politique.

Article 4

L'extradition pour un crime militaire constituant en même temps un fait punissable selon le Droit pénal général ne pourra se faire qu'à la condition que l'extradé ne soit pas condamné suivant le Droit militaire.

Article 12

L'Islande se réserve le droit d'exiger de la Partie requérante la production de preuves établissant que la personne réclamée a commis l'infraction à raison de laquelle l'extradition est demandée. L'extradition peut être refusée si les preuves paraissent insuffisantes.

Déclarations consignées dans une lettre du Représentant Permanent de l'Islande, remise au Secrétaire Général lors du dépôt de l'instrument de ratification, le 20 juin 1984 — Or. angl.

Article 6

Au sens de la présente Convention, le terme "ressortissants" désigne un national de l'Islande, du Danemark, de la Finlande, de la Norvège ou de la Suède ainsi que les personnes domiciliées dans ces pays.

Article 28, paragraphe 3

La présente Convention ne s'applique pas à l'extradition vers le Danemark, la Finlande, la Norvège ou la Suède, l'extradition entre ces Etats ayant lieu sur la base d'une législation uniforme.

IRLANDE

Déclaration consignée dans une lettre du Ministère des Affaires extérieures d'Irlande, en date du 2 mai 1966, remise au Secrétaire Général lors de la signature et du dépôt de l'instrument de ratification, le même jour — Or. angl.

J'ai l'honneur de déclarer, conformément à l'article 6 de la Convention, que le terme "ressortissants" figurant dans la Convention désigne, en ce qui concerne mon Gouvernement, les "citoyens d'Irlande".

Réserve consignée dans l'instrument de ratification, déposé le 2 mai 1966 — Or. angl.

Article 9

Les autorités irlandaises n'accorderont pas l'extradition lorsque l'individu réclamé a été définitivement jugé par un Etat tiers pour le fait à raison duquel l'extradition est demandée.

Déclaration faite lors de la confirmation de la ratification, le 12 juillet 1988 — Or. angl.

Une décision de la Cour Suprême irlandaise a mis l'Irlande dans l'impossibilité de satisfaire aux obligations internationales auxquelles elle avait souscrit par la Convention européenne d'extradition.

La Cour a estimé que l'Irlande n'était pas liée par sa ratification d'un traité d'extradition analogue, les termes de celui-ci n'ayant pas été, au préalable, soumis à l'approbation du Dail Eireann comme l'exige la Constitution irlandaise. Ladite décision de la Cour Suprême sera un précédent qui nous liera dans toute future affaire d'extradition.

La même situation prévaut dans le cas de la Convention européenne d'extradition, ses termes n'ayant pas été approuvés par le Dail avant sa ratification au nom du Gouvernement irlandais en 1966. Par conséquent, en cas de contestation devant les tribunaux, la ratification de l'Irlande, en 1966, sera vraisemblablement déclarée nulle et non avenue en droit interne.

Afin de remédier à cette situation, le Dail Eireann a approuvé les termes de la Convention européenne d'extradition le 29 juin 1988. Il convient à présent aux fins de satisfaire aux exigences du droit interne, que le Gouvernement de l'Irlande confirme sa ratification antérieure par le dépôt d'un nouvel instrument de ratification.

Déclaration transmise par lettre du Représentant Permanent en date du 13 mai 1991, enregistrée au Secrétariat Général le même jour — Or. angl.

Le Gouvernement d'Irlande, conformément à l'article 28 paragraphe 3 de la Convention européenne d'extradition de 1957, notifie par la présente au Secrétaire Général du Conseil de l'Europe que les relations entre le Gouvernement d'Irlande et le Gouvernement du Royaume-Uni en matière d'extradition continueront d'être régies exclusivement sur la base des lois en vigueur sur leurs territoires respectifs qui permettent l'exécution sur le territoire de chaque parée de mandats d'arrestation délivrés sur le territoire de l'autre parée.

ITALIE

Réserves faites lors de la signature, le 13 décembre 1957, et confirmée lors du dépôt de l'instrument de ratification, le 6 août 1963 — Or. fr.

L'Italie formule la réserve expresse qu'elle n'accordera pas l'extradition d'individus recherchés aux fins d'exécution de mesures de sûreté, à moins toutefois :

- a. que ne soient réunis dans chaque cas tous les critères définis à l'article 25;
- b. que lesdites mesures ne soient expressément prévues par des dispositions pénales de la Partie requérante comme conséquences nécessaires d'une infraction.

L'Italie déclare qu'en aucun cas elle n'accordera l'extradition pour des infractions punies de la peine capitale par la loi de la Partie requérante.

LETTONIE

Déclaration consignée dans une Note Verbale du Ministre des Affaires étrangères de la Lettonie, en date du 17 avril 1997, remise au Secrétaire Général lors du dépôt de l'instrument de ratification, le 2 mai 1997 — Or. angl.

Conformément au paragraphe 1 de l'article 6 de la Convention d'extradition de 1957, la République de Lettonie définit, au sens de ladite Convention, le terme "ressortissants" comme désignant les citoyens de la République de Lettonie et les non-citoyens qui sont soumis à la loi sur le statut des citoyens de l'ex-URSS qui ne sont pas citoyens de la Lettonie ou de tout autre Etat.

LIECHTENSTEIN

Déclarations et réserves consignées dans l'instrument d'adhésion, déposé le 28 octobre 1969— Or. fr.

Article 1er

Principalement une extradition n'est accordée par la Principauté de Liechtenstein qu'à la condition que la personne poursuivie pour une infraction soit jugée par les tribunaux ordinaires de l'Etat requérant. Eue se réserve donc le droit d'accorder l'extradition seulement à condition que l'Etat requérant donne des assurances jugées suffisantes à cet égard.

Article 6 1er litt. a.

Le Gouvernement de la Principauté de Liechtenstein déclare que le droit liechtensteinois n'admet pas l'extradition de ressortissants liechtensteinois à l'étranger. Dès qu'ils ont pénétré sur le territoire de la Principauté, ils seront jugés par les autorités liechtensteinoises qui leur appliqueront le droit pénal liechtensteinois (par. 36 du Code pénal) pour les infractions commises à l'étranger, quelles que soient les lois du lieu de perpétration. Est ressortissant au sens de la Convention quiconque possède la nationalité liechtensteinoise.

Article 11

La Principauté de Liechtenstein se réserve la faculté d'appliquer l'article 11 par analogie lorsque l'Etat requérant ne donne pas aux autorités liechtensteinoises des assurances jugées suffisantes qu'il n'infligera ni une peine ni une mesure étrangère au droit liechtensteinois ou qui lèse l'intégrité corporelle d'une manière incompatible avec le droit liechtensteinois.

Article 21

La Principauté de Liechtenstein se réserve la faculté de refuser le transit à travers son territoire même au cas où l'infraction dont la personne poursuivie est inculpée est prévue par l'article 5 de la Convention.

Article 23

La Principauté de Liechtenstein exige que les demandes et les pièces à produire, rédigées dans une langue autre que l'allemand soient munies d'une traduction en cette langue.

LITUANIE

Réserves et Déclarations consignées dans l'instrument de ratification déposé le 20 juin 1995 — Or. angl.

Réserves

Article 1

L'extradition sera accordée uniquement à la condition que la personne suspectée d'avoir commis un crime ne soit pas jugée par une cour spéciale de la Partie requérante.

La République de Lituanie se réserve le droit de ne pas accorder l'extradition si ladite personne, du fait de sa santé, de son âge ou d'une motivation personnelle, pourrait être défavorablement affectée par cette extradition.

Article 3

La République de Lituanie se réserve le droit, prévu à l'article 3 de la Convention, de décider pour chaque cas particulier si les actes mentionnés à l'article 3, paragraphe 3, de la Convention sont considérés comme étant une infraction politique.

Déclarations

Article 6

Le terme de "ressortissants" indique les personnes ayant la nationalité lituanienne au sens de la Loi sur la nationalité lituanienne (Loi de Citoyenneté). Conformément à l'article 6 de la Loi sur la nationalité lituanienne (Loi de Citoyenneté), la République de Lituanie n'extrade pas ses ressortissants vers les pays étrangers. Toutes les demandes d'extradition de ressortissants lituaniens seront refusées.

Article 12

Les demandes écrites d'extradition peuvent être échangées entre le Ministère de la Justice ou le Bureau du Procureur Général de la Partie requérante et le Ministère de la Justice lituanien ou le Bureau du Procureur Général. L'usage des voies diplomatiques n'est pas exclu.

Article 21

La République de Lituanie n'accordera en aucun cas le transit en ce qui concerne les ressortissants lituaniens.

Article 23

Les demandes d'extradition (y compris les documents appuyant la demande) doivent être accompagnées des traductions adéquates en lituanien, anglais, français, russe ou allemand si ces documents ne sont pas produits dans l'une de ces langues.

LUXEMBOURG

Réserves et déclarations consignées dans une lettre du Représentant Permanent du Luxembourg, en date du 16 novembre 1976, remise au Secrétaire Général lors du dépôt de l'instrument de ratification, le 18 novembre 1976 — Or. fr.

Réserves

Article 1er

Le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg se réserve la faculté de ne pas accorder l'extradition demandée aux fins d'exécution d'un jugement rendu par défaut contre lequel aucune voie de recours n'est plus ouverte, si cette extradition pouvait avoir pour effet de faire subir une peine à la personne réclamée, sans que celle-ci ait été mise à même d'exercer les droits de la défense visés à l'article 6.3.c. de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

Le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg se réserve la faculté de refuser l'extradition pour des raisons humanitaires si les conséquences pour la personne réclamée en étaient particulièrement dures, en raison de sa jeunesse ou de son âge avancé ou de son état de santé.

Articles 6 et 21

Le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg n'accordera ni l'extradition ni le transit de ses nationaux.

Article 7

Le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg se réserve la faculté de ne pas accorder l'extradition lorsque, conformément à l'article 7, par. 2, l'Etat requérant serait autorisé à refuser l'extradition dans des cas semblables.

Article 9

Le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg n'accordera pas l'extradition s'il lui est apparu que la personne réclamée, en ce qui concerne l'infraction pour laquelle son extradition est demandée, a été jugée définitivement par les autorités compétentes d'un Etat tiers et si, en cas de condamnation pour ce fait, le condamné subit sa peine, l'a déjà subie ou en a été dispensé.

Article 28

En raison du régime particulier entre les pays du Benelux, le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg n'adhère pas à l'article 28, premier et deuxième alinéas en ce qui concerne ses rapports avec les Pays-Bas et la Belgique.

Le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg se réserve la faculté de déroger à ces dispositions en ce qui concerne ses rapports avec les autres pays membres de la Communauté Economique Européenne.

Déclarations

Article 6.1.b.

Le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg déclare qu'en ce qui concerne le Grand-Duché de Luxembourg, il faut entendre par "ressortissants" au sens de la présente Convention, les personnes possédant la nationalité luxembourgeoise, ainsi que les étrangers qui se sont intégrés dans la communauté luxembourgeoise, pour autant qu'ils puissent être poursuivis au Luxembourg pour le fait pour lequel l'extradition est demandée.

Article 19

Le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg n'accordera l'extradition temporaire, visée à l'article 19, deuxième alinéa, que s'il s'agit d'une personne qui subit une peine sur son territoire et si des circonstances particulières l'exigent.

Article 21.5

Le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg se réserve la faculté de n'accorder le transit qu'aux mêmes conditions que celles de l'extradition.

MALTE

Réserves faites lors du dépôt de l'instrument de ratification, le 19 mars 1996 — Or. angl.

Article 1

Malte se réserve le droit de ne donner suite à une demande d'extradition d'une personne accusée d'une infraction que dans les cas où le tribunal de renvoi constate, après avoir examiné tout élément de preuve qui lui est soumis, tant en faveur de la demande d'extradition de la personne,

qu'à la décharge de celle-ci, que les preuves seraient suffisantes pour déférer l'affaire devant la justice maltaise au cas où l'infraction aurait été commise dans le cadre de la compétence des tribunaux répressifs de Malte. Une personne condamnée par contumace pour une infraction est traitée comme s'il s'agissait d'une personne accusée de la même infraction.

En accordant l'extradition d'une personne, Malte se réserve le droit de stipuler que cette personne ne pourra pas être poursuivie pour l'infraction en question devant un tribunal qui ne serait compétent pour traiter ce type d'infraction qu'à titre provisoire ou dans des circonstances exceptionnelles. Une demande d'extradition en vue de l'exécution d'une peine prononcée par un tel tribunal spécial pourra être refusée.

Malte se réserve le droit d'appliquer la Convention en conformité avec l'article 20 du chapitre 276 des lois de Malte (Loi sur l'extradition de 1978), qui est libellé comme suit :

« Sur un recours devant la Cour d'appel criminelle, comme sur une requête devant la Cour constitutionnelle en vertu de l'article 46 de la Constitution de Malte, l'une de ces deux cours peut, sans préjudice de l'action de toute autre juridiction, ordonner l'élargissement de la personne accusée, lorsqu'elle constate que,

- a) en raison du peu de gravité de l'infraction pour laquelle la personne est accusée ou a été condamnée; ou
- b) en raison du temps qui s'est écoulé, soit depuis les faits qui lui sont reprochés, ou depuis qu'elle est illégalement en liberté, selon le cas; ou
- c) parce que l'accusation portée contre la personne n'est pas faite de bonne foi dans l'intérêt de la justice, compte tenu de toutes les circonstances, l'extradition serait injuste ou oppressive pour la personne extradée. »

Article 3

Malte se réserve le droit d'appliquer le paragraphe 3 de cet article en conformité avec l'article 10 (5) de Loi sur l'extradition, qui est libellé comme suit :

« Aux fins de cet article, une infraction contre la vie ou la personne d'un Chef d'Etat, ou toute autre infraction connexe telle que décrite au sous-paragraphe (3) de l'article 5 de la présente Loi, n'est pas nécessairement considérée comme une infraction à caractère politique. »

Article 9

Malte se réserve le droit d'appliquer cet article en conformité avec le principe "*non bis in idem*", tel que prévu en l'article 527 du Code Pénal (Chapitre 9 des Lois de Malte), qui est libellé comme suit :

« Lorsqu'une personne accusée ou inculpée est acquittée à la suite d'un jugement, il est illégal de soumettre cette personne à un autre jugement pour les mêmes faits. »

Article 18

Malte se réserve le droit d'appliquer les dispositions des paragraphes 4 et 5 de cet article en conformité avec l'article 24 de la Loi sur l'extradition (Chapitre 276 des Lois de Malte), qui est libellé comme suit :

« (1) Si une personne dont l'extradition a été accordée, se trouve en détention extraditionnelle à Malte en application de la présente Loi, elle peut - après l'expiration de la période suivante

(a) dans tous les cas, une période de deux mois qui commence à courir le premier jour où, conformément au sous-paragraphe (2) de l'article 21 de la présente Loi, elle aurait pu être livrée;

(b) lorsqu'un mandat visant sa remise a été délivré en application de l'article 21 de la présente Loi une période d'un mois qui commence à courir le jour où ce mandat a été délivré —

saisir la Cour d'appel criminelle, siégeant en tant que Chambre de recours contre des jugements du Tribunal de police judiciaire, demandant son élargissement,

(2) Si, à la suite d'une telle demande, la Cour constate que le Ministre a reçu une notification de ceux-ci dans un délai raisonnable, elle peut, sauf preuves contraires, ordonner l'élargissement de la personne concernée, et, si un mandat en vue de son extradition a été délivré en application dudit article, annuler ce mandat. »

Article 21

Malte se réserve le droit de n'accorder un transit au sens de cet article que dans la mesure où le transit est autorisé par ses propres lois.

MOLDOVA

Réserves et déclarations consignées dans l'instrument de ratification déposé le 2 octobre 1997 — Or. mol./fr.

Article 1

La République de Moldova refusera l'extradition lorsque la personne réclamée doit être jugée, sur le territoire de la Partie requérante, par un tribunal d'exception (instituée pour une affaire déterminée), ou, lorsque l'extradition est demandée en vue de l'exécution d'un jugement ou d'une mesure de sûreté prononcée par une instance de même nature.

Article 3, paragraphe 3

La République de Moldova se réserve le droit, en fonction des circonstances, de déterminer si l'attentat à la vie d'un Chef d'Etat ou d'un membre de sa famille constitue ou non une infraction politique.

Article 6, paragraphe 1

Conformément à l'article 17, alinéa 3, de la Constitution de la République de Moldova, les citoyens de la République de Moldova ne peuvent être ni extradés, ni expulsés du pays.

Le terme "ressortissant", au sens de l'article 6, paragraphe 1, lettre (b), vise toutes les personnes ayant la nationalité de la République de Moldova en conformité avec sa législation.

Article 7, paragraphe 2

La République de Moldova se réserve le droit de refuser l'extradition, dès lors qu'en vertu de l'article 7, paragraphe 2, la Partie requérante refusera l'extradition dans des cas analogues.

Article 9

1. La République de Moldova refusera l'extradition lorsqu'à l'égard de la personne réclamée, un jugement définitif a été prononcé par un Etat tiers pour le ou les faits à raison desquels l'extradition est demandée.

2. Par dérogation à l'article 9 (première phrase), la République de Moldova permettra l'extradition lorsque la Partie requérante prouvera que la survenue de circonstances nouvelles justifie un réexamen de l'affaire.

Article 16, paragraphe 2

La République de Moldova sollicite que toutes les demandes qui lui sont adressées en vertu de l'article 16, paragraphe 2, contiennent une brève description des faits mis à la charge de la personne réclamée y compris les indications essentielles permettant d'apprécier le caractère de l'infraction, conformément à la présente Convention.

Article 21

La République de Moldova se réserve le droit de ne permettre le transit que dans les conditions prévues pour l'extradition.

Article 23

La République de Moldova déclare que la demande d'extradition ainsi que les documents joints doivent être rédigés dans la langue moldave ou dans une des langues officielles du Conseil de l'Europe, ou traduits dans une de ces langues.

PAYS-BAS

Déclaration faite lors de la signature, le 21 janvier 1965 — Or. fr.

Eu égard à l'égalité qui existe du point de vue du droit public entre les Pays-Bas, le Surinam et les Antilles néerlandaises, le terme "territoires métropolitains", utilisé au paragraphe 1 de l'article 27 de la présente Convention, perd son sens initial en ce qui concerne le Royaume des Pays-Bas et sera en conséquence, en ce qui a trait au Royaume, considéré comme signifiant "territoire en Europe".

Réserves consignées dans l'instrument de ratification, déposé le 14 février 1969 — Or. fr.

Article 1

Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas se réserve la faculté de ne pas accorder l'extradition demandée aux fins d'exécution d'un jugement rendu par défaut contre lequel aucune voie de recours n'est plus ouverte, si cette extradition pouvait avoir pour effet de faire subir une peine à la personne réclamée, sans que celle-ci ait été mise à même d'exercer les droits de la défense visés au paragraphe 3, littéra c., de l'article 6 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, conclue à Rome le 4 novembre 1950.

Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas se réserve la faculté de refuser l'extradition pour des raisons humanitaires si les conséquences pour la personne réclamée en étaient particulièrement dures, notamment en raison de sa jeunesse ou de son âge avancé ou de son état de santé.

Article 7

Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas se réserve la faculté de ne pas accorder l'extradition lorsque, conformément au paragraphe 2 de l'article 7, l'Etat requérant serait autorisé à refuser l'extradition dans des cas semblables.

Article 9

Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas n'accordera pas l'extradition s'il lui est apparu que la personne réclamée, en ce qui concerne l'infraction pour laquelle son extradition est demandée, a été jugée définitivement par les autorités compétentes d'un Etat tiers et que, en cas de condamnation pour ce fait, le condamné subit sa peine, l'a déjà subie ou en a été dispensé.

Article 28

En raison du régime particulier entre les pays du Benelux, le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas n'accepte pas les paragraphes 1 et 2 de l'article 28 en ce qui concerne ses rapports avec le Royaume de Belgique et le Grand-Duché de Luxembourg.

Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas se réserve la faculté de déroger à ces dispositions en ce qui concerne ses rapports avec les autres Etats membres de la Communauté Economique Européenne.

Déclarations consignées dans une lettre du Représentant Permanent des Pays-Bas, en date du 13 février 1969, remise au Secrétaire Général lors du dépôt de l'instrument de ratification, le 14 février 1969 — Or. fr.

Articles 6 et 21

Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas n'accordera ni l'extradition, ni le transit de ses nationaux. En ce qui concerne les Pays-Bas, il faut entendre par "ressortissants" au sens de la présente Convention, les personnes possédant la nationalité néerlandaise, ainsi que les étrangers qui se sont intégrés dans la communauté néerlandaise, pour autant qu'ils puissent être poursuivis aux Pays-Bas pour le fait pour lequel l'extradition est demandée.

Article 19

Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas n'accordera l'extradition temporaire, visée au paragraphe 2 de l'article 19, que s'il s'agit d'une personne qui subit une peine sur son territoire et si des circonstances particulières l'exigent.

Article 21, paragraphe 5

Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas se réserve la faculté de n'accorder le transit qu'aux mêmes conditions que celles de l'extradition.

Déclaration consignée dans une lettre du Représentant Permanent des Pays-Bas, en date du 24 décembre 1985, enregistrée au Secrétariat Général le 3 janvier 1986 — Or. angl.

L'Ile d'Aruba qui fait toujours actuellement partie des Antilles néerlandaises, obtiendra son autonomie interne en tant que pays à l'intérieur du Royaume des Pays-Bas à partir du 1er janvier 1986. En conséquence, à partir de cette date, le Royaume ne sera plus constitué de deux pays, à savoir les Pays-Bas (Royaume en Europe) et les Antilles néerlandaises (situées dans la région des Caraïbes), mais de trois pays, à savoir les deux précités et Aruba.

Comme les changements intervenant le 1er janvier 1986 ne concernent qu'une modification dans les relations constitutionnelles internes à l'intérieur du Royaume des Pays-Bas, et comme le Royaume en tant que tel demeure le sujet de Droit international avec lequel sont conclus les traités, lesdits changements n'auront pas de conséquences en Droit international à l'égard des traités conclus par le Royaume et qui s'appliquent déjà aux Antilles néerlandaises y inclus Aruba. Ces traités resteront en vigueur pour Aruba en sa nouvelle capacité de pays à l'intérieur du Royaume. C'est pourquoi en ce qui concerne le Royaume des Pays-Bas, ces traités s'appliqueront à partir du 1er janvier 1986, aux Antilles néerlandaises (sans Aruba) et à Aruba.

Par conséquent, en ce qui concerne le Royaume des Pays-Bas, les traités énumérés en annexe auxquels le Royaume des Pays-Bas est Partie et qui s'appliquent aux Antilles néerlandaises, s'appliqueront, à partir du 1er janvier 1986, aux Antilles néerlandaises et à Aruba.

Liste des Conventions visées par la Déclaration

.....

24 Convention européenne d'extradition

.....

Déclaration (3) consignée dans une Note Verbale de la Représentation Permanente des Pays-Bas, en date du 14 octobre 1987, enregistrée au Secrétariat Général le 15 octobre 1987 — Or. angl.

Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas n'accordera pas le transit des ressortissants néerlandais ni leur extradition aux fins de l'exécution de peines ou d'autres mesures.

Toutefois, les ressortissants néerlandais pourront être extradés aux fins de poursuites si l'Etat requérant fournit la garantie que la personne réclamée peut être rendue aux Pays-Bas pour y purger sa peine dans le cas où, à la suite de son extradition, une peine de détention non assortie de sursis ou une mesure privative de liberté est prononcée à son encontre.

En ce qui concerne le Royaume des Pays-Bas, il faut entendre par ressortissants au sens de la présente Convention, les personnes possédant la nationalité néerlandaise ainsi que les étrangers qui se sont intégrés dans la communauté néerlandaise, pour autant qu'ils puissent être poursuivis aux Pays-Bas pour le fait pour lequel l'extradition est demandée.

La présente déclaration est entrée en vigueur le 1er janvier 1988.

Communication consignée dans une Note Verbale de la Représentation Permanente en date du 4 octobre 1993, enregistrée au Secrétariat Général le 8 octobre 1993 — Or. angl.

Les 8 et 29 juillet 1993, les Gouvernements du Royaume des Pays-Bas et du Royaume de Suède ont conclu, par échange de Notes, un arrangement prévu à l'article 27, paragraphe 4 de la Convention européenne d'extradition du 13 décembre 1957 relatif à l'extension de la Convention aux Antilles néerlandaises et à Aruba. L'arrangement est entré en vigueur le 1er octobre 1993.

Communication consignée une Note Verbale de la Représentation Permanente en date du 3 novembre 1993, enregistrée au Secrétariat Général le 10 novembre 1993 — Or. angl.

Les 30 juin et 29 septembre 1993, les Gouvernements du Royaume des Pays-Bas et de la Principauté de Liechtenstein ont conclu, par échange de Notes, un arrangement prévu à l'article 27, paragraphe 4 de la Convention européenne d'extradition du 13 décembre 1957 relatif à l'extension de la Convention aux Antilles néerlandaises et à Aruba. L'arrangement est entré en vigueur le 1er décembre 1993.

Communication consignée dans une Note Verbale de la Représentation Permanente, en date du 9 décembre 1993, enregistrée au Secrétariat Général le 14 décembre 1993 — Or. angl.

Les 20 et 28 octobre 1993 les Gouvernements du Royaume des Pays-Bas et de la Suisse ont conclu, par échange de Notes, un arrangement prévu à l'article 27, paragraphe 4 de la Convention européenne d'extradition du 13 décembre 1957 relatif à l'extension de la Convention aux Antilles néerlandaises et à Aruba. L'arrangement est entré en vigueur le 1er janvier 1994.

Les 20 septembre et 22 novembre 1993 les Gouvernements du Royaume des Pays-Bas et du Grand Duché de Luxembourg ont conclu, par échange de Notes, un arrangement prévu à l'article 27, paragraphe 4 de la Convention européenne d'extradition du 13 décembre 1957 relatif à l'extension de la Convention aux Antilles néerlandaises et à Aruba. L'arrangement est entré en vigueur le 1er février 1994.

Communication consignée dans une Note Verbale de la Représentation Permanente, en date du 3 janvier 1994, enregistrée au Secrétariat Général le 4 janvier 1994 — Or. angl.

Les 30 juillet et 2 décembre 1993 les Gouvernements du Royaume des Pays-Bas et de la France ont conclu, par échange de Notes, un arrangement prévu à l'article 27, paragraphe 4 de la Convention européenne d'extradition du 13 décembre 1957 relatif à l'extension de la Convention aux Antilles néerlandaises et à Aruba. L'arrangement est entré en vigueur le 1er mars 1994.

Communication consignée dans une Note Verbale de la Représentation Permanente, en date du 31 janvier 1994, enregistrée au Secrétariat Général le 2 février 1994 — Or. angl.

Les 8 juin et 21 décembre 1993 les Gouvernements du Royaume des Pays-Bas et de l'Italie ont conclu, par échange de Notes, un arrangement prévu à l'article 27, paragraphe 4 de la Convention européenne d'extradition du 13 décembre 1957 relatif à l'extension de la Convention aux Antilles néerlandaises et à Aruba. L'arrangement est entré en vigueur le 30 décembre 1993.

Communications consignées dans une Note Verbale de la Représentation Permanente des Pays-Bas, en date du 8 mars 1994, enregistrée au Secrétariat Général le 11 mars 1994 — Or. angl.

Les 19 janvier et 3 février 1994, les Gouvernements du Royaume des Pays-Bas et de la Turquie ont conclu, par échange de Notes, un arrangement prévu à l'article 27, paragraphe 4, de la Convention européenne d'extradition du 13 décembre 1957 relatif à l'extension de la Convention aux Antilles néerlandaises et à Aruba.

Un arrangement similaire a été conclu les 20 janvier et 4 février 1994, par échange de Notes, entre le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas et le Gouvernement du Danemark.

Les deux arrangements sont entrés en vigueur le 1er mai 1994.

Communications consignées dans une Note Verbale de la Représentation Permanente, en date du 18 mai 1994, enregistrée au Secrétariat Général le 20 mai 1994 — Or. angl.

Les 26 janvier et 18 février 1994, les Gouvernements du Royaume des Pays-Bas et de la Norvège ont conclu, par échange de Notes, un arrangement prévu à l'article 27, paragraphe 4, de la Convention européenne d'extradition du 13 décembre 1957 relatif à l'extension de la Convention aux Antilles néerlandaises et à Aruba. Cet arrangement est entré en vigueur le 1er mai 1994.

Un arrangement similaire a été conclu les 3 août 1993 et 3 mars 1994, par échange de Notes, entre les Gouvernements du Royaume des Pays-Bas et de Chypre. Cet arrangement est entré en vigueur le 1er juin 1994.

Déclaration consignée dans une Note Verbale de la Représentation Permanente des Pays-Bas, en date du 12 décembre 1994, enregistrée au Secrétariat Général le 15 décembre 1994 — Or. angl.

Par souci de clarté, la clause suivante est ajoutée à la déclaration faite le 14 octobre 1987 :

(... est demandée) et pour autant qu'il ne faille pas s'attendre à ce que ces étrangers perdent leur droit de résidence dans le Royaume par suite de l'imposition d'une peine ou d'une mesure postérieure à leur extradition.

Communication consignée dans une Note Verbale de la Représentation Permanente des Pays-Bas, en date du 8 novembre 1996, enregistrée au Secrétariat Général le 8 novembre 1996 — Or. angl.

Les 20 juillet 1993 et 21 février 1994, les Gouvernements du Royaume des Pays-Bas et de la République tchèque ont conclu, par échange de Notes, un arrangement prévu à l'article 27, paragraphe 4, de la Convention européenne d'extradition du 13 décembre 1957, relatif à l'extension de la Convention aux Antilles néerlandaises et à Aruba. Cet arrangement est entré en vigueur le 1er juin 1994.

Un arrangement similaire a été conclu, par échange de Notes, entre les Gouvernements du Royaume des Pays-Bas et :

- de la Grèce, les 21 septembre 1993 et 16 juin 1994. Cet arrangement est entré en vigueur le 1er septembre 1994;
- de la Slovaquie, les 20 juillet 1993 et 30 juin 1994. Cet arrangement est entré en vigueur le 1er septembre 1994;
- de l'Islande, les 26 janvier 1994 et 22 juillet 1994. Cet arrangement est entré en vigueur le 1er octobre 1994;
- de l'Autriche, les 22 juillet 1994 et 28 juillet 1994. Cet arrangement est entré en vigueur le 1er janvier 1996;
- de l'Espagne, les 11 novembre 1993 et 24 novembre 1994. Cet arrangement est entré en vigueur le 1er février 1995;

- du Royaume-Uni de Grande Bretagne et d'Irlande du Nord, les 8 novembre 1994 et 24 novembre 1994. Cet arrangement est entré en vigueur le 4 mars 1996;
- d'Israël, les 28 février 1994 et 31 juillet 1995. Cet arrangement est entré en vigueur le 1er novembre 1995;
- du Portugal, les 6 juillet 1995 et 29 août 1995. Cet arrangement est entré en vigueur le 1er décembre 1995;
- de la Croatie, les 16 octobre 1995 et 12 février 1996. Cet arrangement est entré en vigueur le 1er mai 1996;
- de la Hongrie, les 28 mars 1996 et 2 avril 1996. Cet arrangement est entré en vigueur le 1er juillet 1996;
- de la Finlande, les 5 février 1996 et 4 juillet 1996. Cet arrangement est entré en vigueur le 1er octobre 1996.
- de la Bulgarie, les 29 mars 1996 et 17 juillet 1996. Cet arrangement est entré en vigueur le 1er octobre 1996.

NORVEGE

Déclarations et réserves faites lors de la signature, le 13 décembre 1957 — Or. angl.

Article 1

L'extradition peut être refusée pour des considérations humanitaires si la remise est susceptible d'avoir des conséquences d'une gravité exceptionnelle pour l'individu réclamé en raison notamment de son âge, de son état de santé ou d'autres particularités d'ordre personnel.

Article 2, paragraphe 1 (4)

Aux termes du paragraphe 3 de la Loi norvégienne No 39 du 13 juin 1975, relatif à l'extradition des délinquants etc..., la Norvège n'est à même d'accorder l'extradition qu'à raison d'une infraction ou d'une infraction équivalente qui, aux termes de la Loi norvégienne, est punie ou aurait été punies d'une peine d'emprisonnement de plus d'un an.

Les réserves originales se lisaient ainsi :

« Article 2, paragraphe 1 Aux termes du paragraphe 2 de la loi norvégienne du 13 juin 1908 sur l'extradition, la Norvège n'est à même d'accorder l'extradition qu'à raison de faits qui, aux termes du Code pénal norvégien, sont punis ou auraient été punis d'une peine d'emprisonnement de plus d'un an.

Article 3, paragraphe 3 Aux termes du paragraphe 3 de la loi norvégienne sur l'extradition, l'extradition peut ne pas être accordée à raison d'un attentat à la vie d'un Chef d'Etat ou d'un membre de sa famille si le délit a été commis en connexité avec une autre infraction de caractère politique.

Article 4 En ce qui concerne les délits qui, aux termes de la loi norvégienne, auraient été considérés comme des infractions militaires, l'extradition ne peut être accordée selon l'article 2 de la loi norvégienne sur l'extradition, que si l'infraction, en dehors de son caractère militaire, aurait constitué une infraction pouvant donner lieu à extradition et à la condition que l'individu extradé ne soit pas puni d'une peine plus sévère que le maximum prévu pour l'infraction correspondante par le Code pénal ordinaire. »

Article 3, paragraphe 3 (4)

La Norvège se réserve le droit de considérer, d'après les circonstances liées au cas envisagé, l'infraction visée au paragraphe 3 de l'article 3 comme infraction politique.

Article 4 (4)

Si l'infraction militaire comporte également une infraction à raison de laquelle l'extradition est normalement autorisée, la Norvège se réserve le droit de stipuler que l'extradé ne pourra pas être condamné en application de la loi militaire de l'Etat requérant.

Article 6, paragraphe 1 b.

En ce qui concerne la Norvège, le terme "ressortissants" couvre à la fois les nationaux et les personnes résidant en Norvège. Le terme couvre également les nationaux du Danemark, de la Finlande, de l'Islande et de la Suède ainsi que les personnes résidant dans ces pays à moins que l'extradition soit demandée par l'un de ces Etats.

Article 12

Les autorités norvégiennes se réservent le droit d'exiger de la Partie requérante la production de preuves établissant une présomption suffisante que l'individu réclamé a commis l'infraction à raison de laquelle l'extradition est demandée. La demande peut être rejetée si les preuves paraissent insuffisantes.

Déclaration consignée dans une lettre du Représentant Permanent de la Norvège, en date du 17 janvier 1977, enregistrée au Secrétariat Général le 19 janvier 1977 — Or. angl.

Article 28, paragraphe 3

La présente Convention ne s'applique pas à l'extradition vers le Danemark, la Finlande ou la Suède, l'extradition entre ces Etats ayant lieu sur la base d'une législation uniforme.

POLOGNE

Déclarations consignées dans l'instrument de ratification, déposé le 15 juin 1993 — Or. fr.

La République de Pologne déclare, en rapport avec le paragraphe 1 (a) de l'article 6, qu'elle ne fera extradier, en aucun cas, ses propres ressortissants.

La République de Pologne déclare qu'au sens de la présente Convention, conformément au paragraphe 1 (b) de l'article 6, les personnes bénéficiant de l'asile en Pologne seront traitées en tant que ressortissants polonais.

PORTUGAL

Déclaration et réserves consignées dans une lettre du Représentant Permanent du Portugal, en date du 12 février 1990, enregistrée au Secrétariat Général le 13 février 1990 — Or. fr.

Déclaration

Le terme "ressortissants" au sens de la présente Convention concerne tous les citoyens portugais, indépendamment du moyen d'acquisition de la nationalité.

Réserves

Article 1er : Le Portugal n'accordera pas l'extradition de personnes :

- a. qui doivent être jugées par un tribunal d'exception ou accomplir une peine décrétée par un tribunal de cette nature;
- b. lorsque l'on prouve qu'elles seront soumises à un procès qui n'offre pas de garanties juridiques d'une procédure pénale qui respecte les conditions reconnues au niveau international comme indispensables à la sauvegarde des droits de l'homme, ou qui accompliront la peine dans des conditions inhumaines;
- c. lorsqu'elles seront réclamées pour une infraction à laquelle correspondra une peine ou une mesure de sûreté de caractère perpétuel.

Article 2 : Le Portugal n'accordera l'extradition que pour un crime punissable d'une peine privative de liberté supérieure à une année.

Article 6, paragraphe 1 : Le Portugal n'accordera pas l'extradition de ressortissants portugais.

Article 11 : Il n'y a pas lieu à extradition au Portugal pour des crimes auxquels correspondra la peine capitale selon la loi de l'Etat requérant.

Article 21 : Le Portugal n'autorise le transit à travers le territoire national qu'aux personnes se trouvant dans des conditions selon lesquelles leur extradition peut être accordée.

ROUMANIE

Déclarations et Réserve consignées dans l'instrument de ratification, déposé le 10 septembre 1997 — Or. roum./fr.

Déclarations

Concernant l'article 6, paragraphe 1.a : La Roumanie n'accordera pas l'extradition de ses citoyens et des personnes auxquelles a été accordé le droit d'asile en Roumanie.

Concernant l'article 6, paragraphe 1.b : Le terme "ressortissants", au sens de la présente Convention, désigne les citoyens roumains ou les personnes auxquelles a été accordé le droit d'asile en Roumanie.

Concernant l'article 21, paragraphe 5 : Des demandes de transit à travers le territoire de la Roumanie d'un citoyen roumain ou d'une personne à laquelle a été accordé le droit d'asile en Roumanie seront refusées.

Réserve

Concernant l'article 2, paragraphe 1 : La Roumanie demandera l'extradition :

- en vue d'une poursuite pénale ou d'un jugement uniquement pour des faits dont l'accomplissement est puni par les lois de la Partie requérante et de la Partie requise d'une peine privative de liberté de plus de deux ans ou d'une peine plus sévère;
- en vue de l'exécution d'une condamnation à une peine privative de liberté uniquement supérieure à un an ou plus sévère.

RUSSIE

Réserves et Déclarations consignées dans une lettre du Premier Vice-Ministre des Affaires étrangères de la Fédération de Russie, remise au Secrétaire Général lors de la signature, le 7 novembre 1996 — Or. rus./angl.

Article 1

La Fédération de Russie se réserve le droit de refuser l'extradition :

1. si l'extradition d'une personne est demandée en vue de la conduire à un tribunal d'exception ou de la soumettre à une procédure simplifiée, ou de lui faire accomplir la peine prononcée par un tribunal d'exception ou dans le cadre d'une procédure simplifiée, lorsqu'il y a des raisons de penser que lors de ces procédures, la personne en question n'a pas bénéficié ou ne bénéficiera pas des garanties minimales énoncées à l'article 14 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques. Les termes "tribunal d'exception" et "procédure simplifiée" ne couvrent aucun tribunal pénal international dont la Fédération de Russie a reconnu les attributions et la compétence;

2. s'il existe des raisons sérieuses de penser que la personne dont on réclame l'extradition a été ou sera soumise, dans l'Etat requérant, à la torture ou à des peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants, ou si cette personne n'a pas bénéficié ou ne bénéficiera pas des garanties minimales prévues à l'article 14 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques;

3. pour des raisons humanitaires, s'il y a lieu de penser que l'extradition pourrait entraîner de sérieuses complications pour la personne à extraditer en raison de son âge avancé ou de son état de santé.

Article 2, paragraphes 3 et 4

La Fédération de Russie se réserve le droit de ne pas extraditer une personne si cette mesure risque de porter atteinte à sa souveraineté, à sa sûreté, à son ordre public ou à d'autres intérêts majeurs. Les infractions qui ne peuvent donner lieu à extradition sont déterminées par le droit fédéral de la Fédération de Russie.

Article 3

La Fédération de Russie part du principe que les dispositions de l'article 3 de la Convention doivent être appliquées de manière à garantir que nul ne puisse se dérober à ses responsabilités concernant une infraction visée par la Convention.

Les "infractions politiques" n'existent pas dans le système juridique de la Fédération de Russie. En tout état de cause, lorsque la Fédération de Russie prendra une décision en matière d'extradition, elle ne considérera pas, en particulier, comme une "infraction politique" ou "un fait connexe à une telle infraction", outre les infractions prévues par le Protocole additionnel de 1975 à la Convention européenne d'extradition de 1957, les actes ou omissions suivants :

1. les crimes contre l'humanité prévus par les articles II et III de la Convention internationale sur l'élimination et la répression du crime d'apartheid (1973) et les articles 1 et 4 de la Convention contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants (1984);

2. les infractions prévues à l'article 85 du Protocole additionnel (I) aux Conventions de Genève du 12 août 1949 relatif à la protection des victimes des conflits armés internationaux (1977) et aux articles 1 et 4 du Protocole additionnel (II) relatif à la protection des victimes des conflits armés non internationaux (1977);

3. les infractions prévues par la Convention pour la répression de la capture illicite d'aéronefs (1970), la Convention pour la répression d'actes illicites dirigés contre la sécurité de l'aviation civile (1971) et le Protocole pour la répression des actes illicites de violence dans les aéroports servant l'aviation civile internationale (1988), qui complète la Convention de 1971 susmentionnée;

4. les infractions graves prévues par la Convention sur la prévention et la répression des infractions contre les personnes jouissant d'une protection internationale, y compris les agents diplomatiques (1973);

5. les infractions prévues par la Convention internationale contre la prise d'otages (1979);

6. les infractions prévues par la Convention sur la protection physique des matières nucléaires (1980);

7. les infractions prévues par la Convention des Nations Unies contre le trafic illicite de stupéfiants et de substances psychotropes (1988);

ainsi que d'autres infractions prévues par des traités internationaux multilatéraux.

Article 6, paragraphe 1.a

Aux termes du premier paragraphe de l'article 61 de la Constitution de la Fédération de Russie, aucun citoyen de la Fédération de Russie ne peut être extradé vers un autre Etat.

Article 16

La Fédération de Russie n'assumera aucune responsabilité en ce qui concerne les demandes de réparation de préjudices matériels et moraux résultant de l'exécution, au sein de la Fédération de Russie, de l'arrestation provisoire d'une personne en application de l'article 16.

Article 18, paragraphes 4 et 5

La Fédération de Russie n'assumera aucune responsabilité en ce qui concerne les demandes de réparation de préjudices matériels et moraux résultant du fait que la remise d'une personne ayant fait l'objet d'une décision d'extradition a été renvoyée ou refusée.

Article 21

Le transit d'une personne à extraditer à travers le territoire de la Fédération de Russie sera autorisé aux mêmes conditions que celles de l'extradition.

Article 23

Les pièces relatives à l'extradition à envoyer à la Fédération de Russie doivent être accompagnées d'une traduction certifiée conforme en russe, en anglais ou en français.

S'agissant de la réserve formulée par le Portugal

La Fédération de Russie partage l'avis exprimé dans les déclarations respectives du Gouvernement de la République fédérale d'Allemagne (4 février 1991), de l'Autriche (4 juin 1991) et de la Suisse (21 août 1991) concernant la réserve formulée par le Portugal en date du 12 février 1990 au sujet de l'article 1 de la Convention.

La réserve formulée par le Portugal au sujet de l'article 1 de la Convention n'est compatible avec le sens et l'objet de la Convention que si le refus d'extrader une personne qui a commis une infraction passible d'une peine à caractère perpétuel ou d'une mesure de sûreté est loin d'être de nature absolue. La Fédération de Russie comprend la réserve susmentionnée comme signifiant que l'extradition ne sera refusée que si la législation de la partie requérante ne permet pas qu'un tribunal étudie la possibilité d'un sursis probatoire à l'égard d'une personne qui a été condamnée à une peine d'emprisonnement à perpétuité et a purgé une partie de cette peine ou passé une certaine période en détention.

SLOVAQUIE

Réserve consignée dans une Note Verbale de la Représentation Permanente de la République fédérative tchèque et slovaque en date du 13 février 1992, remise au Secrétaire Général lors de la signature le 13 février 1992, confirmée dans l'instrument de ratification déposé le 15 avril 1992 et dans une Note Verbale de la Représentation Permanente de la République fédérative tchèque et slovaque en date du 15 avril 1992 remise au Secrétaire Général lors du dépôt de l'instrument de ratification, et confirmée par lettre du Ministère des Affaires étrangères de la République slovaque en date du 6 avril 1994, enregistrée au Secrétariat Général le 28 avril 1994 — Or. angl.

Aux termes de l'article 21.5 le transit d'un individu au sens de l'article 21 ne sera accordé qu'aux conditions qui s'appliquent aux cas d'extradition.

ESPAGNE

Réserves et déclarations consignées dans l'instrument de ratification, déposé le 7 mai 1982 — Or. esp.

Réserves

Article 1

La personne dont l'extradition a été réclamée ne pourra être soumise à un tribunal d'exception sur le territoire de l'Etat requérant. L'extradition ne sera pas accordée pour cette raison, ni pour l'exécution d'une peine ou mesure de sécurité imposée par des tribunaux ayant ce caractère.

Article 10

L'Espagne n'accordera pas l'extradition dans le cas où il y aurait extinction de la responsabilité criminelle pour les causes, quelles qu'elles soient, prévues par la législation de la Partie requérante ou de la Partie requise.

Article 21.5

L'Espagne ne permettra le transit que dans les conditions précisées quant à l'extradition dans la présente Convention.

Article 23

L'Espagne exigera de la Partie requérante une traduction en espagnol, en français ou en anglais, de la demande d'extradition et des documents qui accompagnent celle-ci.

Déclarations

Article 2.7

L'Espagne observera la règle de réciprocité en ce qui concerne les infractions exclues du champ d'application de la présente Convention, en vertu de l'article 2 de celle-ci.

Article 3

En ce qui concerne l'extradition, ne sont pas considérés comme délits politiques, outre ceux qui sont exclus par l'article 3, paragraphe 3, de la Convention, les délits de terrorisme.

Article 6.1 (b)

En ce qui concerne la présente Convention, l'Espagne considérera comme ressortissants, les personnes qui jouissent de cette qualité en vertu des règles du Titre I du Livre I du Code civil espagnol.

Article 9

On considérera que la personne a été définitivement jugée lorsque la décision judiciaire ne pourra être soumise à aucun recours ordinaire, ceux-ci ayant été épuisés, la décision ayant été acceptée ou en raison de la nature propre de celle-ci.

Article 11

Lorsque le délit pour lequel on demande l'extradition peut être puni de la peine de mort en vertu des lois de la Partie requérante, l'Espagne refusera l'extradition sauf si la Partie requérante offre des garanties considérées comme suffisantes par la Partie requise, que l'on n'imposera pas la peine de mort ou, si elle est imposée, qu'elle ne sera pas exécutée.

SUEDE

Déclarations et réserves consignées dans l'instrument de ratification, déposé le 22 janvier 1959 — Or. fr.

Déclarations

a. sur l'article 6 : Au sens de la présente Convention, le terme "ressortissants" désigne, outre les sujets suédois, les étrangers domiciliés en Suède, les ressortissants du Danemark, de la Finlande, de l'Islande et de la Norvège, ainsi que les étrangers domiciliés dans ces Etats.

b. sur l'article 21 : Le transit demandé ne sera accordé qu'aux mêmes conditions que l'extradition, compte tenu des circonstances liées au cas individuel.

Réserves

a. à l'article premier : La Suède se réserve le droit de stipuler en accordant l'extradition que l'extradé ne pourra pas être appelé à comparaître devant un tribunal qui n'est habilité à connaître des infractions de la nature envisagée qu'à titre provisoire ou dans des circonstances particulières exceptionnelles, ainsi que celui de refuser l'extradition aux fins d'exécution d'une peine prononcée par un tel tribunal d'exception.

La Suède se réserve le droit de refuser l'extradition dans des cas particuliers si cette mesure, en raison de l'âge, de l'état de santé ou de toute autre condition liée à la personne visée, et compte tenu également de la nature de l'infraction et des intérêts de l'Etat requérant, est manifestement inconciliable avec les devoirs humanitaires.

b. à l'article 2 : L'extradition d'un individu qui n'a pas encore été jugé définitivement pour le fait incriminé à raison duquel l'extradition est demandée, ne sera accordée que si ledit fait correspond à un délit frappé par la loi suédoise d'une peine d'emprisonnement excédant un an (5).

c. à l'article 3 : La Suède se réserve le droit de considérer d'après les circonstances liées au cas envisagé l'infraction mentionnée au paragraphe 3 du présent article comme infraction politique.

d. à l'article 4 : Si l'infraction militaire comporte également une infraction à raison de laquelle l'extradition a été accordée, la Suède se réserve le droit de stipuler que l'extradé ne pourra pas subir de peine infligée en application de dispositions relatives aux infractions commises par les militaires.

e. à l'article 12 : Encore que la sentence prononcée ou le mandat d'arrêt décerné par un tribunal ou un juge dans un Etat Partie à la Convention soient généralement acceptés, la Suède se réserve le droit de refuser l'extradition requise s'il ressort de l'examen du cas envisagé que la sentence ou le mandat d'arrêt sont manifestement mal fondés.

f. à l'article 18 : Si l'individu dont l'extradition a été accordée n'a pas été reçu à la date fixée par l'Etat requérant, la Suède se réserve le droit d'annuler immédiatement la mesure privative de liberté dont il fait l'objet.

SUISSE

Déclarations et réserves consignées dans l'instrument de ratification, déposé le 20 décembre 1966 — Or. fr.

Ad article 1er

Le Conseil fédéral suisse déclare que toute extradition accordée par la Suisse est soumise à la condition que le prévenu ne soit pas déféré à un tribunal d'exception. En conséquence, il se réserve le droit de refuser extradition :

a. si la possibilité existe que le prévenu, en cas d'extradition, soit déféré à un tribunal d'exception et si l'Etat requérant ne donne pas des assurances estimées suffisantes que le jugement sera rendu par un tribunal auquel les prescriptions d'organisation judiciaire attribuent d'une manière générale la compétence de prononcer en matière pénale;

b. si elle doit servir à l'exécution d'une peine prononcée par un tribunal d'exception.

Ad article 2, paragraphe 1 (6)

Eu égard aux conditions fixées en droit suisse pour l'extradition, la Suisse se réserve le droit de refuser l'extradition lorsque le fait mis à la charge de la personne recherchée ne réunit pas les éléments constitutifs d'une des infractions définies dans la liste déposée, en annexe à cette déclaration, auprès du Secrétariat Général du Conseil de l'Europe.

Ad article 2, paragraphe 2 (7)

Le Conseil fédéral de la Suisse déclare que, si une extradition est ou a été accordée pour une infraction à raison de laquelle l'extradition est autorisée par le droit suisse, la Suisse peut étendre les effets à tout autre fait punissable selon une disposition de droit commun de la législation suisse.

Ad article 3, paragraphe 3

En dérogation à l'article 3, paragraphe 3, de la Convention, la Suisse se réserve le droit de refuser aussi l'extradition en se fondant sur l'article 3, paragraphe 1, lorsque celle-ci est demandée pour attentat à la vie d'un chef d'Etat ou d'un membre de sa famille.

Ad article 6 (8)

Le Conseil fédéral déclare que le droit suisse n'autorise l'extradition de ressortissants suisses qu'aux conditions restrictives prévues par l'article 7 de la loi fédérale du 20 mars 1981 sur l'entraide internationale en matière pénale. Les infractions commises hors de Suisse et réprimées selon la loi suisse en tant que crimes ou délits peuvent être poursuivies et jugées par les autorités suisses si les conditions légales sont remplies, — lorsqu'elles ont été commises contre des Suisses (art. 5 du code pénal suisse du 21 décembre 1937); — lorsque, d'après le droit suisse, elles pourraient donner lieu à l'extradition et qu'elles ont été commises par un Suisse (art. 6 du code pénal suisse); — lorsqu'elles ont été commises à bord d'un navire suisse ou d'un aéronef suisse

(art. 4 de la loi fédérale du 23 septembre 1953 sur la navigation maritime sous pavillon suisse; art. 97 de la loi fédérale du 21 décembre 1948 sur la navigation aérienne); -lorsque les dispositions légales particulières le prévoient pour certaines infractions (art. 202 et 240 du code pénal suisse; art. 19 de la loi fédérale du 3 octobre 1951 sur les

stupéfiants; art. 101 de la loi fédérale du 19 décembre 1958 sur la circulation routière; art. 16 de la loi fédérale du 14 mars 1958 sur la responsabilité de la Confédération, des membres de ses autorités et de ses fonctionnaires; article 12 de la loi fédérale du 26 septembre 1958 sur la garantie contre les risques à l'exportation).

Conformément à la loi du 20 mars 1981 sur l'entraide internationale en matière pénale, d'autres infractions commises à l'étranger par un ressortissant suisse peuvent être réprimées en Suisse à la demande de l'Etat où ces infractions ont été commises, lorsque la personne poursuivie se trouve en Suisse et doit y répondre d'autres infractions plus graves et que son acquittement ou l'exécution d'une sanction en Suisse exclut toute autre poursuite pour le même acte dans l'Etat requérant.

Ad articles 7 et 8 (9)

Le Conseil fédéral suisse déclare que, compte tenu de la réglementation en vigueur en droit suisse, l'extradition ne peut être accordée pour une infraction commise sur territoire suisse ou en un lieu assimilé à ce territoire, qu'en application de l'article 2, paragraphe 2, c'est-à-dire lorsque la personne réclamée est de toute façon extradée à l'Etat requérant à raison d'autres faits non soumis à la juridiction suisse et qu'il apparaît indiqué, notamment en vue de favoriser son reclassement social, de la juger au cours d'une seule et même procédure pour toutes les infractions mises à sa charge.

Ad article 9

a. La Suisse se réserve le droit de refuser également l'extradition, en dérogation à l'article 9, lorsque les décisions motivant le refus de l'extradition, en dérogation de cette disposition ont été rendues dans un Etat tiers sur le territoire duquel l'infraction a été commise.

b. La Suisse se réserve en outre le droit d'accorder l'extradition, contrairement à l'article 9, 1ère phrase, de la Convention, lorsqu'elle l'a accordée pour d'autres infractions et que l'Etat requérant a démontré que des faits ou moyens de preuve nouveaux parvenus à sa connaissance justifient une révision de la décision motivant le refus de l'extradition d'après cet article, ou lorsque la personne recherchée n'a pas subi tout ou partie de la peine ou de la mesure prononcée contre elle par cette décision.

Ad article 11

La Suisse se réserve le droit d'appliquer l'article 11, par analogie, également dans les cas où le droit de la partie requérante prévoit que le prévenu peut, à raison du fait donnant lieu à l'extradition, être astreint à subir une peine portant atteinte à son intégrité corporelle ou être soumis contre son gré à une mesure de cette nature.

Ad article 14, paragraphe 1, lettre b

Le Conseil fédéral suisse déclare que les autorités suisses considèrent l'élargissement comme définitif au sens de l'article 14 de la Convention, s'il permet à la personne extradée de circuler librement sans violer les règles de conduite et autres conditions imposées par l'autorité compétente. De l'avis des autorités suisses, l'extradé est toujours censé avoir la possibilité de quitter le territoire d'un Etat au sens de cette disposition lorsque ni une maladie ni quelque autre restriction réelle de sa liberté de mouvement ne l'empêche en fait de s'en aller.

Ad article 16, paragraphe 2

La Suisse demande que toute requête qui lui est adressée selon l'article 16, paragraphe 2, contienne une brève description des faits mis à la charge de la personne recherchée, y compris les indications essentielles permettant d'apprécier le caractère de l'infraction au regard du droit d'extradition.

Ad article 21

La Suisse se réserve le droit de ne pas autoriser non plus le transit lorsque le fait mis à la charge de la personne recherchée tombe sous le coup de l'article 5 de la Convention ou constitue une violation de prescriptions restreignant le commerce de marchandises ou instituant une réglementation du marché.

Ad article 23

La Suisse demande que les requêtes en matière d'extradition adressées à ses autorités ainsi que leurs annexes soient munies d'une traduction en langue allemande, française ou italienne, si elles ne sont pas rédigées dans l'une de ces langues.

Liste des infractions pour lesquelles le droit suisse autorise l'extraditions (10)

(Annexe à la réserve formulée au sujet de l'article 2, paragraphe 1, de la Convention européenne d'extradition)

La loi fédérale du 22 janvier 1892 sur l'extradition aux Etats étrangers dispose à son article 3 que les faits suivants, y compris la tentative et la participation, peuvent donner lieu à extradition s'ils constituent une infraction de droit commun et sont punissables tant selon la loi du lieu de refuge que selon celle de l'Etat requérant :

I. Délits (11) contre les personnes

1. Assassinat, meurtre, homicide involontaire;
2. Infanticide et avortement;
3. Exposition, délaissement d'enfants ou de personnes sans défense;
4. Blessures ayant occasionné la mort ou une infirmité durable, ou une incapacité de travail de plus de 20 jours; participation à une rixe ayant eu des conséquences de cette nature;
5. Mauvais traitements de la part des enfants sur leurs parents; mauvais traitements habituels exercés sur des enfants par les parents ou par les personnes sous l'autorité desquelles ils sont placés.

II. Délits (11) contre la liberté des personnes et les droits de famille

6. Rapt de personnes adultes et d'enfants;
7. Séquestration de personnes;
8. Enlèvement de mineurs;
9. Violation du domicile commise avec circonstances aggravantes;
10. Menaces d'attentat contre les personnes ou les propriétés;
11. Altération ou suppression d'état civil.

III. Délits (12) contre les mœurs

12. Viol, attentat à la pudeur commis avec violence, ou sur une personne sans défense ou privée de ses facultés mentales;

13. Actes immoraux commis sur des enfants ou sur une personne quelconque par celui à qui elle est confiée;

14. Corruption de mineurs par les parents, le tuteur ou toute autre personne chargée de leur surveillance;

15. Proxénétisme professionnel; traite des femmes et des enfants;

16. Actes d'immoralité causant un scandale public;

17. Inceste;

18. Bigamie.

IV. Délits (12) contre la propriété

19. Brigandage (piraterie), extorsion, vol, recel;

20. Détournement (soustraction frauduleuse) et abus de confiance;

21. Dommages causés volontairement à la propriété;

22. Escroquerie, banqueroute frauduleuse et fraude commise en matière de faillite ou de saisie.

V. Délits (12) contre la foi publique

23. Contrefaçon ou falsification de monnaies ou de papier-monnaie ou d'estampiller représentant une valeur (timbres-poste, etc.), de billets de banque, d'obligations, d'actions et d'autres titres émis par l'Etat, par des corporations, des sociétés ou des particuliers; introduction, émission, mise en circulation de tels objets contrefaits ou falsifiés, avec intention frauduleuse;

24. Contrefaçon ou falsification de sceaux, poinçons, timbres ou clichés; usage frauduleux ou abus de sceaux, timbres, poinçons ou clichés contrefaits ou authentiques;

25. Faux en écritures (falsification ou contrefaçon de documents); usage de faux (usage frauduleux de documents contrefaits ou falsifiés), soustraction de documents, abus d'un blanc-seing;

26. Déplacement de bornes.

VI. Délits (12) constituant un danger Public

27. Incendie, emploi abusif de matières explosives, inondation, avec intention ou par négligence ou imprudence;

28. Destruction ou dégradation, volontaire ou par négligence ou imprudence, des chemins de fer, des bateaux à vapeur, postes, appareils et conduites électriques (télégraphes, téléphones) et la mise en péril de leur exploitation;

29. Actes volontaires ou commis par négligence ou imprudence, de nature à occasionner la destruction, l'échouement ou la perte d'un navire;

30. Propagation, volontaire ou par négligence ou imprudence, de maladies contagieuses, épidémies ou épizooties; altération, par des substances nuisibles constituant un danger public, de sources, fontaines ou autres eaux;

31. Contrefaçon ou falsification intentionnelle de denrées alimentaires, constituant un danger alimentaires, constituant un danger pour la santé des personnes ou des animaux; mise en vente ou en circulation de ces denrées malsaines ou corrompues, avec dissimulation de leur caractère nuisible;

31bis. Infraction volontaire aux dispositions concernant les stupéfiants, en tant que cette infraction est passible de l'emprisonnement.

VII. Délits (13) contre l'administration de la justice

32. Dénonciation calomnieuse;

33. Faux serment ou fausse déclaration faite sous promesse solennelle;

34. Faux témoignage, faux rapport d'experts, fausse déclaration d'un interprète; subornation de témoins, experts, interprètes.

VIII. Délits (13) relatifs à l'exercice de fonctions publiques

35. Corruption de fonctionnaires publics, de jurés, d'arbitres et d'experts;

36. Détournements et concussion commises par les fonctionnaires publics; abus d'autorité par suite de corruption ou dans une intention frauduleuse;

37. Suppression de lettres et de télégrammes, violation du secret des lettres et des télégrammes par des employés des administrations des postes et des télégraphes.

La loi fédérale du 23 septembre 1953 sur la navigation maritime sous pavillon suisse dispose à son article 154 que les infractions qui, d'après les dispositions de cette loi sont punies de l'emprisonnement d'un an ou d'une peine plus sévère, donnent lieu à extradition au sens de la législation suisse sur l'extradition aux Etats étrangers. Il s'agit des faits suivants :

— mise en péril du navire, intentionnelle ou par négligence (art. 128);

— mise en péril de la navigation, intentionnelle ou par négligence (art. 129);

— circulation en mer d'un navire en mauvais état de navigabilité (art. 131);

— défaut d'assistance (art. 133, 1er alinéa);

— abandon du navire en péril (art. 134);

— non-exercice du commandement (art. 135, 1er alinéa);

— abus et usurpation de pouvoir (art. 136, 1er alinéa);

— ivresse (art. 139, les alinéa);

— désobéissance (art. 140, 3e alinéa);

— embarquement prohibé de personnes et d'objets (art. 141, 1er alinéa);

— mise en danger de l'armateur ou du capitaine par contrebande (art. 142, 1er et 3e alinéas);

— abus du pavillon (art. 143, 1er alinéa);

— fraude dans l'enregistrement (art. 144, 1er alinéa);

— soustraction d'un navire mis sous main de l'autorité, violation d'une disposition de l'autorité (art 145);

— aliénation irrégulière (art. 146).

SUISSE

Déclaration consignée dans une lettre du Représentant Permanent datée du 21 août 1991, enregistrée au Secrétariat Général le 22 août 1991 — Or. fr.

Me référant à la réserve formulée par le Portugal au sujet de l'article 1er, alinéa c, de la Convention européenne d'extradition, j'ai l'honneur de vous communiquer que mon gouvernement se rallie à la déclaration du gouvernement allemand y relative, qui a été portée à votre connaissance en date du 4 février 1991, ainsi qu'à la déclaration, dont vous avez été informé en date du 4 juin 1991, du gouvernement autrichien qui s'est joint à l'interprétation allemande.

En fait, la réserve susmentionnée n'est compatible avec le sens et l'objet de la Convention que si elle ne s'oppose pas sans distinction à l'extradition dans tous les cas où une peine privative de liberté à perpétuité peut être prononcée ou une mesure de sûreté ordonnée. Mon gouvernement comprend également la réserve en ce sens que l'extradition ne sera refusée que si, conformément au droit de l'Etat requérant, la personne condamnée à une peine privative de liberté à perpétuité ne dispose d'aucun moyen lui permettant d'obtenir, après avoir subi une partie déterminée de la peine ou de la mesure, l'examen par un tribunal d'un éventuel sursis avec mise à l'épreuve pour le reste de la sanction.

TURQUIE

Réserve consignée dans une lettre du Ministère des Affaires Etrangères, en date du 30 novembre 1957, remise au Secrétaire Général lors de la signature, le 13 décembre 1957 — Or. fr.

Les assurances mentionnées dans l'article 11 se limiteront à la procédure suivante :

En cas d'extradition à la Turquie d'un condamné à mort ou d'un individu inculpé d'un crime passible de la peine capitale, la Partie requise dont la législation ne prévoit pas la peine capitale est autorisée à transmettre une demande en commutation de celle-ci en réclusion perpétuelle. Cette demande sera transmise par le Gouvernement turc à la Grande Assemblée Nationale qui ratifie en dernier lieu une condamnation à mort, pour autant qu'Elle n'aurait pas déjà statué à ce sujet.

Déclaration consignée dans une lettre du Représentant Permanent de la Turquie, datée du 15 juin 1994, enregistrée au Secrétariat Général, le 21 juin 1994 — Or. fr.

Concernant les réserves et déclarations émises par la Pologne lors de la ratification de la Convention européenne d'extradition, le Gouvernement turc partage les interprétations précédemment formulées par la République fédérale d'Allemagne et l'Autriche enregistrées respectivement le 13 octobre 1993 et le 11 janvier 1994.

Le gouvernement turc considère que la déclaration de la Pologne concernant l'article 6, paragraphe 1.b, assimilant les personnes bénéficiant de l'asile en Pologne à des ressortissants polonais n'est compatible avec l'objet et le but de la Convention que si elle ne s'applique pas aux cas d'extradition desdites personnes vers un Etat tiers par rapport à celui au titre duquel l'asile a été accordé.

ROYAUME-UNI

Réserves et déclarations consignées dans une lettre en date du 13 février 1991, remise au Secrétaire Général lors du dépôt de l'instrument de ratification déposé le 13 février 1991 — Or. angl.

Article 1

Le Royaume-Uni se réserve le droit de refuser une extradition demandée à la suite ou pour l'exécution d'une condamnation ou sentence prononcée contre l'intéressé absent de la procédure ayant mené à ladite condamnation ou sentence.

Article 2

1. Le Royaume-Uni peut décider d'accorder l'extradition pour toute infraction qui, selon le droit de l'Etat demandeur et le droit du Royaume-Uni, est justiciable d'une peine de prison d'un an ou d'une peine plus lourde, qu'une telle peine ait ou non été imposée.

2. Le Royaume-Uni se réserve le droit de refuser l'extradition s'il appert, en rapport avec l'infraction ou avec chacune des infractions pour lesquelles on réclame le retour de la personne en cause, qu'en raison du caractère insignifiant de l'accusation ou du fait qu'elle n'est pas formulée de bonne foi et dans l'intérêt de la justice, il serait injuste ou oppressif, dans les circonstances, de renvoyer l'intéressé.

Article 3

Le Royaume-Uni se réserve le droit de n'appliquer les dispositions de l'article 3, paragraphe 3, qu'à l'égard des Etats parties à la Convention européenne pour la répression du terrorisme.

Article 8

Le Royaume-Uni peut refuser d'extrader une personne si des autorités d'une partie quelconque du Royaume-Uni, des Iles de la Manche ou de l'Ile de Man ont institué ou sont sur le point d'instituer une procédure pénale ou autre contre cette personne, que ladite procédure soit ou non en rapport avec l'infraction ou les infractions pour lesquelles l'extradition est demandée.

Article 9

Le Royaume-Uni se réserve le droit de refuser l'extradition d'une personne accusée d'une infraction, s'il appert que cette personne, si elle était accusée de la même infraction au Royaume-Uni, aurait le droit d'être libérée en vertu d'une disposition légale ayant trait à un acquittement ou à une condamnation antérieurs.

Article 10

Le Royaume-Uni se réserve le droit de refuser l'extradition s'il appert, en rapport avec l'infraction ou chacune des infractions pour lesquelles on demande le retour de la personne en cause, qu'en raison du temps écoulé depuis l'infraction alléguée, ou depuis qu'elle s'est soustraite à la justice, selon le cas, il serait injuste ou oppressif, dans les circonstances, de l'extrader.

Article 12

1. En plus de la requête et de tout document à l'appui, le Royaume-Uni exigera une déclaration indiquant si la condamnation au nom de laquelle l'extradition est demandée a été ou non prononcée en présence de la personne dont le retour est sollicité.

2. La demande devra être appuyée par l'original de la condamnation, de la peine ou de l'ordre de détention, ou du mandat d'arrêt ou de tout autre ordre ayant le même effet. (14)

3. L'indication infractions pour lesquelles l'extradition est demandée doit comporter une description des faits qui constitueraient l'infraction ou les infractions justifiant la demande d'extradition.

4. Aux fins d'une procédure au Royaume-Uni, les documents étrangers seront tenus pour correctement authentifiés
- a. s'ils sont présentés comme étant signés par un juge, magistrat ou fonctionnaire de l'Etat où ils ont été délivrés; et
  - b. s'ils sont présentés comme certifiés par le sceau officiel du ministre de la Justice ou d'un autre ministre dudit Etat.

Article 14, par. 1, alinéa a

Le Royaume-Uni se réserve le droit, dans tous les cas, de ne pas consentir à ce qu'une personne qui a été extradée fasse l'objet d'une procédure, d'une sentence ou d'un emprisonnement ayant pour but l'exécution d'une sentence ou d'un ordre de détention pour une infraction commise avant son extradition, autre que celle pour laquelle il a été extradé, ou à ce qu'elle voie sa liberté restreinte pour quelque raison que ce soit.

Article 21

Le Royaume-Uni ne peut accepter l'application de l'article 21.

Article 23

Les documents à produire devront être en langue anglaise ou être accompagnés d'une traduction en anglais.

Article 27

La Convention s'appliquera au Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord, aux Iles Anglo-Normandes et à l'Ile de Man. Le Royaume-Uni se réserve le droit de notifier au Secrétaire Général l'application de la Convention à tout territoire dont le Royaume-Uni assure les relations internationales.

Article 28

La Convention ne remplace les dispositions des traités bilatéraux entre le Royaume-Uni et d'autres Parties contractantes que dans la mesure où elle s'applique, en vertu de l'article 27, au Royaume-Uni, aux autres Parties contractantes et à tout territoire dont le Royaume-Uni assure les relations internationales ou d'autres Parties contractantes.

Notification

La Convention ne s'appliquera pas entre le Royaume-Uni et une Partie contractante lorsque des lois en vigueur au Royaume-Uni ou dans le territoire de cette Partie contractante prévoient l'exécution, sur le territoire de l'un ou de l'autre, des mandats délivrés dans le territoire de l'autre Partie.

Le Royaume-Uni, en donnant effet à cette Convention, tiendra compte de ses obligations en matière de droits de l'homme, selon la Convention européenne des droits de l'homme.

ISRAEL

Déclarations et réserves consignées dans l'instrument d'adhésion, déposé le 27 septembre 1967 — Or. angl.

Déclarations

Déclaration concernant l'article 21

Israël n'accordera le transit d'un individu que dans le cas où, si l'Etat requérant demandait l'extradition d'Israël de l'individu réclamé, rien ne s'opposerait légalement à ce que cet individu soit déclaré passible d'extradition et extradé.

Déclaration concernant l'article 22

Les dépositions écrites ou les déclarations recueillies sous serment ou non, ou des copies certifiées conformes de ces dépositions ou déclarations, le mandat d'arrêt et les autres pièces judiciaires établissant l'existence de la condamnation, seront reçus comme preuves valables dans la procédure d'examen de la demande d'extradition s'ils sont revêtus de la signature ou accompagnés de l'attestation d'un juge ou d'un fonctionnaire de l'Etat requérant ou s'ils sont authentifiés par le sceau du Ministère de la Justice.

Réserves

Réserve relative à l'article 2 et à l'article 4

Israël n'accordera l'extradition d'un individu que si celui-ci est poursuivi ou a été condamné dans l'Etat requérant pour un fait qui, s'il avait été commis en Israël, constituerait l'une des infractions suivantes :

a. Toute infraction punissable de la peine capitale ou d'un emprisonnement de plus de trois ans (même si la peine est plus légère lorsque la condamnation est prononcée par un tribunal d'instance), excepté :

1. une infraction dont un individu ne peut être inculpé que si, au moment de sa perpétration, il est soldat au sens de la Loi de Justice militaire 5715-1955;

2. les infractions visées par l'article 85 de l'Ordonnance de 1936 promulguant le Code pénal (fait d'empêcher par la force ou d'entraver l'appel à un agent compétent de la force publique ou sa présence en cas d'attroupement séditieux ou d'émeute) ou par la Loi 5719-1959 portant modification des dispositions du droit pénal relatives à la bigamie (bigamie);

3. les infractions visées par la Loi 5712-1952 portant modification des dispositions du droit pénal relatives aux tentatives de voies de fait contre des agents de la force publique, ou par l'une des lois énumérées dans l'Annexe de la Loi 5711-1951 sur la juridiction en matière de prévention du mercantilisme et de la spéculation (lois, règlements et règlements locaux divers régissant la sous-location et le logement de pensionnaires, ainsi que la distribution, les prix et le contrôle de la vente des denrées alimentaires).

b. Une infraction punie d'une peine plus légère que celles indiquées ci-dessus et qualifiée telle par la Loi 5712-1952 portant modification des dispositions du droit pénal relatives à la corruption ou par l'un des articles suivants de l'ordonnance de 1936 promulguant le Code pénal : 88 (fait d'empêcher séditieusement le départ d'un navire), 109B, 110-115 (diverses infractions consistant en abus commis dans l'exercice de fonctions publiques), 120-122, 124 (faux serment, fait d'induire en erreur des témoins, destruction de preuves, coalition en vue d'entraver le cours de la justice et subornation de témoins), 140 (abus de confiance commis par des fonctionnaires publics), 146 (insulte à la religion), 156, 158, 159 (commerce charnel du mari avec une mineure de 15 ans, outrage à la pudeur et attentat à la pudeur

commis sur une personne de moins de 16 ans, 161 d. (sodomie), 185, 186 (négligence dans la fourniture d'aliments, etc., à des enfants et délaissement d'enfants), 195 (propagation d'une infection ou d'une maladie dangereuse), 218 (homicide par imprudence), 242, 250 (voies de fait ayant entraîné des blessures corporelles), 261, 262 (travail obligatoire et arrestation ou détention arbitraires), 270 (vol), 304 b. et c. (frustration de créanciers), 305 (coalition en vue de frauder le public), 310 (recel), 350 (imitation de billets de banque), 359, 360, 363-366 (contrefaçon), ou par la Loi 5723-1963 portant modification des dispositions du droit pénal relatives à la tromperie, au chantage et à l'extorsion (tromperie et faux).

Réserve relative à l'article 2

Israël n'accordera l'extradition d'un individu inculpé d'une infraction que s'il est établi devant un tribunal d'Israël qu'il existe des preuves qui seraient suffisantes pour justifier sa mise en jugement à raison d'une semblable infraction en Israël.

Réserve relative à l'article 9

Israël ne fera pas droit à une demande d'extradition si l'individu réclamé a bénéficié d'une grâce ou d'une remise de peine dans l'Etat requérant pour le fait délictueux en question.

Réserve relative à l'article 14

Israël n'accordera pas l'extradition en dérogation à la règle de la spécialité, sauf

a. si l'individu réclamé a été, en son absence, déclaré passible d'extradition également pour l'autre fait, après avoir eu la possibilité de se faire représenter dans la procédure visant à cette déclaration;

b. sous la condition que l'individu réclamé ne sera ni poursuivi, ni jugé, ni détenu en vue de l'exécution d'une peine, à moins qu'ayant quitté le territoire de l'état requérant après son extradition il n'y soit retourné de son plein gré, ou qu'ayant eu la possibilité de le faire il n'ait pas quitté le territoire de l'Etat requérant dans les 60 jours suivants.

Réserve relative à l'article 15

L'article 15 sera interprété comme si à l'article 14, paragraphe 1 b., les mots "dans les 45 jours" étaient remplacés par les mots "dans les 60 jours".

Déclaration consignée dans une lettre de l'Ambassadeur d'Israël Chargé des Relations avec le Conseil de l'Europe, en date du 2 décembre 1997, enregistrée au Secrétariat Général le 5 décembre 1997 — Or. angl.

En ce qui concerne l'article 23 de la Convention, le Gouvernement de l'Etat d'Israël demande que les documents à produire par la Partie requérante soient traduits en anglais ou en hébreu.

Note

(1) *Déclaration modifiée par lettre du Représentant Permanent de l'Autriche, en date du 16 avril 1985, enregistrée au Secrétariat Général le 17 avril 1985 — Or. angl.*

La déclaration faite par la République d'Autriche en ce qui concerne l'article 21, paragraphe 5 de la Convention européenne d'extradition du 13 décembre 1957 est, par la présente, restreinte dans la mesure où la première phrase est à supprimer.

Par conséquent, cette déclaration se lit désormais comme suit :

« Le transit pour les infractions qui, selon la loi de l'Etat requérant, sont passibles de la peine de mort ou d'une peine incompatible avec les postulats d'humanité et de dignité humaine sera accordé dans les conditions régissant l'extradition pour de telles infractions. »

(2) Lettre du Représentant Permanent du Portugal datée du 12 février 1990.

(3) *Cette déclaration remplace la déclaration relative aux articles 6 et 21 déposée en date du 14 février 1969.*

(4) *Réserves modifiées par lettre du Représentant Permanent de la Norvège, en date du 17 janvier 1977, enregistrée au Secrétariat Général le 19 janvier 1977 — Or. angl.*

Les réserves originales se lisaient ainsi :

« Article 2, paragraphe 1. Aux termes du paragraphe 2 de la loi norvégienne du 13 juin 1908 sur l'extradition, la Norvège n'est à même d'accorder l'extradition qu'à raison de faits qui, aux termes du Code pénal norvégien, sont punis ou auraient été punis d'une peine d'emprisonnement de plus d'un an.

Article 3, paragraphe 3. Aux termes du paragraphe 3 de la loi norvégienne sur l'extradition, l'extradition peut ne pas être accordée à raison d'un attentat à la vie d'un Chef d'Etat ou d'un membre de sa famille si le délit a été commis en connexité avec une autre infraction de caractère politique.

Article 4. En ce qui concerne les délits qui, aux termes de la loi norvégienne, auraient été considérés comme des infractions militaires, l'extradition ne peut être accordée selon l'article 2 de la loi norvégienne sur l'extradition, que si l'infraction, en dehors de son caractère militaire, aurait constitué une infraction pouvant donner lieu à extradition et à la condition que l'individu extradé ne soit pas puni d'une peine plus sévère que le maximum prévu pour l'infraction correspondante par le Code pénal ordinaire. »

(5) *Réserve modifiée par lettre du Ministère des Affaires étrangères, en date du 14 avril 1967, enregistrée au Secrétariat Général le 21 avril 1967 — Or. angl.*

La réserve originale se lisait ainsi :

« L'extradition d'un individu qui n'a pas encore été jugé définitivement pour le fait incriminé à raison duquel l'extradition est demandée, ne sera accordée que si ledit fait correspond à un délit frappé par la loi suédoise d'une peine de travaux forcés. »

(6) *Réserve retirée par lettre du Représentant Permanent de la Suisse, en date du 25 janvier 1983, enregistrée au Secrétariat Général le 26 janvier 1983 — Or. fr.*

(7) *Déclaration modifiée par lettre du Représentant Permanent de la Suisse, en date du 25 janvier 1983, enregistrée au Secrétariat Général le 26 janvier 1983 — Or. fr.*

La déclaration originale se lisait ainsi :

« Le Conseil fédéral suisse déclare que la réserve faite au sujet de l'article 2, paragraphe 1, n'empêche pas la Suisse, lorsqu'une extradition est ou a été accordée pour un crime ou un délit à raison duquel celle-ci est autorisée par la loi suisse, d'en étendre les effets à tout autre fait punissable selon une disposition de droit commun de la législation suisse. »

La modification a pris effet le 1er janvier 1983.

(8) *Déclaration modifiée par lettre du Représentant Permanent de la Suisse, en date du 25 janvier 1983, enregistrée au Secrétariat Général le 26 janvier 1983 — Or. fr.*

La déclaration originale se lisait ainsi :

« Le Conseil fédéral suisse déclare que le droit suisse n'autorise pas l'extradition de ressortissants suisses. Les infractions commises hors de Suisse et réprimées selon la loi suisse en tant que crimes ou délits peuvent être poursuivies et jugées par les autorités suisses si les conditions légales sont remplies, -lorsqu'elles ont été commises contre des Suisses (art. 5 du Code pénal suisse); -lorsque d'après le droit suisse elles pourraient donner lieu à extradition et qu'elles ont été commises par un Suisse (art. 6 du Code pénal suisse; art. 16 de la loi fédérale du 14 mars 1958 sur la responsabilité de la Confédération, des membres de ses autorités et de ses fonctionnaires); -lorsqu'elles ont été commises à bord d'un navire suisse ou d'un aéronef suisse (art. 4 de la loi fédérale du 23 septembre 1953 sur la navigation maritime sous pavillon suisse; art. 97 de la loi fédérale du 21 décembre 1948 sur la navigation aérienne). »

La modification a pris effet le 1er janvier 1983.

(9) *Réserve retirée par lettre du Représentant Permanent de la Suisse, en date du 25 janvier 1983, enregistrée au Secrétariat Général le 26 janvier 1983 — Or. fr.*

(10) Liste devenue sans objet à la suite du retrait de la réserve relative à l'article 2 paragraphe 1 (cf. page 1).

(11) Le terme "délits" figurant à l'article 3 de la loi sur l'extradition doit être pris dans le sens d'"infraction" et vise aussi bien les crimes que les délits au sens du droit pénal.

(12) Le terme "délits" figurant à l'article 3 de la loi sur l'extradition doit être pris dans le sens d'"infraction" et vise aussi bien les crimes que les délits au sens du droit pénal.

(13) Le terme "délits" figurant à l'article 3 de la loi sur l'extradition doit être pris dans le sens d'"infraction" et vise aussi bien les crimes que les délits au sens du droit pénal.

(14) *Réserve retirée par lettre du Représentant Permanent en date du 18 juin 1991, enregistrée au Secrétariat général le 21 juin 1991 — Or. angl.*

B. PROTOCOLE ADDITIONNEL A LA CONVENTION EUROPEENNE D'EXTRADITION,
FAIT A STRASBOURG LE 15 OCTOBRE 1975;

DANEMARK

Déclaration consignée dans l'instrument de ratification, déposé le 13 septembre 1978 — Or. fr.

En vertu de l'article 6.1 du Protocole additionnel, nous déclarons ne pas accepter le titre I.

HONGRIE

Réserve consignée dans une lettre du Représentant Permanent de la Hongrie remise au Secrétaire Général lors du dépôt de l'instrument de ratification, le 13 juillet 1993 — Or. angl.

Etant donné que l'article 6 du Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition permet d'exclure en totalité le Titre I ou II seulement, la Hongrie déclare qu'elle n'accepte pas le Titre I dudit Protocole.

Bien que le droit hongrois soit conforme à l'article 1.a et b et ne contienne aucune disposition contraire à l'alinéa c, la Hongrie se réserve le droit d'envisager cas par cas de satisfaire ou non aux demandes d'extradition fondées sur l'alinéa c.

ISLANDE

Déclaration faite lors du dépôt de l'instrument de ratification, le 20 juin 1984 — Or. angl.

L'Islande n'accepte pas le Titre I du Protocole.

PAYS-BAS

Déclarations consignées dans l'instrument d'acceptation déposé le 12 janvier 1982 — Or. angl.

Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas accepte ledit Protocole pour le Royaume en Europe.

Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas déclare, en conformité avec l'article 6 dudit Protocole, qu'il n'accepte pas le titre I du Protocole.

Bien que, pour les actes commis au cours d'un conflit armé international, la législation néerlandaise soit totalement en conformité avec l'article 1 (introduction et a. et b.) et qu'elle ne comporte pas de dispositions en opposition avec l'article 1 (introduction et c.), le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas se réserve le droit de refuser d'accorder l'extradition dans des cas de violations aux lois et coutumes de la guerre commises au cours d'un conflit armé non international.

Déclaration consignée dans une lettre de la Représentation permanente des Pays-Bas, datée du 20 février 1986, enregistrée au Secrétariat Général le 21 février 1986 — Or. angl.

Suite à la lettre du Représentant Permanent des Pays-Bas No 1799 en date du 24 décembre 1985 (1), j'ai l'honneur de vous informer de ce qui suit, dans votre qualité de dépositaire des traités énumérés en annexe.

Les traités énumérés en annexe, auxquels le Royaume des Pays-Bas est Partie (pour le Royaume en Europe) s'appliquent également à Aruba à partir du 1er janvier 1986.

Liste des Conventions visées par la Déclaration

.....

86 Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition (1975)

.....

Déclaration consignée dans une lettre du Représentant Permanent des Pays-Bas, datée du 14 mai 1986, enregistrée au Secrétariat Général le 15 mai 1986 — Or. angl.

J'ai l'honneur d'appeler votre attention sur ce qui suit :

La déclaration d'applicabilité à Aruba du Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition (1975) et du Deuxième Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition (1978), doit être considérée comme une communication provisoire qui sera confirmée comme définitive lorsque la Convention européenne d'extradition (1957) sera déclarée applicable à Aruba.

La communication précédente concernant les deux Protocoles était fondée sur une erreur administrative, les procédures nationales à l'intérieur du Royaume des Pays-Bas n'étant pas encore achevées.

Déclaration consignée dans une Note Verbale de la Représentation Permanente des Pays-Bas, datée du 21 juillet 1993 et enregistrée au Secrétariat Général le même jour — Or. angl.

La Mission Permanente du Royaume des Pays-Bas déclare que le Gouvernement de son pays, conformément à l'article 5, paragraphe 2, du Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition et conformément à l'article 8, paragraphe 2 du deuxième Protocole additionnel du 17 mars 1978, étend l'application des deux protocoles aux Antilles néerlandaises et à Aruba en ce qui concerne les Parties, pour lesquels la Convention européenne d'extradition s'applique également aux Antilles néerlandaises et à Aruba. La déclaration formulée par les Pays-Bas relative au protocole additionnel du 15 octobre 1975 vaut également pour les Antilles néerlandaises et Aruba.

NORVEGE

Déclaration consignée dans l'instrument de ratification, déposé le 11 décembre 1986 — Or. angl.

En application de l'article 6, la Norvège déclare qu'elle n'accepte pas le Titre I du Protocole.

RUSSIE

Déclaration consignée dans une lettre du Premier Vice-Ministre des Affaires étrangères de la Fédération de Russie, remise au Secrétaire Général lors de la signature, le 7 novembre 1996 — Or. rus./angl.

Compte tenu de sa déclaration relative à l'article 3 de la Convention européenne d'extradition de 1957, la Fédération de Russie ne considère pas comme exhaustive la liste des infractions dénuées de caractère politique qui figure à l'article 1 de ce Protocole.

SUEDE

Déclaration consignée dans l'instrument de ratification, déposé le 2 février 1976 — Or. angl. La Suède n'accepte pas le titre I dudit Protocole.

Note

(1) Note du Secrétariat

Lettre du Représentant Permanent des Pays-Bas, datée du 24 décembre 1985 :

L'île d'Aruba qui fait toujours actuellement partie des Antilles néerlandaises, obtiendra son autonomie interne en tant que pays à l'intérieur du Royaume des Pays-Bas à partir du 1er janvier 1986. En conséquence, à partir de cette date, le Royaume ne sera plus constitué de deux pays, à savoir les Pays-Bas (Royaume en Europe) et les Antilles néerlandaises (situées dans la région des Caraïbes), mais de trois pays, à savoir les deux précités et Aruba.

Comme les changements intervenant le 1er janvier 1986 ne concernent qu'une modification dans les relations constitutionnelles internes à l'intérieur du Royaume des Pays-Bas, et comme le Royaume en tant que tel demeure le sujet de Droit international avec lequel sont conclus les traités, lesdits changements n'auront pas de conséquences en Droit international à l'égard des traités conclus par le Royaume et qui s'appliquent déjà aux Antilles néerlandaises y inclus Aruba. Ces traités resteront en vigueur pour Aruba en sa nouvelle capacité de pays à l'intérieur du Royaume. C'est pourquoi en ce qui concerne le Royaume des Pays-Bas, ces traités s'appliqueront à partir du 1er janvier 1986, aux Antilles néerlandaises (sans Aruba) et à Aruba.

Par conséquent, en ce qui concerne le Royaume des Pays-Bas, les traités énumérés en annexe auxquels le Royaume des Pays-Bas est Partie et qui s'appliquent aux Antilles néerlandaises, s'appliqueront, à partir du 1er janvier 1986, aux Antilles néerlandaises et à Aruba.

C. DEUXIEME PROTOCOLE ADDITIONNEL A LA CONVENTION EUROPEENNE D'EXTRADITION,
FAIT A STRASBOURG LE 17 MARS 1978 :

AUTRICHE

* Réserve dans l'instrument de ratification, déposé le 2 mai 1983 — Or. angl.

Conformément à l'article 9, paragraphe 2 du Protocole, la République d'Autriche déclare n'accepter le Chapitre II pour les infractions en matière de taxes, d'impôts et de douane.

* Réserve retirée par lettre du Représentant Permanent de l'Autriche, en date du 8 septembre 1994, enregistrée au Secrétariat Général le 9 septembre 1994 — Or. fr.

Conformément à l'article 9, paragraphe 3, du Deuxième Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition du 17 mars 1978, le Gouvernement fédéral de la République d'Autriche retire sa réserve, formulée conformément à l'article 9, paragraphe 2, dudit Protocole, d'accepter le Titre II seulement en ce qui concerne les infractions en matière de taxes et impôts et de douane.

et Déclaration contenue dans la même lettre que le retrait de réserve ci-dessus — Or. fr.

En relation avec les Etats membres de ce Protocole additionnel, l'Autriche déclare que, sous les conditions prévues par le Titre II, elle accordera l'extradition également pour des infractions qui consistent exclusivement en contraventions aux réglementations sur les monopoles ou sur l'exportation, l'importation ou le transit ainsi que sur le rationnement de marchandises.

BELGIOUE

Réserve consignée dans l'instrument de ratification déposé le 18 novembre 1997 — Or. fr.

La Belgique déclare qu'elle n'accepte pas le Titre V du Deuxième Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition.

BULGARIE

Réserve faite lors de la signature, le 30 septembre 1993, et confirmée lors du dépôt de l'instrument de ratification, le 17 juin 1994 — Or. fr.

Conformément à l'article 9, paragraphe 2, la République de Bulgarie déclare se réserver le droit de ne pas accepter le Titre I du Protocole et d'accepter le Titre II du même Protocole en ce qui concerne les infractions en matière d'impôts, de taxes, de droits de douane et de change de devises, qui sont punissables selon le Code pénal bulgare.

ITALIE

Réserve (1) faite lors de la signature, le 23 avril 1980, et renouvelée lors du dépôt de l'instrument de ratification, le 23 janvier 1985 — Or. fr.

Se référant à l'article 9 du Deuxième Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition, l'Italie se réserve le droit de ne pas accepter son Titre III.

LETTONIE

Déclaration consignée dans une Note Verbale du Ministre des Affaires étrangères de la Lettonie, en date du 17 avril 1997, remise au Secrétaire Général lors du dépôt de l'instrument de ratification, le 2 mai 1997 — Or. angl.

Conformément au paragraphe 2 de l'article 9 du Deuxième Protocole additionnel à la Convention d'extradition de 1978, la République de Lettonie se réserve le droit de ne pas accepter le Titre V du Protocole.

PAYS-BAS

Déclaration contenue dans l'instrument d'acceptation, déposé le 12 janvier 1982 — Or. angl.

Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas accepte ledit Protocole pour le Royaume en Europe.

Déclaration consignée dans une lettre de la Représentation Permanente des Pays-Bas, datée du 20 février 1986, enregistrée au Secrétariat Général le 21 février 1986 — Or. angl.

Suite à la lettre du Représentant Permanent des Pays-Bas No 1799 en date du 24 décembre 1985 (2), j'ai l'honneur de vous informer de ce qui suit, dans votre qualité de dépositaire des traités énumérés en annexe.

Les traités énumérés en annexe, auxquels le Royaume des Pays-Bas est Partie (pour le Royaume en Europe) s'appliquent également à Aruba à partir du 1er janvier 1986.

Liste des Conventions visées par la Déclaration

..... 98 Deuxième Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition (1978) .....

Déclaration consignée dans une lettre du Représentant Permanent des Pays-Bas, datée du 14 mai 1986, enregistrée au Secrétariat Général le 15 mai 1986 — Or. angl.

J'ai l'honneur d'appeler votre attention sur ce qui suit :

La déclaration d'applicabilité à Aruba du Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition (1975) et du Deuxième Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition (1978), doit être considérée comme une communication provisoire qui sera confirmée comme définitive lorsque la Convention européenne d'extradition (1975) sera déclarée applicable à Aruba.

La communication précédente concernant les deux Protocoles était fondée sur une erreur administrative, les procédures nationales à l'intérieur du Royaume des Pays-Bas n'étant pas encore achevées.

Déclaration consignée dans une Note Verbale de la Représentation Permanente des Pays-Bas, datée du 21 juillet 1993 et enregistrée au Secrétariat Général le même jour — Or. angl.

La Mission Permanente du Royaume des Pays-Bas déclare que le Gouvernement de son pays, conformément à l'article 5, paragraphe 2, du Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition et conformément à l'article 8, paragraphe 2 du deuxième Protocole additionnel du 17 mars 1978, étend l'application des deux protocoles aux Antilles néerlandaises et à Aruba en ce qui concerne les Parties, pour lesquels la Convention européenne d'extradition s'applique également aux Antilles néerlandaises et à Aruba. La déclaration formulée par les Pays-Bas relative au protocole additionnel du 15 octobre 1975 vaut également pour les Antilles néerlandaises et Aruba.

NORVEGE

Réserve consignée dans l'instrument de ratification, déposé le 11 décembre 1986 — Or. angl.

En application de l'article 9, la Norvège déclare qu'elle n'accepte pas les Titres I et V du Protocole.

RUSSIE

Réserve et Déclaration consignées dans une lettre du Premier Vice-Ministre des Affaires étrangères de la Fédération de Russie, remise au Secrétaire Général lors de la signature, le 7 novembre 1996 — Or. rus./angl.

La Fédération de Russie se réserve le droit de ne pas appliquer les dispositions du Titre V.

L'autorité désignée par la Fédération de Russie pour considérer les questions d'extradition est le Bureau du Procureur Général de la Fédération de Russie.

SUEDE

Déclaration consignée dans une lettre du Représentant Permanent de la Suède, datée du 11 juin 1979 et enregistrée au Secrétariat Général le 13 juin 1979 — Or. fr.

Dans l'application du paragraphe 1 de l'article 12 de la Convention (Titre V, article 5 du Protocole), les fonctions attribuées au Ministère de la Justice sont assumées par le Ministère des Affaires étrangères.

SUISSE

Réserve faite lors de la signature, le 17 novembre 1981, et renouvelée au moment du dépôt de l'instrument de ratification, le 11 mars 1985 — Or. fr.

La Suisse déclare qu'elle n'accepte pas le Titre II du Deuxième Protocole additionnel à la Convention européenne d'extradition.

TURQUIE

Réserve faite lors de la signature, le 16 juillet 1987, et confirmée dans l'instrument de ratification déposé le 10 juillet 1992 — Or. angl.

Le gouvernement de la République de Turquie se réserve le droit d'utiliser la voie diplomatique pour la transmission des requêtes d'extradition afin de suivre et d'exécuter les procédures nécessaires par l'intermédiaire des missions diplomatiques dans l'Etat requis, tout en prenant en considération le type de requête.

ROYAUME-UNI

Réserve consignée dans une lettre du Représentant Permanent remise au Secrétaire Général lors de la signature, le 9 novembre 1992 — Or. angl.

Conformément à l'article 9 paragraphe 2, le Royaume-Uni se réserve le droit de ne pas accepter les chapitres I, III, IV ou V du Protocole.

Réserve consignée dans l'instrument de ratification, déposé le 8 mars 1994 — Or. angl.

Conformément à l'article 9, paragraphe 2, le Royaume-Uni déclare qu'il n'accepte pas le chapitre I, le chapitre III, le chapitre IV ou le chapitre V du Protocole

Note

(1) *Réserve retirée par Note Verbale de la Représentation Permanente d'Italie enregistrée au Secrétariat Général le 23 août 1990 — Or. fr.*

(2) Note du Secrétariat

Lettre du Représentant Permanent des Pays-Bas, datée du 24 décembre 1985 :

L'île d'Aruba qui fait toujours actuellement partie des Antilles néerlandaises, obtiendra son autonomie interne en tant que pays à l'intérieur du Royaume des Pays-Bas à partir du 1er janvier 1986. En conséquence, à partir de cette date, le Royaume ne sera plus constitué de deux pays, à savoir les Pays-Bas (Royaume en Europe) et les Antilles néerlandaises (situées dans la région des Caraïbes), mais de trois pays, à savoir les deux précités et Aruba.

Comme les changements intervenant le 1er janvier 1986 ne concernent qu'une modification dans les relations constitutionnelles internes à l'intérieur du Royaume des Pays-Bas, et comme le Royaume en tant que tel demeure le sujet de Droit international avec lequel sont conclus les traités, lesdits changements n'auront pas de conséquences en Droit international à l'égard des traités conclus par le Royaume et qui s'appliquent déjà aux Antilles néerlandaises y inclus Aruba. Ces traités resteront en vigueur pour Aruba en sa nouvelle capacité de pays à l'intérieur du Royaume. C'est pourquoi en ce qui concerne le Royaume des Pays-Bas, ces traités s'appliqueront à partir du 1er janvier 1986, aux Antilles néerlandaises (sans Aruba) et à Aruba.

Par conséquent, en ce qui concerne le Royaume des Pays-Bas, les traités énumérés en annexe auxquels le Royaume des Pays-Bas est Partie et qui s'appliquent aux Antilles néerlandaises, s'appliqueront, à partir du 1er janvier 1986, aux Antilles néerlandaises et à Aruba.

II. ERRATUM

A. EUROPEES VERDRAG BETREFFENDE DE UITLEVERING,
OPGEMAAKT TE PARIJS OP 13 DECEMBER 1957

BELGIE

Voorbehouden en verklaringen, vastgelegd in de brief d.d. 3 juni 1997 van de Minister van Buitenlandse Zaken van België, afgegeven aan de Secretaris-Generaal bij de nederlegging van de akte van bekrachtiging op 29 augustus 1997 — Or. Frans

Verklaringen

Artikel 1

De Belgische Regering is van oordeel dat het voorbehoud van Portugal bij artikel 1, alinea c, onverenigbaar is met het voorwerp van het Verdrag. Het voorbehoud wordt uitgelegd als wordt de uitlevering alleen geweigerd indien, overeenkomstig de wet van de verzoekende Staat, de tot levenslang veroordeelde persoon ingevolge een rechterlijke of administratieve procedure niet in aanmerking komt voor vrijlating na een zekere tijd.

Artikel 14

België is van oordeel dat het specialiteitsbeginsel niet van toepassing is wanneer de persoon om wiens uitlevering het heeft verzocht er uitdrukkelijk in heeft toegestemd door een rechterlijke autoriteit van de aangezochte Staat te worden vervolgd en gestraft ter zake van enig feit, welk dan ook, indien de wet van bedoelde Staat in zodanige mogelijkheid voorziet. Indien daarentegen België om de uitlevering is verzocht, is het van oordeel dat, wanneer de uit te leveren persoon formeel afstand heeft gedaan van de formaliteiten en waarborgen van de uitlevering, het specialiteitsbeginsel niet langer van toepassing is.

Artikel 15

België is van oordeel dat de in artikel 15 bedoelde uitzondering mede van toepassing is op het geval waarin de aan België overgeleverde persoon heeft afgezien van het specialiteitsbeginsel, overeenkomstig de wet van de aangezochte Partij.

Artikel 21

De Belgische Regering staat de doortocht door haar grondgebied slechts toe op dezelfde voorwaarden als gelden voor uitlevering.

Artikel 23

Indien het uitleveringsverzoek en de over te leggen stukken zijn gesteld in de taal van de verzoekende Partij en deze taal noch het Nederlands, noch het Frans, noch het Duits is, dienen deze vergezeld te gaan van een vertaling in het Frans.

Voorbehouden

Artikel 1

België behoudt zich het recht voor de uitlevering niet toe te staan indien de mogelijkheid bestaat dat de opgeëiste persoon voor een buitengewone rechtbank dient te verschijnen, of indien de uitlevering wordt verzocht met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf die door zodanige rechtbank is uitgesproken.

De uitlevering zal niet worden toegestaan indien de overlevering uitzonderlijk ernstige gevolgen zou kunnen hebben voor de opgeëiste persoon, in het bijzonder gelet op zijn leeftijd of gezondheid.

Artikel 18

Aan de verplichting van invrijheidstelling na afloop van een termijn van 30 dagen, als bepaald in het vierde lid van artikel 18, wordt niet voldaan ingeval de opgeëiste persoon beroep heeft ingesteld tegen de beslissing tot uitlevering of aangaande de wettelijkheid van zijn aanhouding.

Artikel 19

De Belgische Regering staat de tijdelijke uitlevering als bedoeld in het tweede lid van artikel 19 alleen dan toe wanneer het een persoon betreft die een straf uitzit op haar grondgebied en indien bijzondere omstandigheden zulks vereisen.

Artikel 28

In het licht van de bijzondere regeling die tussen de Beneluxlanden geldt, aanvaardt de Belgische Regering het eerste en tweede lid van artikel 28 niet in de betrekkingen met het Koninkrijk der Nederlanden en het Groothertogdom Luxemburg.

De Belgische Regering behoudt zich de mogelijkheid voor af te wijken van deze bepalingen in haar betrekkingen met de andere Lid-Staten van de Europese Gemeenschap.

BULGARIJE

Voorbehouden en verklaringen gedaan bij de ondertekening op 30 september 1993, en bevestigd bij de nederlegging van de akte van bekrachtiging op 17 juni 1994 — Or. Frans

Voorbehoud bij artikel 1 :

De uitlevering kan worden geweigerd indien de vervolgte persoon in de verzoekende Staat voor een buitengewone rechtbank dient te verschijnen of indien een door zodanige rechtbank uitgesproken vonnis ten aanzien van deze persoon ten uitvoer moet worden gelegd.

Voorbehoud bij artikel 4 :

De uitlevering voor militaire delicten die tevens strafbare feiten naar de gewone strafwet zijn, kan alleen worden toegestaan op voorwaarde dat de uitgeleverde persoon niet door een militaire rechtbank wordt gevonnist of niet van een militair delict wordt beschuldigd.

Verklaring bij artikel 6, lid 1 (b) :

De Republiek Bulgarije verklaart dat zij als onderdaan in de zin van dit Verdrag zal erkennen elk persoon die de Bulgaarse nationaliteit heeft op het ogenblik van de beslissing over de uitlevering.

Voorbehoud bij artikel 7 :

De Republiek Bulgarije verklaart dat zij het recht heeft de uitlevering te weigeren indien de verzoekende Partij de uitlevering weigert in soortgelijke gevallen, overeenkomstig artikel 7, tweede lid.

Voorbehoud bij artikel 12 :

De Republiek Bulgarije verklaart dat zij het recht heeft van de verzoekende Partij te eisen dat bewijzen worden overgelegd die staven dat de persoon wiens uitlevering is verzocht, het strafbare feit heeft gepleegd. Indien zij de overgelegde bewijzen onvoldoende acht, kan zij de uitlevering weigeren.

Voorbehoud bij artikel 21 :

De Republiek Bulgarije verklaart dat zij de doortocht zal toestaan op dezelfde voorwaarden als gelden voor uitlevering.

Verklaring bij artikel 23 :

De Republiek Bulgarije verklaart dat zij zal eisen dat alle documenten in verband met de tenuitvoerlegging van dit Verdrag, vergezeld gaan van een vertaling in een van de werktalen van de Raad van Europa.

CYPRUS

Voorbehouden en verklaringen gedaan bij de ondertekening op 18 september 1970 — Or. Engels

Artikel 1

Artikel 11.2.f van de Cypriotische grondwet verbiedt de uitlevering van onderdanen. Bijgevolg is het bepaalde in artikel 1 van het Verdrag, wat de Republiek Cyprus betreft, alleen van toepassing op vreemdelingen.

Artikel 6

Aangezien de grondwet de uitlevering van onderdanen van de Republiek Cyprus verbiedt (zie verklaring bij artikel 1), betekent de term "onderdanen" in de zin van het Verdrag, wat Cyprus betreft, "de onderdanen van de Republiek Cyprus of de personen die krachtens de geldende bepalingen op het gebied van de Cypriotische nationaliteit, gerechtigd zouden zijn om onderdaan van de Republiek te worden."

Krachtens het Cypriotische strafwetboek kunnen de onderdanen van de Republiek in Cyprus worden vervolgd voor een in een vreemd land gepleegd strafbaar feit waarop de doodstraf staat dan wel een gevangenisstraf van meer dan twee jaar, indien het feit of het verzuim waaruit het delict bestaat strafbaar is volgens de wet van het land waar het werd gepleegd.

Artikel 11

Indien, krachtens het Cypriotische strafwetboek, een onderdaan van Cyprus in een vreemd land een delict pleegt waarop volgens de Cypriotische wet maar niet volgens de wet van het vreemd land in kwestie, de doodstraf staat, wordt de doodstraf niet toegepast in Cyprus. De dader kan evenwel veroordeeld worden tot enige andere straf, met inbegrip van levenslange opsluiting.

Artikel 21, tweede lid

Met betrekking tot de onderdanen van de Republiek, zijn de verklaringen bij de artikelen 1 en 6 eveneens van toepassing op deze alinea.

DENEMARKEN

Voorbehouden en verklaringen vastgelegd in een brief d.d. 30 augustus 1962 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Denemarken, afgegeven aan de Secretaris-Generaal bij de nederlegging d.d. 13 september 1962 van de akte van bekrachtiging — Or. Frans

Voorbehouden

Artikel 1

De uitlevering is toegestaan op voorwaarde dat tegen een beschuldigde of een verdachte geen strafvervolgning wordt ingesteld voor een buitengewone rechtbank. De uitlevering met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf die door zodanige rechtbank is uitgesproken, kan worden geweigerd.

De uitlevering kan ook worden geweigerd indien de gevolgen daarvan voor de opgeëiste persoon van bijzondere hardheid zouden zijn, met name in verband met diens jeugdige leeftijd, zijn gezondheidstoestand of om andere persoonlijke redenen.

Artikel 1, zie artikel 9

De uitlevering kan worden geweigerd indien de bevoegde autoriteiten van een derde Staat de auteur van het delict waarvoor de uitlevering is verzocht, onherroepelijk hebben veroordeeld of vrijgesproken of indien de bevoegde autoriteiten van een derde Staat hebben besloten ter zake van hetzelfde strafbare feit geen vervolging in te stellen, dan wel de ingestelde vervolging te staken.

Artikel 2, eerste lid

De verplichting tot uitlevering is beperkt tot de strafbare feiten waarop krachtens het Deense strafwetboek een vrijheidsstraf van meer dan een jaar en gewone hechtenis staat.

Artikel 3, derde lid

De vraag of een aanslag of een poging daartoe op het leven van een Staatshoofd of van een zijner familieleden als politiek delict moet worden beschouwd, wordt beoordeeld wanneer zich een geval voordoet.

Artikel 4

De uitlevering voor een militair delict dat naar het burgerlijk wetboek ook een strafbaar feit is, is alleen toegestaan op voorwaarde dat de uitgeleverde niet volgens het krijgswetboek wordt veroordeeld.

Artikel 12

Indien bijzondere omstandigheden daartoe lijken te nopen, kunnen de Deense autoriteiten van het verzoekende land eisen dat bewijzen worden overgelegd die afdoende het vermoeden staven dat de persoon in kwestie schuldig is. Het verzoek kan worden geweigerd indien de bewijzen ontoereikend worden geacht.

Verklaringen

Artikel 6

De term "onderdanen" betekent in Denemarken de onderdanen van Denemarken, Finland, IJsland, Noorwegen en Zweden en de personen die hun woonplaats in deze landen hebben.

Artikel 28, derde lid

Het Verdrag is niet van toepassing op de betrekkingen van Denemarken met Noorwegen en Zweden omdat de uitlevering tussen de Scandinavische landen op grond van een eenvormige wet plaatsvindt.

DUITSLAND

Verklaringen en voorbehouden, gedaan bij de nederlegging d.d. 2 oktober 1976 van de akte van bekrachtiging — Or. Engels

Artikel 6

De uitlevering van Duitse onderdanen door de Duitse Bondsrepubliek aan een ander land, is krachtens artikel 16, tweede lid, eerste zinsdeel van de grondwet van de Bondsrepubliek Duitsland verboden en zal dan ook te allen tijde worden geweigerd.

De term "onderdaan" in de zin van artikel 6, lid 1b. van het Europees Verdrag betreffende uitlevering, heeft betrekking op alle Duitsers, in de zin van artikel 116, eerste lid van de grondwet van de Duitse Bondsrepubliek.

Artikel 21

In geval van doortocht in de zin van artikel 21 van het Europees Verdrag betreffende uitlevering, is artikel 11 *mutatis mutandis* van toepassing.

Artikel 21, tweede lid

De doortocht van een Duits onderdaan door het grondgebied van de Duitse Bondsrepubliek is krachtens artikel 16, tweede lid, eerste zinsdeel van de grondwet van de Bondsrepubliek Duitsland verboden en zal dan ook te allen tijde worden geweigerd.

Artikel 21, lid 4a.

Ingeval de doortocht door het grondgebied van de Duitse Bondsrepubliek door de lucht plaatsvindt en er geen landing is voorzien, zal de waarborg worden geeïst dat, naar het weten van de verzoekende Partij en luidens de documenten in haar bezit, de uitgeleverde persoon geen Duits onderdaan is of niet beweert het te zijn.

Artikel 23

Indien het verzoek tot uitlevering en de over te leggen documenten niet in het Duits zijn gesteld, dienen het verzoek en de documenten vergezeld te gaan van een vertaling in het Duits of in een van de werktalen van de Raad van Europa.

Artikel 27, derde lid

Het Europees Verdrag betreffende uitlevering is ook van toepassing op het Land Berlijn vanaf de datum van inwerkingtreding voor de Bondsrepubliek Duitsland; toch zal een verzoek tot uitlevering buiten het Land Berlijn van een onderdaan van de Franse Republiek, het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland of van de Verenigde Staten van Amerika, alleen worden ingewilligd mits de toestemming van de Commandant van de gewapende strijdkrachten van de betrokken Staat in Berlijn.

Verklaring, gedaan bij de nederlegging d.d. 2 oktober 1976 van de akte van bekrachtiging — Or. Frans

De Permanente Vertegenwoordiger heeft namens zijn Regering verklaard dat het Europees Verdrag betreffende uitlevering ook van toepassing is op het Land Berlijn vanaf de datum van inwerkingtreding voor de Bondsrepubliek Duitsland.

Verklaring, vastgelegd in een brief d.d. 4 februari 1991 van de Permanente Vertegenwoordiger, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 5 februari 1991 — Or. Frans

De Regering van de Bondsrepubliek Duitsland is van oordeel dat het door Portugal geformuleerde voorbehoud met betrekking tot artikel 1, lid c van het Verdrag alleen verenigbaar is met de zin en het voorwerp ervan indien uitlevering zonder onderscheid wordt geweigerd wanneer het een levenslange gevangenisstraf betreft of een maatregel welke vrijheidsbeneming medebrengt wordt opgelegd. De Regering legt het voorbehoud uit als zal de uitlevering alleen worden geweigerd indien, overeenkomstig de wet van de verzoekende Staat, de persoon die is veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf geen rechtsmiddel meer heeft om, nadat hij een bepaald deel van de straf of de maatregel heeft ondergaan, een rechtbank de mogelijkheid van een eventuele voorwaardelijke straf met proeftijd voor de resterende straftijd te laten onderzoeken.

Verklaring, vastgelegd in een Nota Verbaal d.d. 11 oktober 1993 van de Permanente Vertegenwoordiger, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal d.d. 13 oktober 1993 — Or. Engels

De Bondsrepubliek Duitsland is van oordeel dat de verklaring van Polen met betrekking tot artikel 6, lid 1(a) van het Verdrag, dat personen die asiel hebben gekregen in Polen worden gelijkgeschakeld met Poolse onderdanen, slechts verenigbaar is met het voorwerp en het doel van het Verdrag, indien deze verklaring niet in de weg staat aan de uitlevering van deze personen naar een andere Staat dan de Staat uit hoofde waarvan het asiel werd toegestaan.

ESTLAND

Verklaringen, vastgelegd in de akte van bekrachtiging, nedergelegd op 28 april 1997 — Or. Engels

1) Overeenkomstig artikel 6, lid 1(b) van het Verdrag verklaart de Republiek Estland dat de term "onderdaan" in de zin van het Verdrag betekent de onderdanen van de Republiek Estland;

2) Overeenkomstig artikel 6, lid 1(a) van het Verdrag behoudt de Republiek Estland zich voor de uitlevering van een onderdaan te weigeren indien deze hierin niet toestemt;

3) Overeenkomstig artikel 23 van het Verdrag, verklaart de Republiek Estland dat de aan de Republiek Estland overgelegde verzoeken en de bijlagen ervan, vergezeld dienen te gaan van een vertaling in het Engels.

FINLAND

Verklaringen, vastgelegd in een brief d.d. 12 mei 1971 van de Ambassade van Finland in Frankrijk, afgegeven aan de Secretaris-Generaal bij de nederlegging, op dezelfde dag, van de akte van toetreding — Or. Engels

Artikel 6

In de zin van dit Verdrag betekent "onderdanen" de onderdanen van Finland, Denemarken, IJsland, Noorwegen en Zweden, alsmede de vreemdelingen die in deze Staten hun woonplaats hebben.

Artikel 28, derde lid

Het Verdrag is niet van toepassing op de uitlevering voor strafbare feiten tussen Finland, Denemarken, IJsland, Noorwegen en Zweden, omdat de uitlevering tussen de Scandinavische landen op grond van een eenvormige wet plaatsvindt.

Voorbehouden, vastgelegd in de akte van toetreding, nedergelegd op 12 mei 1971 — Or. Engels

Artikel 1

Indien de uitlevering wordt toegestaan behoudt Finland zich het recht voor te bepalen dat de uitgeleverde voor het strafbaar feit niet voor een rechtbank mag worden gedaagd die slechts voorlopig of in uitzonderlijke omstandigheden kennis kan nemen van de strafbare feiten. De uitlevering die wordt verzocht met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf die door een dergelijke buitengewone rechtbank wordt uitgesproken kan worden geweigerd. Finland behoudt zich tevens voor de uitlevering te weigeren indien zij voor de persoon in kwestie uitzonderlijk ernstige gevolgen zou kunnen hebben op humanitair gebied, met name in verband met diens leeftijd, gezondheidstoestand of bepaalde bijzondere omstandigheden.

Artikel 2, eerste lid

De in het eerste lid van dit artikel bedoelde verplichting tot uitlevering is beperkt tot de strafbare feiten waarop krachtens de Finse wet een vrijheidsstraf van meer dan een jaar staat. Een persoon die in een vreemde Staat is veroordeeld voor een zodanig strafbaar feit, kan alleen worden uitgeleverd indien de nog niet tenuitvoergelegde straf bestaat uit een vrijheidsstraf van ten minste vier maanden.

Artikel 3, derde lid

Finland behoudt zich het recht voor het in het derde lid van dit artikel bedoelde strafbare feit te beschouwen als een politiek delict indien het werd begaan tijdens een gevecht in slagorde

Artikel 4

Indien het militaire delict tevens een strafbaar feit is waarvoor doorgaans de uitlevering wordt toegestaan, behoudt Finland zich voor te bepalen dat de uitgeleverde niet kan worden veroordeeld op grond van een bepaling inzake militaire delicten.

Artikel 18

Indien de aangehouden persoon wiens uitlevering werd toegestaan niet op de vastgelegde datum werd overgenomen door de verzoekende Staat, behoudt Finland zich voor hem onverwijld in vrijheid te stellen.

FRANKRIJK

Voorbehouden en verklaringen, vastgelegd in de akte van bekrachtiging, nedergelegd op 10 februari 1986 — Or. Frans

Artikel 1

De uitlevering wordt niet toegestaan indien de opgeëiste persoon in de verzoekende Staat zou worden gevonden door een rechtbank die geen fundamentele waarborgen biedt op het gebied van procedure en de bescherming van de rechten van de verdediging dan wel door een buitengewone rechtbank of wanneer de uitlevering wordt verzocht voor de tenuitvoerlegging van een straf of een door dergelijke rechtbank opgelegde maatregel.

De uitlevering kan worden geweigerd indien de overlevering voor de opgeëiste persoon gevolgen van bijzondere hardheid zou kunnen hebben, met name in verband met diens leeftijd of gezondheidstoestand.

Artikel 2, eerste lid

In het geval van vervolgte personen wordt de uitlevering slechts toegestaan voor feiten die krachtens de Franse wet en de wet van de verzoekende Staat strafbaar zijn gesteld met een vrijheidsstraf of een maatregel welke vrijheidsbeneming medebrengt met een maximum van ten minste twee jaar.

Voor strengere straffen dan vrijheidsstraffen of maatregelen welke vrijheidsbeneming medebrengen, kan de uitlevering worden geweigerd indien deze straffen of maatregelen niet voorkomen in de lijst van straffen die in Frankrijk worden toegepast.

Artikel 3, derde lid

Frankrijk behoudt zich het recht voor, in het licht van de bijzondere omstandigheden die met een geval gepaard gaan, te bekijken of een aanslag op het leven van een staatshoofd of van een zijner familieleden een politieke dimensie heeft.

Artikel 5

Frankrijk verklaart dat inzake retributies, belastingen, douane en deviezen, uitlevering aan de verzoekende Staat zal worden toegestaan indien zulks van geval tot geval bij briefwisseling is overeengekomen.

Artikel 6

De uitlevering wordt geweigerd indien de opgeëiste persoon de Franse nationaliteit had op het ogenblik van de feiten.

Artikel 14, derde lid

Frankrijk eist dat het opnieuw omschreven strafbare feit betrekking heeft op dezelfde feiten als die waarvoor de uitlevering werd toegestaan en dat de nieuwe omschrijving niet tot gevolg heeft dat een straf moet worden toegepast waarvoor de uitlevering kan worden geweigerd.

Artikel 16, tweede lid

Indien de voorlopige aanhouding wordt verzocht, eist Frankrijk een beknopte vermelding van de feiten die de opgeëiste persoon, ten laste worden gelegd.

Artikel 21

Frankrijk behoudt zich de mogelijkheid voor de doortocht slechts toe te laten op dezelfde voorwaarden als gelden voor uitlevering.

Artikel 23

Frankrijk verklaart dat het van de verzoeken tot uitlevering en van de bijbehorende stukken een vertaling zal vragen in één van de werktalen van de Raad van Europa en wel in het Frans.

Artikel 27, eerste en tweede lid

De Regering van de Franse Republiek verklaart dat wat Frankrijk betreft, het Verdrag van toepassing is op de departementen in Europa en op de overzeese gebiedsdelen van de Republiek.

GRIEKENLAND

Voorbehouden, gedaan tijdens de nederlegging van de akte van bekrachtiging, d.d. 29 mei 1961 — Or. Frans

Artikel 6

Het bepaalde in artikel 6 zal worden toegepast onder voorbehoud van de toepassing van artikel 438, alinea a. van het Griekse strafwetboek dat de uitlevering van de onderdanen van de aangezochte Partij verbiedt.

Artikel 438 van het Griekse strafwetboek dat bepaalt dat voor de vaststelling van de nationaliteit van de opgeëiste persoon geen rekening wordt gehouden met de datum waarop het strafbare feit werd gepleegd, zal eveneens worden toegepast met betrekking tot letter c. van de eerste alinea.

Artikel 7

De eerste alinea zal worden toegepast onder voorbehoud van het bepaalde in artikel 438.b van het Griekse strafwetboek.

Artikel 11

In plaats van artikel 11 van het Verdrag blijft artikel 437, eerste alinea van het Griekse strafwetboek van toepassing. Dit artikel bepaalt dat de uitlevering van een buitenlands onderdaan voor een delict waarop volgens de wet van de verzoekende Partij de doodstraf is gesteld, alleen wordt toegestaan indien de Griekse wet dezelfde straf stelt op bedoeld delict.

Artikel 18

Het laatste deel van het vierde lid van artikel 18 van het Verdrag wordt aanvaard, mits toevoeging van de volgende bepaling uit artikel 454 van het Griekse strafwetboek: "op voorwaarde dat aan het nieuwe verzoek dezelfde elementen ten grondslag liggen".

Artikel 19

Dit artikel wordt aanvaard onder voorbehoud van het bepaalde in artikel 441 van het Griekse strafwetboek.

HONGARIJE

Voorbehouden en verklaringen, vastgelegd in een brief van de Permanente Vertegenwoordiger van Hongarije, afgegeven aan de Secretaris-generaal bij de nederlegging van de akte van bekrachtiging op 13 juli 1993 — Or. Engels.

Voorbehouden

Artikel 1

Hongarije staat de uitlevering niet toe indien de gezochte persoon voor een buitengewone rechtbank dient te verschijnen of wanneer de uitlevering wordt verzocht voor de tenuitvoerlegging van een door dergelijke rechtbank opgelegde straf of maatregel.

Bovendien behoudt Hongarije zich voor de uitlevering om humanitaire redenen te weigeren, indien zulks voor de opgeëiste persoon van bijzondere hardheid zou kunnen zijn, met name in verband met diens jeugdige leeftijd, hoge ouderdom of gezondheidstoestand of elke andere toestand die met de persoon in kwestie verband houdt, waarbij de aard van het strafbare feit en de belangen van de verzoekende Staat in aanmerking worden genomen.

Artikel 6

a. Ongeacht het bepaalde in artikel 6, alinea 1.a van het Vredesverdrag dat op 10 februari 1947 tot stand kwam te Parijs, zal Hongarije de uitlevering van de eigen onderdanen niet toestaan.

b. Hongarije behoudt zich het recht voor de uitlevering van personen die zich voorgoed in Hongarije hebben gevestigd, te weigeren.

Artikel 11

Hongarije zal de uitlevering weigeren indien deze wordt verzocht voor de toepassing van de doodstraf of om een persoon te vervolgen die wordt beschuldigd van een strafbaar feit waarop de doodstraf is gesteld. Toch kan de uitlevering voor een strafbaar feit waarop krachtens de wet van de verzoekende Staat de doodstraf is gesteld, worden toegestaan, indien deze Staat aanvaardt de doodstraf niet te zullen toepassen ingeval deze zou worden uitgesproken.

Verklaringen

Artikel 16, tweede lid

In geval van voorlopige aanhouding eist Hongarije een korte toelichting van de feiten waarvan de opgeëiste persoon wordt beschuldigd.

Artikel 21, tweede lid

Hongarije zal de doortocht van zijn eigen onderdanen en van personen die zich voorgoed in Hongarije hebben gevestigd, weigeren.

Artikel 23

Hongarije verklaart dat het zal eisen dat het uitleveringsverzoek en de bijbehorende stukken worden vertaald in het Hongaars dan wel in een van de werktalen van de Raad van Europa, indien ze niet in één van deze talen zijn gesteld.

IERLAND

Verklaring, vastgelegd in een brief d.d. 2 mei 1966 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Ierland, afgegeven aan de Secretaris-Generaal bij de ondertekening en de nederlegging, dezelfde dag, van de akte van bekrachtiging, — Or. Engels

Ik heb de eer te verklaren dat, overeenkomstig artikel 6 van het Verdrag, de term "onderdanen" in de zin van het Verdrag, voor mijn Regering, "Ierse onderdanen" betekent.

Voorbehoud, vastgelegd in de akte van bekrachtiging, d.d. 2 mei 1966 — Or. Engels

Artikel 9

De Ierse autoriteiten staan de uitlevering niet toe wanneer de opgeëiste persoon ter zake van het feit waarvoor de uitlevering was verzocht, onherroepelijk is berecht door een derde Staat.

Verklaring, gedaan d.d. 12 juli 1988 bij de bevestiging van de bekrachtiging — Or. Engels

Ingevolge een beslissing van het Ierse hooggerechtshof kan Ierland de internationale verplichtingen waartoe het zich krachtens het Europees Verdrag betreffende uitlevering had verbonden, niet nakomen.

Het Hof heeft geoordeeld dat Ierland niet gebonden was door de bekrachtiging van een gelijkaardig uitleveringsverdrag, omdat dit niet eerst ter goedkeuring was voorgelegd geworden aan de Dail Eireann, als bepaald in de Ierse grondwet. Deze beslissing van het Hooggerechtshof is een precedent dat verbindend zal zijn ter zake van elke toekomstige uitleveringszaak.

Hetzelfde geldt voor het Europees Verdrag betreffende uitlevering dat vóór de bekrachtiging in naam van de Ierse Regering in 1966, niet werd goedgekeurd door de Dail. Dit zal waarschijnlijk tot gevolg hebben dat in geval van betwisting voor de rechtbank de bekrachtiging door Ierland in 1966, nietig is voor het nationale recht.

Om dit te verhelpen, heeft de Dail Eireann het Europees Verdrag betreffende uitlevering op 29 juni 1988 goedgekeurd. Ten einde te voldoen aan het vereiste in het nationale recht, dient de Ierse Regering dan ook de voorgaande bekrachtiging te bevestigen, door de nederlegging van een nieuwe akte van bekrachtiging.

Verklaring, afgegeven per brief d.d. 13 mei 1991 van de Permanente Vertegenwoordiger, dezelfde dag geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal — Or. Engels

Overeenkomstig artikel 28, derde lid van het Europees Verdrag betreffende uitlevering van 1957 deelt de Ierse Regering de Secretaris-generaal van de Raad van Europa bij deze mede dat de betrekkingen tussen de Regering van Ierland en de Regering van het Verenigd Koninkrijk ter zake van uitlevering uitsluitend geregeld blijven op basis van de wetten die van kracht zijn op hun respectieve grondgebied en die de tenuitvoerlegging op het grondgebied van elke partij van arrestatiebevelen die op het grondgebied van de andere partij zijn gegeven, mogelijk maken.

IJSLAND

Voorbehouden, vervat in de akte van bekrachtiging, nedergelegd op 20 juni 1984 — Or. Engels

Artikel 1

Bij het toestaan van de uitlevering behoudt IJsland zich voor te bepalen dat de uitgeleverde persoon niet voor een rechtbank mag worden gedaagd die alleen bevoegd is om voorlopig of in uitzonderlijke omstandigheden, kennis te nemen van de strafbare feiten en behoudt het zich ook voor de uitlevering te weigeren die wordt verzocht voor de tenuitvoerlegging van een straf die door zodanige buitengewone rechtbank is uitgesproken.

De uitlevering kan eveneens worden geweigerd indien de gevolgen voor de opgeëiste persoon van bijzondere hardheid kunnen zijn, met name in verband met diens leeftijd, gezondheidstoestand of om andere persoonlijke redenen.

Artikel 2, eerste lid

IJsland kan de uitlevering alleen toestaan voor een strafbaar feit of een soortgelijk strafbaar feit, dat krachtens de IJslandse wet strafbaar is gesteld of zou kunnen worden gesteld met een vrijheidsstraf van meer dan een jaar.

Artikel 3, derde lid

IJsland behoudt zich het recht voor, afhankelijk van de omstandigheden die met het betreffende geval verband houden, het in artikel 3 derde lid bedoelde strafbare feit als politiek delict te beschouwen.

Artikel 4

De uitlevering voor een militair delict dat tevens strafbaar is naar de gewone strafwet, kan alleen worden toegestaan op voorwaarde dat de uitgeleverde niet volgens de militaire strafwet is veroordeeld.

Artikel 12

IJsland behoudt zich het recht voor van de verzoekende Partij te eisen dat bewijzen worden overgelegd die staven dat de opgeëiste persoon het strafbare feit waarvoor uitlevering wordt verzocht, heeft gepleegd. Indien de overgelegde bewijzen onvoldoende worden geacht, kan de uitlevering worden geweigerd.

Verklaringen, vastgelegd in een brief van de Permanente Vertegenwoordiger van IJsland, afgegeven aan de Secretaris-generaal bij de nederlegging van de akte van bekrachtiging, op 20 juni 1984 — Or. Engels

Artikel 6

In de zin van dit Verdrag betekent "onderdaan" een onderdaan van IJsland, Denemarken, Finland, Noorwegen en Zweden, alsmede de personen die in deze landen hun woonplaats hebben.

Artikel 28, derde lid

Dit Verdrag is niet van toepassing op de uitlevering naar Denemarken, Finland, Noorwegen en Zweden omdat de uitlevering tussen deze Staten op grond van een eenvormige wet plaatsvindt.

ISRAEL

Verklaringen en voorbehouden, vastgelegd in de akte van toetreding, nedergelegd op 27 september 1967 — Or. Engels

Verklaringen

Verklaring bij artikel 21

Israël zal de doortocht van een persoon alleen dan toestaan wanneer de verzoekende Staat de uitlevering van de opgeëiste persoon uit Israël zou vragen en er geen wettelijk beletsel zou zijn dat de persoon kan worden uitgeleverd en wordt uitgeleverd.

Verklaring bij artikel 22

De schriftelijke getuigenissen en de al dan niet onder ede afgelegde verklaringen, dan wel eensluidende afschriften van deze getuigenissen en verklaringen, het bevel tot aanhouding en andere gerechtelijke stukken die het bewijs leveren van een veroordeling, worden aanvaard als geldig bewijs in het onderzoek van een uitleveringsverzoek, indien zij ondertekend zijn door of vergezeld gaan van een attest van een rechter of een ambtenaar van de verzoekende Staat of indien zij zijn gelegaliseerd door middel van het stempel van het ministerie van justitie.

Voorbehouden

Voorbehoud bij artikel 2 en artikel 4

Israël zal de uitlevering van een persoon alleen toestaan indien hij in de verzoekende Staat wordt vervolgd of werd veroordeeld voor een feit dat, mocht het in Israël zijn gepleegd, een van de volgende strafbare feiten is :

a. een strafbaar feit waarop de doodstraf of een gevangenisstraf van meer dan drie jaar is gesteld (zelfs indien de straf lichter is dan wanneer de veroordeling door een rechtbank van beroep was uitgesproken), met uitzondering van :

1. een strafbaar feit dat een individu alleen ten laste kan worden gelegd indien hij, op het ogenblik dat het wordt gepleegd, soldaat is in de zin van de Wet op de militaire rechtspleging 5715-1955;

2. de inbreuken, bedoeld in artikel 85 van de Verordening van 1936 ter afkondiging van het Strafwetboek (het met geweld beletten of het hinderen van het invoeren van de hulp van een bevoegd handhaver van de openbare orde of van zijn aanwezigheid in geval van samenscholingen van oproerlingen of in geval van rellen) of de inbreuken bedoeld in Wet 5719-1959 houdende de wijziging van de strafrechtelijke bepalingen inzake bigamie; (bigamie)

3. de inbreuken, bedoeld in Wet 5712-1952 houdende wijziging van de strafrechtelijke bepalingen inzake de pogingen tot gewelddaden tegen handhavers van de openbare orde, of in een van de wetten uit de Bijlage bij Wet 5711-1951 inzake de rechtsbevoegdheid op het gebied van het voorkomen van winstbejag en speculatie (wetten, reglementen, plaatselijke voorschriften allerhande die betrekking hebben op onderhuur en de huisvesting van gasten, alsmede op de distributie, de prijs en het toezicht op de verkoop van voedingswaren).

b. een strafbaar feit waarop een lichtere straf is gesteld dan de bovengenoemde en die als zodanig is omschreven in Wet 5712-1952 tot wijziging van de strafrechtelijke bepalingen inzake corruptie of in een van de volgende artikelen van de Verordening van 1936 ter afkondiging van het Strafwetboek : 88 (op oproerige wijze het vertrek van een vaartuig verhinderen), 109B, 110-115 (verscheidene strafbare feiten die te maken hebben met misbruiken bij de uitoefening van een openbaar ambt), 120-122, 124 (meineed, het op een dwaalspoor brengen van getuigen, vernietiging van bewijzen, samenzwering met de bedoeling de gang van het gerecht te hinderen en subornatie van getuigen), 140 (misbruik van vertrouwen door ambtenaren), 146 (belediging van de godsdienst), 156, 158, 159 (sexuele omgang tussen een echtgenoot en een minderjarige van 15 jaar, zedenschennis en aanranding van de eerbaarheid van een persoon jonger dan 16 jaar, 161 d. (sodomie), 185, 186 (nalatigheid in het verschaffen van voedsel, enz. aan kinderen en verwaarlozing van kinderen), 195 (verspreiding van een infectie of een gevaarlijke ziekte), 218 (doding door onvoorzichtigheid, 242, 250 (gewelddaden met lichamelijk letsel tot gevolg), 261, 262 (dwangarbeid en willekeurige aanhouding of hechtenis), 270 (diefstal), 304.b en c. (te kort doen van schuldeisers, 305 (samenzwering met het oogmerk het publiek te bedriegen), 310 (heling), 350 (vervalsing van bankbiljetten), 359, 360, 363-366 (namaak), of in Wet 5723-1963 tot wijziging van de strafrechtelijke bepalingen inzake bedrog, chantage en afpersing (bedrog en vervalsing).

Voorbehoud bij artikel 2

Israël zal de uitlevering van een persoon die wordt beschuldigd van een strafbaar feit alleen toestaan indien voor een Israëlische rechtbank wordt aangetoond dat met het bewijsmateriaal dat voorhanden is, een veroordeling voor een soortgelijk strafbaar feit in Israël mogelijk zou zijn.

Voorbehoud bij artikel 9

Israël zal geen gebruik maken van het recht op uitlevering indien de opgeëiste persoon voor het strafbaar feit gratie of strafvermindering heeft gekregen in de verzoekende Staat.

Voorbehoud bij artikel 14

In afwijking van het specialiteitsbeginsel zal Israël de uitlevering weigeren, tenzij :

a. in de afwezigheid van de opgeëiste persoon werd bepaald dat hij ook voor het andere feit kan worden uitgeleverd, nadat hij de kans heeft gekregen zich in de procedure die aan de verklaring voorafging, te laten vertegenwoordigen;

b. aan de voorwaarde dat de opgeëiste persoon niet wordt vervolgd, berecht of in hechtenis gesteld met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf is voldaan, behalve indien hij, na het grondgebied van de verzoekende Staat na zijn uitlevering te hebben verlaten, er uit vrije wil is teruggekeerd of, hoewel hij daartoe de mogelijkheid had, binnen de 60 dagen het grondgebied van de verzoekende Staat niet heeft verlaten.

Voorbehoud bij artikel 15

Artikel 15 wordt uitgelegd als werden in artikel 14, lid 1b., de woorden "binnen de 45 dagen", vervangen door de woorden "binnen de 60 dagen".

Verklaring, vastgelegd in een brief d.d. 2 december 1997 van de Israëlische ambassadeur, belast met de betrekkingen met de Raad van Europa, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 5 december 1997 — Or. Engels.

Met betrekking tot artikel 23 van het Verdrag vraagt de Regering van de Staat Israël een vertaling in het Engels of het Hebreeuws van de stukken die door de verzoekende Staat dienen overgelegd te worden.

ITALIE

Voorbehouden, gedaan bij de ondertekening, op 13 december 1957, en bevestigd bij de nederlegging van de akte van bekrachtiging, op 6 augustus 1963 — Or. Frans

Italië formuleert het uitdrukkelijke voorbehoud dat het de uitlevering van personen die worden gezocht voor de tenuitvoerlegging van een maatregel niet zal toestaan, tenzij :

a. alle in artikel 25 bepaalde criteria aanwezig zijn;

b. in bedoelde maatregelen uitdrukkelijk is voorzien door de strafwet van de verzoekende Partij als noodzakelijk volgend op een strafbaar feit.

Italië verklaart dat het in geen geval de uitlevering zal toestaan voor strafbare feiten waarop door de wet van de verzoekende Partij de doodstraf is gesteld.

KROATIE

Verklaring, vastgelegd in de akte van toetreding, nedergelegd op 25 januari 1995 — Or. Engels.

Artikel 9 van de Grondwet van de Republiek Kroatië verbiedt de uitlevering van Kroatische onderdanen.

Bijgevolg zal de Republiek Kroatië de uitlevering of de doortocht (artikel 21, tweede lid van het Verdrag) van haar onderdanen niet toestaan.

De "nationaliteit" van een persoon wiens uitlevering wordt verzocht zal worden vastgesteld nadat het strafbaar feit is gepleegd en in overeenstemming met de nationaliteitswetten van de Republiek Kroatië (artikel 6, lid 1(b) van het Verdrag).

De Republiek Kroatië staat de doortocht van een persoon alleen toe op de voorwaarden als gelden voor uitlevering (artikel 21, vijfde lid van het Verdrag).

LETLAND

Verklaring, vastgelegd in een Nota Verbaal, d.d. 17 april 1997 van de Minister van Buitenlandse Zaken van Letland, afgegeven aan de Secretaris-Generaal bij de nederlegging van de akte van bekrachtiging, op 2 mei 1997 — Or. Engels

Overeenkomstig artikel 6, eerste lid van het Europees Verdrag betreffende uitlevering van 1957, betekent voor de Republiek Letland de term "onderdanen", in de zin van het Verdrag, de onderdanen van de Republiek Letland en de niet-onderdanen die onderworpen zijn aan de wet inzake de rechtspositie van de onderdanen van de voormalige Sovjet-Unie die geen onderdaan zijn van Letland of van enige andere Staat.

LIECHTENSTEIN

Verklaringen en voorbehouden, vastgelegd in de akte van toetreding, nedergelegd op 28 oktober 1969 — Or. Frans

Artikel één

In hoofdzaak wordt een uitlevering door het Prinsdom Liechtenstein alleen toegestaan op voorwaarde dat de persoon die voor een strafbaar feit wordt vervolgd door de gewone rechtbanken van de verzoekende Staat wordt gevonnist. Het behoudt zich dan ook voor de uitlevering alleen toe te staan op voorwaarde dat de verzoekende Staat ter zake genoegzame waarborgen biedt.

Artikel 6.1(a)

De Regering van het Prinsdom Liechtenstein verklaart dat de Liechtensteinse wet de uitlevering van onderdanen van Liechtenstein aan het buitenland niet toestaat. Zodra ze zich op het grondgebied van het Prinsdom bevinden, zullen ze door de autoriteiten van Liechtenstein krachtens het strafrecht van Liechtenstein (alinea 36 van het Strafwetboek) worden berecht voor in het buitenland gepleegde strafbare feiten, ongeacht waar dit feit werd gepleegd. In de zin van het Verdrag is eenieder die de Liechtensteinse nationaliteit heeft onderdaan.

Artikel 11

Het Prinsdom Liechtenstein behoudt zich de mogelijkheid voor artikel 11 overeenkomstig toe te passen wanneer de verzoekende Staat de autoriteiten van Liechtenstein geen genoegzame waarborgen biedt dat hij geen straf of maatregel zal opleggen die niet bekend is in het Liechtensteinse recht of die de fysieke integriteit schendt op een wijze die onverenigbaar is met het Liechtensteinse recht

Artikel 21

Het Prinsdom Liechtenstein behoudt zich de mogelijkheid voor de doortocht door zijn grondgebied te weigeren, zelfs indien de vervolgte persoon wordt beschuldigd van een strafbaar feit als bedoeld in artikel 5 van het Verdrag.

Artikel 23

Het Prinsdom Liechtenstein eist dat de verzoeken en over te leggen stukken die in een andere taal dan het Duits zijn gesteld, vergezeld gaan van een vertaling in deze taal.

LITOUWEN

Voorbehouden en verklaringen, vastgelegd in de akte van bekrachtiging, nedergelegd op 20 juni 1995 — Or. Engels

Voorbehouden

Artikel 1

De uitlevering wordt alleen toegestaan op voorwaarde dat de persoon die wordt verdacht van een misdrijf niet door een buitengewone rechtbank van de verzoekende Partij wordt berecht.

De Republiek Litouwen behoudt zich het recht voor de uitlevering van bedoelde persoon niet toe te staan indien dit te zijnen nadele zou kunnen gebeuren, met name in verband met zijn gezondheid, leeftijd of om een persoonlijke reden.

Artikel 3

De Republiek Litouwen behoudt zich het recht voor, om van geval tot geval te beoordelen of de in artikel 3, derde lid, van het Verdrag bedoelde daden als politiek delict moeten worden beschouwd.

Verklaringen

Artikel 6

De term "onderdanen" betekent de personen die de Litouwse nationaliteit hebben in de zin van de Wet op de Litouwse nationaliteit (Wet inzake burgerschap). Overeenkomstig artikel 6 van de Wet op de Litouwse nationaliteit (Wet inzake burgerschap), levert Litouwen geen onderdanen uit aan vreemde landen. Elk verzoek om uitlevering van Litouwse onderdanen zal worden geweigerd.

Artikel 12

Schriftelijke verzoeken om uitlevering kunnen worden uitgewisseld tussen het ministerie van justitie en het bureau van de procureur-generaal van de verzoekende Partij en het Litouwse ministerie van justitie of het bureau van de procureur-generaal. Dit kan eventueel langs diplomatieke weg gebeuren.

Artikel 21

De Republiek Litouwen staat in geen geval de doortocht toe van Litouwse onderdanen.

Artikel 23

De verzoeken om uitlevering (met inbegrip van de documenten ter staving) dienen vergezeld te gaan van de geëigende vertalingen in het Litouws, het Engels, het Frans, het Russisch of het Duits, indien ze niet in één van deze talen zijn gesteld.

LUXEMBURG

Voorbehouden en verklaringen, vastgelegd in een brief d.d. 16 november 1976 van de Permanente Vertegenwoordiger van Luxemburg, afgegeven aan de Secretaris-Generaal bij de nederlegging van de akte van bekrachtiging, op 18 november 1976 — Or. Frans

Voorbehouden

Artikel 1

De Regering van het Groothertogdom Luxemburg behoudt zich de mogelijkheid voor de uitlevering waarom wordt verzocht met het oog op de tenuitvoerlegging van een bij verstek gewezen vonnis waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat, niet toe te staan, indien zodanige uitlevering er toe zou kunnen leiden dat de opgeëiste persoon een straf moet ondergaan zonder in de gelegenheid te zijn geweest het recht van verdediging als bedoeld in artikel 6.3.c. van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, uit te oefenen.

De Regering van het Groothertogdom Luxemburg behoudt zich de mogelijkheid voor de uitlevering om humanitaire redenen te weigeren indien de gevolgen daarvan voor de opgeëiste persoon van bijzondere hardheid zouden zijn, met name in verband met diens jeugdige leeftijd, hoge ouderdom of gezondheidstoestand.

Artikelen 6 en 21

De Regering van het Groothertogdom Luxemburg zal de uitlevering of de doortocht van onderdanen niet toestaan.

Artikel 7

De Regering van het Groothertogdom Luxemburg behoudt zich de mogelijkheid voor de uitlevering niet toe te staan indien, overeenkomstig artikel 7, tweede lid, de verzoekende Staat het recht zou hebben de uitlevering in overeenkomstige gevallen te weigeren.

Artikel 9

De Regering van het Groothertogdom Luxemburg staat de uitlevering niet toe indien zij tot de bevinding is gekomen dat de opgeëiste persoon, ter zake van het feit waarvoor de uitlevering is verzocht, door de bevoegde autoriteiten van een derde Staat onherroepelijk is berecht en indien, in geval van veroordeling voor dat feit, de veroordeelde zijn straf ondergaat, deze reeds heeft ondergaan of daarvan is vrijgesteld.

Artikel 28

Op grond van het afzonderlijke regiem tussen de Benelux-landen, aanvaardt de Regering van het Groothertogdom Luxemburg niet het bepaalde in artikel 28, eerste en tweede lid, in haar betrekkingen met Nederland en België.

De Regering van het Groothertogdom Luxemburg behoudt zich de mogelijkheid voor van deze bepalingen af te wijken voor zover het haar betrekkingen met de andere lidstaten van de Europese Economische Gemeenschap betreft.

Verklaringen

Artikel 6.1.b.

De Regering van het Groothertogdom Luxemburg verklaart dat, wat het Groothertogdom Luxemburg betreft, de term "onderdanen" in de zin van dit Verdrag betekent, personen die de Luxemburgse nationaliteit hebben, alsmede vreemdelingen die in de Luxemburgse samenleving zijn geïntegreerd, voor zover ze in Luxemburg kunnen worden vervolgd voor het feit waarvoor de uitlevering is verzocht.

Artikel 19

De Regering van het Groothertogdom Luxemburg staat de in artikel 19, tweede lid, bedoelde tijdelijke uitlevering alleen toe indien het een persoon betreft die op zijn grondgebied een straf ondergaat of indien bijzondere omstandigheden het vereisen.

Artikel 21.5

De Regering van het Groothertogdom Luxemburg behoudt zich de mogelijkheid voor de doortocht slechts toe te staan op dezelfde voorwaarden als gelden voor uitlevering.

MALTA

Voorbehouden gedaan bij de nederlegging van de akte van bekrachtiging op 19 maart 1996 — Or. Engels

Artikel 1

Malta behoudt zich het recht voor het verzoek om de uitlevering van een persoon die van een strafbaar feit wordt beschuldigd alleen toe te staan in de gevallen waarin de rechtbank waarnaar de zaak is verwezen tot de bevinding komt, na alle bewijsgronden, hetzij ten gunste van het verzoek om uitlevering van de persoon, hetzij à décharge, te hebben beoordeeld, dat de bewijzen volstaan om de zaak voor het Maltese gerecht te brengen, ingeval het strafbare feit zou zijn begaan binnen het bevoegdheidskader van de strafrechtbanken van Malta. Een persoon die bij verstek is veroordeeld voor een strafbaar feit wordt behandeld als een persoon die van hetzelfde strafbaar feit wordt beschuldigd.

Indien Malta de uitlevering van een persoon toestaat behoudt het zich het recht voor te bepalen dat deze persoon voor bedoeld strafbaar feit niet voor een rechtbank kan worden gedaagd die voor dit soort feiten slechts tijdelijk of als buitengewone rechtbank bevoegd is. Een verzoek om uitlevering met het oog op de tenuitvoerlegging van een door dergelijke buitengewone rechtbank uitgesproken straf kan worden geweigerd.

Malta behoudt zich het recht voor het Verdrag toe te passen in overeenstemming met artikel 20 van hoofdstuk 276 van het Maltese wetboek (wet van 1978 inzake uitlevering) dat luidt als volgt :

Indien, overeenkomstig artikel 46 van de Maltese grondwet, voor het strafrechtelijk hof van beroep, beroep wordt ingesteld of bij het grondwettelijk hof een verzoek wordt ingediend, kan, onverminderd de uitspraak van het andere gerecht, één van de twee gerechten de invrijheidstelling van de beschuldigde gelasten, indien blijkt dat, in het licht van de omstandigheden de uitlevering voor de uitgeleverde persoon op onrechtmatige of dwingende wijze zou gebeuren, en wel om de volgende redenen :

- a) de geringe ernst van het strafbare feit waarvan de persoon wordt beschuldigd of waarvoor hij is veroordeeld;
- b) de tijd die is verstreken, hetzij sinds de feiten hem ten laste werden gelegd, hetzij sinds de persoon zich op onwettige wijze in vrijheid bevindt, naargelang van het geval, of
- c) omdat de beschuldiging tegen de persoon niet te goeder trouw is gebeurd, in het belang van een goede rechtsbedeling.

Artikel 3

Malta behoudt zich het recht voor het derde lid van dit artikel toe te passen in overeenstemming met artikel 10 (5) van de Wet inzake uitlevering, dat luidt als volgt :

Voor de toepassing van dit artikel wordt de aanslag op het leven van een Staatshoofd of een met dergelijk delict samenhangend strafbaar feit, als bepaald in artikel 5, derde lid van de onderhavige Wet, niet noodzakelijkerwijs als een politiek delict beschouwd.

Artikel 9

Malta behoudt zich het recht voor dit artikel toe te passen in overeenstemming met het beginsel "non bis in idem", als bepaald in artikel 527 van het Strafwetboek (hoofdstuk 9 van het Maltese wetboek), dat luidt als volgt :

Wanneer een beschuldigde of verdachte persoon wordt vrijgesproken, is het onwettig deze persoon opnieuw te berechten voor dezelfde feiten.

Artikel 18

Malta behoudt zich het recht voor het bepaalde in het vierde en vijfde lid toe te passen in overeenstemming met artikel 24 van de Wet inzake uitlevering (hoofdstuk 276 van het Maltese wetboek), dat luidt als volgt :

(1) Indien een persoon van wie de uitlevering is toegestaan, zich, voor de toepassing van deze Wet, met het oog op zijn uitlevering in Malta in hechtenis bevindt, kan hij zich tot het strafrechtelijk hof van beroep wenden dat zetelt als kamer van beroep tegen de vonnissen van de gerechtelijke politierechtbank, en zijn invrijheidstelling vragen, na het verstrijken van de volgende periode :

(a) in alle gevallen, na een periode van twee maanden, te rekenen vanaf de eerste dag waarop, overeenkomstig cijfer (2) van artikel 21 van deze wet, deze persoon had kunnen worden uitgeleverd;

(b) wanneer bij toepassing van artikel 21 van deze wet, een bevel tot overlevering werd afgegeven, een maand te rekenen vanaf de dag van afgifte van het bevel.

(2) Indien, na bedoeld verzoek, het Hof vaststelt dat het verzoek binnen een redelijke termijn aan de Minister werd betekend, kan het, behoudens bewijs van het tegendeel, de invrijheidstelling van de persoon bevelen. Indien bij toepassing van bedoeld artikel, een bevel tot uitlevering werd afgegeven, kan het Hof het bevel vernietigen.

Artikel 21

Malta behoudt zich het recht voor een doortocht in de zin van dit artikel alleen toe te staan indien het ook krachtens zijn eigen wetten is toegelaten.

MOLDAVIE

Voorbehouden en verklaringen, vastgelegd in de akte van bekrachtiging, nedergelegd op 2 oktober 1997 — Or. Moldavisch en Frans

Artikel 1

De Republiek Moldavië zal de uitlevering weigeren indien de opgeëiste persoon, op het grondgebied van de verzoekende Partij, door een buitengewone rechtbank (ingesteld voor een bepaalde zaak) moet worden berecht of, indien de uitlevering wordt verzocht met het oog op de tenuitvoerlegging van een door soortgelijke rechtbank uitgesproken vonnis of afgekondigde maatregel welke vrijheidsbeneming medebrengt.

Artikel 3, derde lid

De Republiek Moldavië behoudt zich het recht voor, in het licht van de omstandigheden, te bekijken of een aanslag op het leven van een staatshoofd of van een zijner familieleden als een politiek delict moet worden beschouwd.

Artikel 6, eerste lid

Overeenkomstig artikel 17, derde lid, van de grondwet van de Republiek Moldavië, kunnen de onderdanen van de Republiek Moldavië niet worden uitgeleverd of uitgewezen.

De term "onderdaan" in de zin van artikel 6, eerste lid, letter (b) betekent alle personen die de nationaliteit van de Republiek Moldavië hebben, overeenkomstig haar wetgeving.

Artikel 7, tweede lid

De Republiek Moldavië behoudt zich het recht voor de uitlevering te weigeren indien krachtens artikel 7, tweede lid, de verzoekende Partij de uitlevering in overeenkomstige gevallen weigert.

Artikel 9

1. De Republiek Moldavië zal de uitlevering weigeren wanneer de opgeëiste persoon ter zake van het feit of de feiten waarvoor de uitlevering is verzocht, onherroepelijk is berecht door een derde Staat.

2. In afwijking van artikel 9 (eerste zin) zal de Republiek Moldavië de uitlevering toestaan indien door de verzoekende Partij wordt aangetoond dat nieuwe omstandigheden een herziening van de zaak rechtvaardigen.

Artikel 16, tweede lid

De Republiek Moldavië vraagt dat alle verzoeken die haar krachtens artikel 16, tweede lid worden toegezonden een korte omschrijving bevatten van de feiten die de opgeëiste persoon ten laste worden gelegd, met inbegrip van een aantal kerngegevens die een beoordeling van de aard van het strafbare feit mogelijk maken, overeenkomstig het Verdrag.

Artikel 21

De Republiek Moldavië behoudt zich het recht voor de doortocht alleen toe te laten onder de voor uitlevering bepaalde voorwaarden.

Artikel 23

De Republiek Moldavië verklaart dat het verzoek om uitlevering en bijgevoegde stukken in het Moldavisch moeten gesteld zijn of in één van de werktalen van de Raad van Europa, dan wel in één van deze talen moeten zijn vertaald.

NEDERLAND

Verklaring gedaan bij de ondertekening op 21 januari 1965 — Or. Frans

Gegeven de gelijkheid op het gebied van publiekrecht tussen Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen verliest de in artikel 27, eerste lid van dit Verdrag gebruikte term "moederland" voor het Koninkrijk der Nederlanden zijn oorspronkelijke betekenis en zal er, wat het Koninkrijk betreft, "grondgebied in Europa" mee worden bedoeld.

Voorbehouden, vastgelegd in de akte van bekrachtiging, nedergelegd op 14 februari 1969 — Or. Frans

Artikel 1

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden behoudt zich de mogelijkheid voor geen uitlevering toe te staan die verzocht is ter fine van de tenuitvoerlegging van een bij verstek gewezen vonnis waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat, indien zodanige uitlevering er toe zou kunnen leiden, dat de opgeëiste persoon een straf moet ondergaan zonder in de gelegenheid te zijn geweest het recht om zich te verdedigen, uit te oefenen, als bedoeld in artikel 6, derde lid, sub c, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, gesloten te Rome op 4 november 1950.

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden behoudt zich de mogelijkheid voor de uitlevering om humanitaire redenen te weigeren, indien de gevolgen daarvan voor de opgeëiste persoon van bijzondere hardheid zouden zijn, met name in verband met diens jeugdige leeftijd of hoge ouderdom of zijn gezondheidstoestand.

Artikel 7

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden behoudt zich de mogelijkheid voor geen uitlevering toe te staan indien de verzoekende Staat, overeenkomstig artikel 7, tweede lid, in overeenkomstige gevallen de uitlevering kan weigeren.

Artikel 9

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden zal geen uitlevering toestaan indien haar is gebleken dat de opgeëiste persoon ter zake van het strafbare feit waarvoor zijn uitlevering is verzocht, door de bevoegde autoriteiten van een derde Staat onherroepelijk is berecht en, in geval van veroordeling voor dat feit, de veroordeelde zijn straf ondergaat, deze reeds heeft ondergaan, of daarvan is vrijgesteld.

Artikel 28

Op grond van het afzonderlijke regiem tussen de Benelux-landen aanvaardt de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden niet het bepaalde in artikel 28, eerste en tweede lid, in haar betrekkingen met België en Luxemburg.

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden behoudt zich de mogelijkheid voor, van deze bepalingen af te wijken voor zover betreft haar betrekkingen met de andere lidstaten van de Europese Economische Gemeenschap.

Verklaringen, vastgelegd in een brief d.d. 13 februari 1969, afgegeven aan de Secretaris-Generaal bij de nederlegging van de akte van bekrachtiging, op 14 februari 1969 — Or. Frans

Artikelen 6 en 21

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden zal de uitlevering of de doortocht van onderdanen weigeren. Wat Nederland betreft dient onder "onderdanen" in de zin van dit Verdrag, te worden verstaan personen die de Nederlandse nationaliteit hebben alsmede vreemdelingen die in de Nederlandse samenleving zijn geïntegreerd, voor zover ze in Nederland kunnen worden vervolgd voor het feit waarvoor de uitlevering is verzocht.

Artikel 19

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden staat de tijdelijke uitlevering als bedoeld in het tweede lid van artikel 19 alleen dan toe wanneer het een persoon betreft die een straf uitzit op haar grondgebied en indien bijzondere omstandigheden zulks vereisen.

Artikel 21, vijfde lid

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden behoudt zich de mogelijkheid voor de doortocht slechts toe te staan op dezelfde voorwaarden als gelden voor uitlevering.

Verklaring, vastgelegd in een brief d.d. 24 december 1985 van de Permanente Vertegenwoordiger van Nederland, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 3 januari 1986 — Or. Engels

Het eiland Aruba dat nog steeds deel uitmaakt van de Nederlandse Antillen verkrijgt op 1 januari 1986 interne autonomie als land binnen het Koninkrijk der Nederlanden. Vanaf deze datum zal het Koninkrijk niet langer bestaan uit twee landen, met name Nederland (Koninkrijk in Europa) en de Nederlandse Antillen (in het Caribisch gebied), maar uit drie landen, met name de twee bovengenoemde en Aruba.

Aangezien de wijzigingen die op 1 januari 1986 ingaan slechts betrekking hebben op een wijziging in de interne constitutionele betrekkingen binnen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk als dusdanig het volkenrechtelijk subject blijft waarmee verdragen worden gesloten, laten bedoelde wijzigingen volkenrechtelijk gesproken de verdragen die het Koninkrijk reeds heeft gesloten en die reeds van toepassing zijn voor de Nederlandse Antillen, met inbegrip van Aruba, onverlet. Deze verdragen blijven van kracht voor Aruba in zijn hoedanigheid van land binnen het Koninkrijk. Bijgevolg zijn, wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, deze verdragen vanaf 1 januari 1986, van toepassing op de Nederlandse Antillen (zonder Aruba) en op Aruba.

Verder zijn, wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, de als bijlage opgesomde verdragen waarbij het Koninkrijk der Nederlanden partij is en die van toepassing zijn op de Nederlandse Antillen, met ingang van 1 januari 1986, van toepassing op de Nederlandse Antillen en op Aruba.

Lijst van Verdragen die deze Verklaring bestrijkt

24 Europees Verdrag betreffende uitlevering

Verklaring 3 vastgelegd in een Nota Verbaal d.d. 14 oktober 1987 van de Permanente Vertegenwoordiging van Nederland, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 15 oktober 1987 — Or. Engels

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden zal de doortocht en de uitlevering van Nederlandse onderdanen met het oog op de tenuitvoerlegging van straffen of andere maatregelen, weigeren.

Toch kunnen Nederlandse onderdanen worden uitgeleverd met het oog op vervolging indien de verzoekende Staat waarborgt dat de opgeëiste persoon opnieuw aan Nederland kan worden overgedragen om er zijn straf uit te zitten wanneer, ingevolge zijn uitlevering, een vrijheidsstraf zonder opschorting of een maatregel welke vrijheidsbeneming medebrengt, tegen hem werd uitgesproken.

Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft dient onder "onderdanen" in de zin van dit Verdrag, te worden verstaan personen die de Nederlandse nationaliteit hebben alsmede vreemdelingen die in de Nederlandse samenleving zijn geïntegreerd, voor zover ze in Nederland kunnen worden vervolgd voor het feit waarvoor de uitlevering is verzocht.

Deze verklaring wordt van kracht op 1 januari 1988.

Mededeling, vastgelegd in een Nota Verbaal d.d. 4 oktober 1993 van de Permanente Vertegenwoordiging, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 8 oktober 1993 — Or. Engels

Op 8 en 29 juli 1993 hebben de Regeringen van het Koninkrijk der Nederlanden en van het Koninkrijk Zweden, bij notawisseling, een overeenkomst gesloten, als bedoeld in artikel 27, vierde lid van het op 13 december 1957 gesloten Europees Verdrag inzake uitlevering, met het oog op de uitbreiding van het Verdrag tot de Nederlandse Antillen en Aruba. De overeenkomst werd van kracht op 1 oktober 1993.

Mededeling, vastgelegd in een Nota Verbaal d.d. 3 november 1993 van de Permanente Vertegenwoordiging, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 10 november 1993 — Or. Engels

Op 30 juni en 29 september 1993, hebben de Regeringen van het Koninkrijk der Nederlanden en van het Prinsdom Liechtenstein bij notawisseling een overeenkomst gesloten, als bedoeld in artikel 27 vierde lid van het op 13 december 1957 gesloten Europees Verdrag inzake uitlevering, met het oog op de uitbreiding van het Verdrag tot de Nederlandse Antillen en Aruba. De overeenkomst werd van kracht op 1 december 1993.

3 Deze verklaring komt in de plaats van de verklaring inzake de artikelen 6 en 21, nedergelegd op 14 februari 1969.

Mededeling, vastgelegd in een Nota Verbaal d.d. 9 december 1993 van de Permanente Vertegenwoordiging, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 14 december 1993 — Or. Engels

Op 20 en 28 oktober 1993 hebben de Regeringen van het Koninkrijk der Nederlanden en van Zwitserland bij notawisseling, een overeenkomst gesloten, als bedoeld in artikel 27, vierde lid van het op 13 december 1957 gesloten Europees Verdrag inzake uitlevering, met het oog op de uitbreiding van het Verdrag tot de Nederlandse Antillen en Aruba. De overeenkomst werd van kracht op 1 januari 1994.

Op 20 september en 22 november 1993 hebben de Regeringen van het Koninkrijk der Nederlanden en van het Groothertogdom Luxemburg bij notawisseling, een overeenkomst gesloten, als bedoeld in artikel 27, vierde lid van het op 13 december 1957 gesloten Europees Verdrag inzake uitlevering, met het oog op de uitbreiding van het Verdrag tot de Nederlandse Antillen en Aruba. De overeenkomst werd van kracht op 1 februari 1994.

Mededeling, vastgelegd in een Nota Verbaal d.d. 3 januari 1994 van de Permanente Vertegenwoordiging, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 4 januari 1994 — Or. Engels

Op 30 juli en 2 december 1993 hebben de Regeringen van het Koninkrijk der Nederlanden en van Frankrijk bij notawisseling, een overeenkomst gesloten, als bedoeld in artikel 27, vierde lid van het op 13 december 1957 gesloten Europees Verdrag inzake uitlevering, met het oog op de uitbreiding van het Verdrag tot de Nederlandse Antillen en Aruba. De overeenkomst werd van kracht op 1 maart 1994.

Mededeling, vastgelegd in een Nota Verbaal d.d. 31 januari 1994 van de Permanente Vertegenwoordiging, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 2 februari 1994 — Or. Engels

Op 8 juni en 21 december 1993 hebben de Regeringen van het Koninkrijk der Nederlanden en van Italië bij notawisseling, een overeenkomst gesloten, als bedoeld in artikel 27, vierde lid van het op 13 december 1957 gesloten Europees Verdrag inzake uitlevering, met het oog op de uitbreiding van het Verdrag tot de Nederlandse Antillen en Aruba. De overeenkomst werd van kracht op 30 december 1993.

Mededelingen, vastgelegd in een Nota Verbaal d.d. 8 maart 1994 van de Permanente Vertegenwoordiging van Nederland, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 11 maart 1994 — Or. Engels

Op 19 januari en 3 februari 1994 hebben de Regeringen van het Koninkrijk der Nederlanden en van Turkije bij notawisseling, een overeenkomst gesloten, als bedoeld in artikel 27, vierde lid van het op 13 december 1957 gesloten Europees Verdrag inzake uitlevering, met het oog op de uitbreiding van het Verdrag tot de Nederlandse Antillen en Aruba.

Een soortgelijke overeenkomst werd bij notawisseling gesloten op 20 januari en 4 februari 1994, tussen de Regeringen van het Koninkrijk der Nederlanden en van Denemarken.

Beide overeenkomsten werden van kracht op 1 mei 1994.

Mededelingen, vastgelegd in een Nota Verbaal d.d. 18 mei 1994 van de Permanente Vertegenwoordiging, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 20 mei 1994 — Or. Engels

Op 26 januari en 18 februari 1994 hebben de Regeringen van het Koninkrijk der Nederlanden en van Noorwegen bij notawisseling, een overeenkomst gesloten, als bedoeld in artikel 27, vierde lid van het op 13 december 1957 gesloten Europees Verdrag inzake uitlevering, met het oog op de uitbreiding van het Verdrag tot de Nederlandse Antillen en Aruba. Deze overeenkomst is op 1 mei 1994 van kracht geworden.

Een soortgelijke overeenkomst werd bij notawisseling gesloten op 3 augustus 1993 en 3 maart 1994, tussen de Regeringen van het Koninkrijk der Nederlanden en van Cyprus. Deze overeenkomst werd van kracht op 1 juni 1994.

Verklaring, vastgelegd in een Nota Verbaal d.d. 12 december 1994 van de Permanente Vertegenwoordiging, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 15 december 1994 — Or. Engels

Voor alle duidelijkheid wordt aan de verklaring van 14 oktober 1987 de volgende zinsnede toegevoegd :

(... is verzocht) en voor zover naar verwachting deze vreemdelingen hun recht van verblijf in het Koninkrijk niet zullen verliezen ingevolge een straf of maatregel die na hun uitlevering wordt opgelegd.

Mededeling, vastgelegd in een Nota Verbaal d.d. 8 november 1996 van de Permanente Vertegenwoordiging van Nederland, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 2 februari 1994 — Or. Engels

Op 20 juli 1993 en 21 februari 1994 hebben de Regeringen van het Koninkrijk der Nederlanden en van de Tsjechische Republiek bij notawisseling, een overeenkomst gesloten, als bedoeld in artikel 27, vierde lid van het op 13 december 1957 gesloten Europees Verdrag inzake uitlevering, met het oog op de uitbreiding van het Verdrag tot de Nederlandse Antillen en Aruba. De overeenkomst werd van kracht op 1 juni 1994.

Een soortgelijke overeenkomst werd bij notawisseling gesloten tussen de Regeringen van het Koninkrijk der Nederlanden en van

- Griekenland, op 21 september 1993 en 16 juni 1994. Deze overeenkomst werd van kracht op 1 september 1994;
- Slowakije, op 20 juli 1993 en 30 juni 1994. Deze overeenkomst werd van kracht op 1 september 1994;
- IJsland, op 26 januari 1994 en 22 juli 1994. Deze overeenkomst werd van kracht op 1 oktober 1994;
- Oostenrijk, op 22 juli 1994 en 28 juli 1994. Deze overeenkomst werd van kracht op 1 januari 1996;
- Spanje, op 11 november 1993 en 24 november 1994. Deze overeenkomst werd van kracht op 1 februari 1995;
- het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, op 8 november 1994 en 24 november 1994. Deze overeenkomst werd van kracht op 4 maart 1996;
- Israël, op 28 februari 1994 en 31 juli 1995. Deze overeenkomst werd van kracht op 1 november 1995;
- Portugal, op 6 juli 1995 en 29 augustus 1995. Deze overeenkomst werd van kracht op 1 december 1995;
- Kroatië, op 16 oktober 1995 en 12 februari 1996. Deze overeenkomst werd van kracht op 1 mei 1996;
- Hongarije, op 28 maart 1996 en 2 april 1996. Deze overeenkomst werd van kracht op 1 juli 1996;
- Finland, op 5 februari 1996 en 4 juli 1996. Deze overeenkomst werd van kracht op 1 oktober 1996;
- Bulgarije, op 29 maart 1996 en 17 juli 1996. Deze overeenkomst werd van kracht op 1 oktober 1996.

NOORWEGEN

Verklaringen en voorbehouden, gedaan bij de ondertekening op 13 december 1957 — Or. Engels

Artikel 1

De uitlevering kan worden geweigerd om humanitaire redenen indien de overlevering uitzonderlijk ernstige gevolgen zou kunnen hebben voor de opgeëiste persoon, in het bijzonder gelet op zijn leeftijd of gezondheid of om andere persoonlijke redenen.

Artikel 2, eerste lid 4

Overeenkomstig het derde lid van de Noorse wet nr. 39 van 13 juni 1975 inzake de uitlevering van delinquenten, enz. kan Noorwegen alleen uitlevering toestaan voor een strafbaar feit of een soortgelijk strafbaar feit dat krachtens de Noorse wet strafbaar is gesteld of zou zijn gesteld met een gevangenisstraf van meer dan een jaar.

Artikel 3, derde lid 4

Noorwegen behoudt zich het recht voor, afhankelijk van de omstandigheden die met het betreffende geval verband houden, het in artikel 3 derde lid bedoelde strafbare feit als politiek delict te beschouwen.

Artikel 4 4

Indien het militaire delict ook een strafbaar feit behelst waarvoor uitlevering normaliter wordt toegestaan, behoudt Noorwegen zich het recht voor te bepalen dat de uitgeleverde persoon niet kan worden veroordeeld bij toepassing van de militaire wet van de verzoekende Staat.

Artikel 6, lid 1.b

Voorbehouden gewijzigd bij brief d.d. 17 januari 1977 van de Permanente Vertegenwoordiger van Noorwegen, geregistreerd bij het secretariaat-generaal op 19 januari 1977 — Or. Engels

De oorspronkelijke voorbehouden luiden als volgt :

« Artikel 2, eerste lid Overeenkomstig het tweede lid van de Noorse wet inzake uitlevering van 13 juni 1908, kan Noorwegen alleen uitlevering toestaan voor feiten die krachtens het Noorse strafwetboek, strafbaar zijn of zouden zijn gesteld met een vrijheidsstraf van meer dan een jaar.

Artikel 3, derde lid Overeenkomstig het derde lid van de Noorse wet inzake uitlevering, kan het voorkomen dat uitlevering niet wordt toegestaan voor een aanslag op het leven van een Staatshoofd of van een zijner familieleden, indien het delict werd gepleegd in samenhang met een ander strafbaar feit van politieke aard

Artikel 4 Wat delicten betreft die volgens de Noorse wet als militaire delicten worden beschouwd, kan de uitlevering overeenkomstig artikel 2 van de Noorse wet inzake uitlevering alleen worden toegestaan, voor zover het strafbare feit, los van het militaire karakter ervan, een strafbaar feit was dat aanleiding kan geven tot uitlevering en op voorwaarde dat de uitgeleverde persoon niet wordt gestraft met een straf die zwaarder is dan de maximum straf voor een overeenkomstig strafbaar feit in het gewone strafwetboek. »

Wat Noorwegen betreft betekent de term "onderdanen" zowel de onderdanen als de personen die in Noorwegen verblijven. Deze term behelst ook de onderdanen van Denemarken, Finland, IJsland en Zweden en de personen die hun woonplaats in deze landen hebben, tenzij de uitlevering door een van deze Staten wordt gevraagd.

Artikel 12

De Noorse autoriteiten behouden zich het recht voor van de verzoekende Partij te eisen dat bewijzen worden overgelegd die staven dat de opgeëiste persoon het strafbare feit uit hoofde waarvan uitlevering wordt verzocht, heeft gepleegd. Indien de overgelegde bewijzen onvoldoende worden geacht, kan de uitlevering worden geweigerd.

Verklaring, vastgelegd in een brief d.d. 17 januari 1977 van de Permanente Vertegenwoordiger van Noorwegen, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 19 januari 1977 — Or. Engels

Artikel 28, derde lid

Dit Verdrag is niet van toepassing op uitlevering naar Denemarken, Finland of Zweden, omdat de uitlevering tussen deze Staten op grond van een eenvormige wet plaatsvindt.

OOSTENRIJK

Verklaringen en voorbehouden, vastgelegd in de akte van bekrachtiging, nedergelegd op 21 mei 1969 — Or. En/De/Fr

Verklaringen

Bij artikel 2, tweede lid

Oostenrijk zal uitlevering ook toestaan onder de in artikel 2, tweede lid bedoelde voorwaarden.

Bij artikel 6, eerste lid, alinea c

Wat de vaststelling van de nationaliteit betreft, is voor Oostenrijk het ogenblik van de overlevering van de opgeëiste persoon, bepalend.

Bij de artikelen 7 en 8

Oostenrijk zal de uitlevering van een persoon voor een strafbaar feit dat volgens de Oostenrijkse wetgeving onder het Oostenrijkse rechtsgebied valt, alleen dan toestaan indien deze persoon is uitgeleverd voor een ander strafbaar feit en de behandeling van alle strafbare feiten samen door de rechterlijke autoriteiten van de verzoekende Staat, in het belang van de waarheidsvinding of om redenen die verband houden met de bepaling van de strafmaat en de tenuitvoerlegging van de straf, wenselijk is.

Bij artikel 9

Oostenrijk staat de uitlevering toe wanneer de opgeëiste persoon alleen werd vrijgesproken omdat geen vonnis werd gewezen door een Oostenrijkse rechtbank dan wel indien, om dezelfde reden, geen vervolging tegen deze persoon wordt ingesteld of de vervolging wordt gestaakt.

Bij artikel 16, tweede lid

Bij een verzoek om voorlopige aanhouding eist Oostenrijk eveneens een beknopte vermelding van de feiten die de opgeëiste persoon, ten laste worden gelegd.

Bij artikel 21, tweede lid

Oostenrijk zal te allen tijde de doortocht van Oostenrijkse onderdanen weigeren.

Bij artikel 21, vijfde lid 1

Oostenrijk zal tevens de doortocht weigeren voor fiscale delicten in de zin van artikel 5 van het Verdrag, alsmede voor de in het voorbehoud bij artikel 5 genoemde strafbare feiten. De doortocht voor strafbare feiten waarop door de wet van de verzoekende Staat de doodstraf is gesteld of een straf die niet verenigbaar is met het vereiste inzake menselijkheid of menselijke waardigheid, wordt toegestaan op de voorwaarden als gelden voor uitlevering voor dergelijke strafbare feiten.

Voorbehouden

Bij artikel 1

Oostenrijk staat geen uitlevering toe indien de opgeëiste persoon moet worden gedagvaard voor een buitengewone rechtbank of indien de uitlevering ten doel heeft een door bedoelde rechtbank opgelegde straf, maatregel of heropvoedingsmaatregel uit te voeren.

Bij artikel 5

Uitlevering voor strafbare feiten die enkel bestaan uit inbreuken op voorschriften inzake monopolies, export, import of doorvoer en op de rantsoenering van goederen, wordt door Oostenrijk enkel onder de in artikel 5 bepaalde voorwaarden toegestaan.

Bij artikel 11

Oostenrijk weigert de uitlevering ter fine van de tenuitvoerlegging van de doodstraf. Uitlevering met het oog op de vervolging voor een strafbaar feit waarop door de wet van de verzoekende Staat de doodstraf is gesteld, wordt alleen toegestaan indien de verzoekende Staat als voorwaarde aanvaardt dat de doodstraf niet zal worden uitgesproken. Oostenrijk past hetzelfde beginsel toe voor straffen die onverenigbaar zijn met het vereiste inzake menselijkheid en menselijke waardigheid.

Verklaring vastgelegd in een brief d.d. 4 juni 1991 van de Permanente Vertegenwoordiger, geregistreerd door het Secretariaat-Generaal op 7 juni 1991 — Or. Engels.

Onder verwijzing naar uw circulaire JJ2356C Tr./24-4 d.d. 16 februari 1990 inzake de verklaringen en voorbehouden van Portugal 2 met betrekking tot het Europees Verdrag betreffende uitlevering en met betrekking tot de verklaring van de Regering 1 *Verklaring gewijzigd in de brief d.d. 16 april 1985 van de Permanente Vertegenwoordiger van Oostenrijk, geregistreerd door het secretariaat-generaal op 17 april 1985 — Or. Engels*

Van de verklaring van Oostenrijk met betrekking tot artikel 21, vijfde lid van het Europees Verdrag betreffende uitlevering van 13 december 1957 wordt bij deze de eerste zin geschrapt.

Deze verklaring luidt voortaan als volgt :

« De doortocht voor strafbare feiten waarop door de wet van de verzoekende Staat de doodstraf is gesteld of een straf die niet verenigbaar is met het vereiste inzake menselijkheid of menselijke waardigheid, wordt toegestaan op de voorwaarden als gelden voor uitlevering voor dergelijke strafbare feiten. »

van de Bondsrepubliek Duitsland d.d. 4 februari 1991, heb ik de eer u ter kennis te brengen dat mijn Regering zich aansluit bij de Duitse uitlegging.

Artikel 11 van het Europees Verdrag betreffende uitlevering biedt de mogelijkheid de uitlevering te weigeren indien voor het misdrijf waarvoor de uitlevering is verzocht volgens de wet van de verzoekende Staat de doodstraf kan worden uitgevoerd. Het Verdrag bevat evenwel geen soortgelijke bepaling voor levenslange vrijheidsstraffen.

De toepassing ten aanzien van Portugal van het Europees Verdrag betreffende uitlevering, zonder de door de Duitse Regering voorgestelde uitlegging, zou de weigering van de uitlevering voor een misdrijf waarop een levenslange vrijheidsstraf staat, tot gevolg hebben.

Zulks is onverenigbaar met de zin en het voorwerp van het Verdrag. Bedoelde toepassing zou inhouden dat uitlevering voor zware misdrijven geregeld wordt geweigerd maar wel wordt toegestaan voor relatief kleinere misdrijven. Dit zou indruisen tegen het voorwerp van het Verdrag, zijnde de samenwerking tussen de Overeenkomstsluitende Partijen bij de internationale misdaadbestrijding.

Verklaring, vervat in een brief d.d. 7 januari 1994, van de Permanente Vertegenwoordiger van Oostenrijk bij de Raad van Europa, geregistreerd door het Secretariaat-Generaal op 11 januari 1994. Or. Frans

Met betrekking tot de verklaringen en voorbehouden van Polen ten aanzien van het Europees Verdrag betreffende uitlevering, sluit de Oostenrijkse Regering zich aan bij de uitlegging, vervat in de verklaring d.d. 11 oktober 1993 van de Regering van de Duitse Bondsrepubliek.

De Oostenrijkse Regering verklaart dat de verklaring van Polen bij artikel 6, alinea 1(b) van het Europees Verdrag betreffende uitlevering door Oostenrijk op dezelfde wijze wordt uitgelegd, in die zin dat personen die in Polen asiel hebben gekregen alleen dan met de Poolse onderdanen worden gelijkgeschakeld wanneer van de Staat die vervolgt een verzoek tot uitlevering uitgaat. In dit geval worden deze personen niet uitgeleverd.

De verklaring van Polen met betrekking tot artikel 6, lid 1(b) is alleen verenigbaar met het voorwerp en het doel van het Verdrag indien de uitlevering aan een derde Staat van personen die asiel genieten in Polen niet alleen wordt geweigerd om de eenvoudige reden dat deze personen worden behandeld als Poolse onderdanen.

Verklaring, vastgelegd in een brief d.d. 3 december 1997 van de Permanente Vertegenwoordiger van Oostenrijk, geregistreerd door het Secretariaat-Generaal op 5 december 1997 — Or. Frans/Engels.

De Oostenrijkse Regering verklaart dat de verklaring van Roemenië bij artikel 6, lid 1(a) en 1(b) en bij artikel 21, vijfde lid van het Verdrag door Oostenrijk wordt uitgelegd als worden personen die in Roemenië asiel hebben gekregen alleen met de Roemeense onderdanen gelijkgeschakeld indien de Staat die vervolgt de uitlevering dan wel de doortocht door het Roemeense grondgebied verzoekt. In dit geval worden deze personen niet uitgeleverd en wordt de doortocht geweigerd.

De verklaring van Roemenië bij artikel 6, lid 1(a) en 1(b) en bij artikel 21, vijfde lid, is alleen verenigbaar met het voorwerp en het doel van het Verdrag indien de uitlevering of de doortocht door het Roemeense grondgebied van personen die asiel genieten in Roemenië aan een derde Staat, niet uitsluitend wordt geweigerd om de eenvoudige reden dat deze personen worden behandeld als Roemeense onderdanen.

POLEN

2 brief van de Permanente Vertegenwoordiger van Portugal d.d. 12 februari 1990.

Verklaringen, vastgelegd in de akte van bekrachtiging, nedergelegd op 15 juni 1993 — Or. Frans

In verband met artikel 6, lid 1(a) verklaart de Republiek Polen dat zij in geen geval haar eigen onderdanen zal uitleveren.

De Republiek Polen verklaart dat in de zin van dit Verdrag, overeenkomstig artikel 6, lid 1(b), personen die in Polen asiel hebben gekregen, als Poolse onderdanen zullen worden behandeld.

PORTUGAL

Verklaringen en voorbehouden vastgelegd in een brief d.d. 12 februari 1990 van de Permanente Vertegenwoordiger van Portugal, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 13 februari 1990 — Or. Frans

Verklaring

De term "onderdanen", in de zin van dit Verdrag, betekent alle Portugese onderdanen, ongeacht de wijze waarop de nationaliteit werd verkregen.

Voorbehouden

Artikel 1 : Portugal zal de uitlevering weigeren van personen :

a. die moeten berecht worden door een buitengewone rechtbank of een straf die door zodanige rechtbank is uitgesproken, moeten ondergaan;

b. ten aanzien van wie kan worden aangetoond dat er een proces zal worden gevoerd dat niet de juridische waarborgen biedt dat er een strafprocedure zal plaatshebben volgens de normen die internationaal worden erkend als onontbeerlijk voor de naleving van de mensenrechten, of die hun straf in onmenselijke omstandigheden zullen ondergaan;

c. die worden opgeëist voor een strafbaar feit waarop een straf of een maatregel staat welke levenslange vrijheidsbeneming medebrengt.

Artikel 2 : Portugal zal alleen uitlevering toestaan voor een misdrijf waarop meer dan een jaar vrijheidsstraf staat.

Artikel 6, eerste lid : Portugal zal de uitlevering van Portugese onderdanen weigeren.

Artikel 11 : Portugal weigert de uitlevering voor misdrijven waarop door de wet van de verzoekende Staat de doodstraf is gesteld.

Artikel 21 : Portugal verleent alleen doortocht door zijn grondgebied aan personen die voldoen aan de voorwaarden waarvoor uitlevering kan worden verleend.

REPUBLIEK TSJECHIE

Voorbehoud vastgelegd in een Nota Verbaal d.d. 13 februari 1992 van de Permanente Vertegenwoordiger van de Federatieve Tsjechische en Slowaakse Republiek, afgegeven aan de Secretaris-Generaal bij de ondertekening op 13 februari 1992, bevestigd in de akte van bekrachtiging die op 15 april 1992 werd nedergelegd en in een Nota Verbaal d.d. 15 april 1992 van de Permanente Vertegenwoordiger van de Federatieve Tsjechische en Slowaakse Republiek, afgegeven aan de Secretaris-Generaal bij de nederlegging van de akte van bekrachtiging en bevestigd in de brief d.d. 1 januari 1993 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Tsjechische Republiek, geregistreerd door het Secretariaat-Generaal op 2 januari 1993 — Or. Engels.

Krachtens artikel 21.5 zal de doortocht van een persoon in de zin van artikel 21 slechts worden toegestaan op dezelfde voorwaarden als gelden voor uitlevering.

ROEMENIE

Verklaringen en voorbehoud, vastgelegd in de akte van bekrachtiging, nedergelegd op 10 september 1997 Or. Roemeens/Frans

Verklaringen

Betreffende artikel 6, lid 1.a : Roemenië zal de uitlevering weigeren van haar onderdanen en van personen aan wie in Roemenië asiel is verleend.

Betreffende artikel 6, lid 1.b : in de zin van dit Verdrag betekent "onderdaan" Roemeense onderdanen of personen aan wie in Roemenië asiel is verleend.

Betreffende artikel 21, vijfde lid : de verzoeken om doortocht door het Roemeense grondgebied van een Roemeens onderdaan of een persoon aan wie in Roemenië asiel is verleend, zullen worden geweigerd.

Voorbehoud

Betreffende artikel 2, eerste lid : Roemenië zal uitlevering vragen :

— voor een strafrechtelijke vervolging of een veroordeling voor feiten die krachtens de wetten van de verzoekende Partij en van de aangezochte Partij strafbaar zijn gesteld met een vrijheidsstraf van meer dan twee jaar of met een zwaardere straf;

— met het oog op de uitvoering van een veroordeling tot een vrijheidsstraf die meer dan een jaar bedraagt of van een zwaardere straf.

RUSLAND

Voorbehouden en verklaringen, vastgelegd in een brief van de Eerste vice-Minister van Buitenlandse Zaken van de Russische Federatie, afgegeven aan de Secretaris-Generaal bij de ondertekening, op 7 november 1996 — Or. Russisch-Engels.

Artikel 1

De Russische Federatie behoudt zich het recht voor de uitlevering te weigeren :

1. indien de uitlevering wordt verzocht van een persoon met de bedoeling hem voor een buitengewone rechtbank te brengen of hem aan een vereenvoudigde procedure te onderwerpen, dan wel hem een straf te laten ondergaan die door een buitengewone rechtbank of in het kader van een vereenvoudigde procedure is opgelegd, indien er gerede vermoedens bestaan dat tijdens deze procedures bedoelde persoon geen aanspraak kon of zal kunnen maken op de minimum waarborgen, als beschreven in artikel 14 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. De termen "buitengewone rechtbank" en "vereenvoudigde procedure" zijn niet van toepassing op enig internationaal strafgerecht waarvan de Russische Federatie de bevoegdheden heeft erkend;

2. indien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de persoon wiens uitlevering wordt verzocht in de verzoekende Staat werd of zal worden blootgesteld aan foltering of gewelddadige, onmenselijke of vernederende straffen of behandelingen, of indien deze persoon niet kon of zal kunnen aanspraak maken op de minimum waarborgen, als bepaald in artikel 14 van het Internationale verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten;

3. om humanitaire redenen, indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de uitlevering ernstige verwikkelingen zou kunnen doen ontstaan voor de uit te leveren persoon, in verband met diens hoge ouderdom of gezondheidstoestand.

Artikel 2, derde en vierde lid

De Russische Federatie behoudt zich het recht voor een persoon niet uit te leveren indien deze maatregel zijn soevereiniteit, zijn veiligheid, de openbare orde of andere hoge belangen in gevaar zou kunnen brengen. De strafbare feiten waarvoor uitlevering niet wordt toegestaan zijn vastgelegd in de federale wetgeving van de Russische federatie.

Artikel 3

De Russische Federatie huldigt het principe dat het bepaalde in artikel 3 van het Verdrag derwijze moet worden toegepast dat de zekerheid wordt geboden dat niemand zich aan zijn verantwoordelijkheid inzake een in het Verdrag bedoeld strafbaar feit, kan onttrekken.

"Politieke delicten" bestaan niet in het rechtsbestel van de Russische Federatie. Indien de Russische Federatie een beslissing inzake uitlevering neemt, zal het volgende handelen of verzuim hoe dan ook niet als "politiek delict" of als "een met een dergelijk delict samenhangend feit" worden beschouwd, met uitzondering van de delicten als bepaald in het Aanvullend Protocol van 1975 bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering van 1957 :

1. misdrijven tegen de menselijkheid, als bepaald in de artikelen II en III van het Internationaal Verdrag tot bestrijding en bestraffing van het misdrijf apartheid (1973) en de artikelen 1 en 4 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing (1984);

2. de strafbare feiten bedoeld in artikel 85 van het Aanvullend Protocol (I) bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 inzake de bescherming van de slachtoffers van internationale gewapende conflicten (1977) en in de artikelen 1 en 4 van het Aanvullend Protocol (II) inzake de bescherming van de slachtoffers van niet-internationale gewapende conflicten (1977);

3. de strafbare feiten als bedoeld in het Verdrag tot bestrijding van het wederrechtelijk in zijn macht brengen van luchtvaartuigen (1970), het Verdrag tot bestrijding van wederrechtelijke gedragingen gericht tegen de veiligheid van de burgerluchtvaart (1971) en het Protocol tot bestrijding van wederrechtelijke daden van geweld op luchthavens voor de internationale burgerluchtvaart (1988), dat een aanvulling vormt op bovengenoemd Verdrag van 1971;

4. de zware misdrijven als bedoeld in het Verdrag inzake de voorkoming en bestraffing van misdrijven tegen internationaal beschermde personen, met inbegrip van diplomaten (1973);

5. de strafbare feiten, als bedoeld in het Internationaal Verdrag tegen het nemen van gijzelaars (1979);

6. de strafbare feiten, als bedoeld in het Verdrag inzake de fysieke beveiliging van kernmateriaal (1980);

7. de strafbare feiten, als bedoeld in het Verdrag van de Verenigde Naties tegen de sluikhandel in verdovende middelen en psychotrope stoffen (1988);

alsmede andere strafbare feiten, als bedoeld in internationale multilaterale verdragen.

Artikel 6, lid 1.a

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 61 van de Grondwet van de Russische Federatie, kan een onderdaan van de Russische Federatie niet worden uitgeleverd aan een ander Staat.

Artikel 16

De Russische Federatie wijst elke verantwoordelijkheid af inzake de verzoeken om materiële en morele schadeloosstelling ingevolge de tenuitvoerlegging, binnen de Russische Federatie en bij toepassing van artikel 16, van de voorlopige aanhouding van een persoon.

Artikel 18, vierde en vijfde lid

De Russische Federatie wijst elke verantwoordelijkheid af inzake de verzoeken om materiële en morele schadeloosstelling, indien de overlevering van een persoon die het voorwerp was van een beslissing tot uitlevering, werd doorverwezen of geweigerd.

Artikel 21

De doortocht van een uit te leveren persoon door het grondgebied van de Russische Federatie zal worden toegestaan op dezelfde voorwaarden als gelden voor uitlevering.

Artikel 23

De stukken met betrekking tot de uitlevering die naar de Russische Federatie dienen gezonden te worden, dienen vergezeld te gaan van een eensluidende vertaling in het Russisch, het Engels of het Frans.

Inzake het voorbehoud van Portugal

De Russische Federatie deelt de mening, vervat in de verklaringen van de Regering van de Duitse Bondsrepubliek (4 februari 1991), Oostenrijk (4 juni 1991) en Zwitserland (21 augustus 1991) inzake het voorbehoud van Portugal d.d. 12 februari 1990 met betrekking tot artikel 1 van het Verdrag.

Het voorbehoud van Portugal bij artikel 1 van het Verdrag is alleen verenigbaar met de zin en het voorwerp van het Verdrag indien de weigering een persoon die een feit heeft gepleegd waarop een levenslange vrijheidsstraf of een maatregel welke vrijheidsbeneming medebrengt staat, uit te leveren, niet geheel absoluut is. De Russische Federatie legt het bovengenoemde voorbehoud uit als zal de uitlevering alleen worden geweigerd indien volgens de wet van de verzoekende Staat een rechtbank niet de mogelijkheid heeft te onderzoeken of een tot levenslang veroordeelde persoon die een deel van de straf heeft uitgezeten of een bepaalde periode in hechtenis heeft doorgebracht, in aanmerking komt voor een voorwaardelijke straf met proeftijd.

SLOWAKIJE

Voorbehoud, vastgelegd in een Nota Verbaal d.d. 13 februari 1992 van de Permanente Vertegenwoordiging van de Federatieve Tsjechische en Slowaakse Republiek, afgegeven aan de Secretaris-Generaal bij de ondertekening op 13 februari 1992, vastgelegd in de op 15 april 1992 nedergelegde akte van bekrachtiging en in een Nota Verbaal d.d. 15 april 1992 van de Permanente Vertegenwoordiging van de Federatieve Tsjechische en Slowaakse Republiek, afgegeven aan de Secretaris-Generaal bij de nederlegging van de akte van bekrachtiging en vastgelegd in een brief van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Slowaakse Republiek d.d. 6 april 1994, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 28 april 1994 — Or. Engels

Krachtens artikel 21.5 zal de doortocht van een persoon, in de zin van artikel 21, alleen worden toegestaan op de voorwaarden als gelden voor uitlevering.

SPANJE

Voorbehouden en verklaringen, vastgelegd in de akte van bekrachtiging, nedergelegd op 7 mei 1982 — Or. Spaans

Voorbehouden

Artikel 1

De persoon wiens uitlevering wordt verzocht mag op het grondgebied van de verzoekende Staat niet voor een buitengewone rechtbank worden gedaagd. De uitlevering zal niet worden toegestaan om deze reden en evenmin voor de tenuitvoerlegging van een straf of maatregel die door zodanige rechtbank is uitgesproken.

Artikel 10

Spanje zal de uitlevering niet toestaan indien de strafrechtelijke verantwoordelijkheid voor de in de wet van de verzoekende of de aangezochte Partij bepaalde zaken, is tenietgegaan.

Artikel 21.5

Spanje zal de doortocht alleen toestaan op de in dit Verdrag bepaalde voorwaarden inzake uitlevering.

Artikel 23

Spanje zal van de verzoekende Partij een vertaling in het Spaans, het Frans of het Engels eisen van het verzoek tot uitlevering en van de bijbehorende stukken.

Verklaringen

Artikel 2.7

Spanje zal het beginsel van wederkerigheid toepassen met betrekking tot strafbare feiten die krachtens artikel 2 van de werking van het Verdrag zijn uitgesloten.

Artikel 3

Wat de uitlevering betreft, worden naast de delicten die niet onder artikel 3, derde lid van het Verdrag vallen, daden van terrorisme niet beschouwd als politieke delicten.

Artikel 6.1 (b)

In verband met het onderhavige Verdrag beschouwt Spanje als onderdanen de personen die deze hoedanigheid hebben krachtens Titel I van Boek I van het Spaanse burgerlijke wetboek.

Artikel 9

De persoon wordt geacht onherroepelijk te zijn berecht indien tegen de rechterlijke uitspraak geen gewoon rechtsmiddel meer openstaat, de uitspraak werd aanvaard of wegens de aard van de uitspraak.

Artikel 11

Indien op het delict waarvoor uitlevering wordt verzocht door de wet van de verzoekende partij de doodstraf is gesteld, zal Spanje de uitlevering weigeren behalve indien de verzoekende Partij ter beoordeling van de aangezochte Partij genoegzame waarborgen biedt dat de doodstraf niet zal worden uitgesproken of, indien dit wel het geval is, zij niet zal ten uitvoer worden gelegd.

TURKIJE

Voorbehoud, vastgelegd in een brief d.d. 30 november 1957, afgegeven aan de Secretaris-Generaal bij de ondertekening op 13 december 1957 — Or. Frans.

De in artikel 11 bedoelde waarborgen blijven beperkt tot de volgende procedure :

Indien aan Turkije een ter dood veroordeelde of een persoon die is beschuldigd van een misdrijf waarop de doodstraf is gesteld, wordt uitgeleverd, is het de verzoekende Partij die de doodstraf niet in haar wetgeving heeft, toegestaan een verzoek tot omzetting van de doodstraf in levenslange opsluiting te doen. Dit verzoek wordt door de Turkse regering toegezonden aan de Nationale Volksvertegenwoordiging, die als laatste een terdoodveroordeling bekrachtigt, voor zover zij nog niet ter zake heeft beslist.

Verklaring, vastgelegd in een brief d.d. 15 juni 1994 van de Permanente Vertegenwoordiger van Turkije, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 21 juni 1994 — Or. Frans

In verband met de voorbehouden en verklaringen die Polen heeft afgelegd bij de bekrachtiging van het Europees Verdrag betreffende uitlevering, schaaft de Turkse Regering zich achter de eerder door de Bondsrepubliek Duitsland en Oostenrijk geformuleerde uitleggingen die respectievelijk op 13 oktober 1993 en 11 januari 1994 werden geregistreerd.

De Turkse regering is van oordeel dat de Poolse verklaring bij artikel 6.1.b, dat personen die asiel hebben gekregen in Polen worden gelijkgeschakeld met Poolse onderdanen, slechts verenigbaar is met het voorwerp en het doel van het Verdrag, indien deze verklaring niet van toepassing is op de uitlevering van deze personen naar een andere Staat dan de Staat uit hoofde waarvan het asiel werd toegestaan

VERENIGD KONINKRIJK

Verklaringen en voorbehouden, vastgelegd in een brief d.d. 13 februari 1991, afgegeven aan de Secretaris-Generaal bij de nederlegging van de akte van bekrachtiging, nedergelegd op 13 februari 1991 — Or. Engels

Artikel 1

Het Verenigd Koninkrijk behoudt zich het recht voor een uitlevering te weigeren waarom werd verzocht ingevolge of met het oog op de tenuitvoerlegging van een veroordeling bij verstek of een bij verstek gewezen vonnis.

Artikel 2

1. Het Verenigd Koninkrijk kan beslissen de uitlevering toe te staan voor elk strafbaar feit dat krachtens de wet van de verzoekende Staat en de wet van het Verenigd Koninkrijk, strafbaar is gesteld met een vrijheidsstraf van een jaar of met een zwaardere straf, ongeacht of dergelijke straf werd opgelegd of niet.

2. Het Verenigd Koninkrijk behoudt zich het recht voor de uitlevering te weigeren indien met betrekking tot het strafbaar feit of elk der strafbare feiten waarvoor de terugkeer van de persoon wordt gevraagd, blijkt dat wegens de geringe ernst van de beschuldiging of het feit dat deze niet te goeder trouw en in het belang van een goede rechtsbedeling werd geformuleerd, het onbillijk of onderdrukkend zou zijn, de persoon terug te sturen.

Artikel 3

Het Verenigd Koninkrijk behoudt zich het recht voor het bepaalde in het derde lid van artikel 3 enkel toe te passen ten aanzien van de Staten die partij zijn bij het Europees Verdrag tot bestrijding van terrorisme.

Artikel 8

Het Verenigd Koninkrijk kan de uitlevering van een persoon weigeren indien autoriteiten van eender welk deel van het Verenigd Koninkrijk, het Kanaaleiland of het Eiland Man een strafprocedure of een andere procedure tegen deze persoon hebben ingesteld of voornemens zijn dat te doen, ongeacht of tussen deze procedure en het strafbaar feit of de strafbare feiten waarvoor de uitlevering werd verzocht wel of niet een verband bestaat.

Artikel 9

Het Verenigd Koninkrijk behoudt zich het recht voor de uitlevering te weigeren van een persoon die wordt beschuldigd van een strafbaar feit, indien blijkt dat deze persoon, mocht hij van hetzelfde strafbaar feit zijn beschuldigd in het Verenigd Koninkrijk, recht op vrijlating zou hebben gehad, op grond van een wetsbepaling met betrekking tot een eerdere vrijspraak of veroordeling.

Artikel 10

Het Verenigd Koninkrijk behoudt zich het recht voor de uitlevering te weigeren indien, met betrekking tot het strafbaar feit of elk der strafbare feiten waarvoor de terugkeer van de persoon wordt gevraagd, blijkt dat uitlevering onbillijk of onderdrukkend zou zijn, om reden van de tijd die sinds het ingeroepen strafbaar feit of sinds de persoon zich aan justitie heeft onttrokken, is verstreken.

Artikel 12

1. Naast het verzoek en de stukken ter ondersteuning daarvan, zal het Verenigd Koninkrijk een verklaring eisen waarin wordt bevestigd dat de veroordeling waarvoor de uitlevering wordt verzocht, wel of niet in tegenwoordigheid van de persoon van wie de terugkeer wordt gevraagd, werd uitgesproken.

2. Het verzoek dient te worden gestaafd door het origineel van de veroordeling, de straf of het bevel tot inhechtenisneming of het bevel tot aanhouding, of van een andere akte die dezelfde kracht heeft. (14)

14 Voorbehoud ingetrokken bij brief d.d. 18 juni 1991 van de Permanente Vertegenwoordiger, geregistreerd bij het secretariaat-generaal op 21 juni 1991 — Or. Engels

3. Het overzicht van de strafbare feiten waarvoor uitlevering wordt verzocht, dient een omschrijving te bevatten van de feiten die het strafbaar feit zouden kunnen vormen of de strafbare feiten die ten grondslag liggen aan het uitleveringsverzoek.

4. Met het oog op een procedure in het Verenigd Koninkrijk, worden de buitenlandse stukken geacht authentiek te zijn indien ze worden overgelegd :

a. ondertekend door een rechter, een magistraat of een ambtenaar van de Staat waar ze werden afgegeven; en

b. gewaarmerkt met een officieel stempel van de minister van justitie of een andere minister van de Staat in kwestie.

Artikel 14.1.a

Het Verenigd Koninkrijk behoudt zich in alle gevallen het recht voor, er niet mee in te stemmen dat ten aanzien van een uitgeleverde persoon een vordering wordt ingesteld, of dat hij wordt gevonnist of gevangen gezet met het oog op de tenuitvoerlegging van een vonnis of een bevel tot aanhouding wegens enig ander voor de overlevering begaan feit dan het feit dat de reden tot uitlevering is geweest, of met een beperking van zijn vrijheid, om welke reden ook.

Artikel 21

Het Verenigd Koninkrijk verwerpt de toepassing van artikel 21.

Artikel 23

De over te leggen stukken dienen in het Engels te zijn gesteld, dan wel vergezeld te gaan van een Engelse vertaling.

Artikel 27

Het Verdrag is van toepassing op het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, de Kanaaleilanden en het eiland Man. Het Verenigd Koninkrijk behoudt zich het recht voor de Secretaris-Generaal ter kennis te brengen dat het Verdrag van toepassing is op het gehele grondgebied waarvan het Verenigd Koninkrijk de internationale betrekkingen behartigt.

Artikel 28

Het Verdrag komt alleen in de plaats van het bepaalde in de bilaterale overeenkomsten tussen het Verenigd Koninkrijk en andere Overeenkomstsluitende Partijen voor zover het, krachtens artikel 27, van toepassing is op het Verenigd Koninkrijk, de andere Overeenkomstsluitende Partijen en op elk grondgebied waarvan het Verenigd Koninkrijk de internationale betrekkingen behartigt, dan wel andere Overeenkomstsluitende Partijen.

Kennisgeving

Het Verdrag is niet van toepassing tussen het Verenigd Koninkrijk en een Overeenkomstsluitende Partij wanneer de wetten die in het Verenigd Koninkrijk of op het grondgebied van deze Overeenkomstsluitende Partij van kracht zijn, voorzien in de tenuitvoerlegging op het grondgebied van een van hen, van de bevelen die op het grondgebied van de andere Partij zijn gegeven.

Door uitvoering te geven aan dit Verdrag, voldoet het Verenigd Koninkrijk aan zijn verplichtingen inzake mensenrechten, als bepaald in het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

ZWEDEN

Verklaringen en voorbehouden, vastgelegd in de akte van bekrachtiging, nedergelegd op 22 januari 1959 — Or. Frans

Verklaringen

a. bij artikel 6 : in de zin van dit Verdrag betekent "onderdanen", de onderdanen van Zweden, de vreemdelingen die in Zweden hun woonplaats hebben, de onderdanen van Denemarken, Finland, IJsland en Noorwegen en de vreemdelingen die in deze Staten hun woonplaats hebben.

b. bij artikel 21 : de doortocht waarom wordt verzocht wordt alleen toegestaan op dezelfde voorwaarden als gelden voor uitlevering, met inachtneming van de omstandigheden die met het betreffende geval verband houden.

Voorbehouden

a. bij artikel 1 : Zweden behoudt zich het recht voor bij het toestaan van de uitlevering te bepalen dat de uitgeleverde niet voor een rechtbank mag worden gedaagd die slechts voorlopig of in uitzonderlijke omstandigheden kennis kan nemen van de strafbare feiten in kwestie, en de uitlevering te weigeren indien deze wordt verzocht met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf die door een dergelijke buitengewone rechtbank wordt uitgesproken.

Zweden behoudt zich het recht voor in bepaalde gevallen de uitlevering te weigeren indien deze maatregel, gelet op de leeftijd of de gezondheidstoestand van de persoon of elke andere omstandigheid die met hem verband houdt, en gelet op de aard van het strafbare feit en de belangen van de verzoekende Staat, kennelijk niet verenigbaar is met de humanitaire plichten.

b. bij artikel 2 : de uitlevering van een persoon tegen wie nog geen onherroepelijk vonnis is gewezen voor het ten laste gelegde feit op grond waarvan de uitlevering werd gevraagd, zal alleen worden toegestaan indien dit feit overeenstemt met een strafbaar feit waarop krachtens de Zweedse wet een vrijheidsstraf van meer dan een jaar staat.

5

c. bij artikel 3 : Zweden behoudt zich het recht voor, afhankelijk van de omstandigheden die met het betreffende geval verband houden, het in het derde lid van dit artikel bedoelde strafbare feit als politiek delict te beschouwen.

5 Voorbehoud gewijzigd bij brief d.d. 14 april 1967 van het ministerie van buitenlandse zaken, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 21 april 1967 — Or. Engels

Het oorspronkelijke voorbehoud luidde als volgt :

« De uitlevering van een persoon tegen wie nog geen onherroepelijk vonnis is gewezen voor het ten laste gelegde feit op grond waarvan de uitlevering werd gevraagd, zal alleen worden toegestaan indien dit feit overeenstemt met een strafbaar feit waarop krachtens de Zweedse wet dwangarbeid staat. »

d. bij artikel 4 : indien het militaire delict tevens een strafbaar feit is waarvoor de uitlevering werd toegestaan, behoudt Zweden zich het recht voor te bepalen dat de uitgeleverde geen straf mag ondergaan die werd opgelegd bij toepassing van het bepaalde inzake door militairen gepleegde strafbare feiten.

e. bij artikel 12 : ofschoon de uitspraak of het bevel tot aanhouding van een rechtbank of een rechter in een Staat die Partij is bij het Verdrag, algemeen worden aanvaard, behoudt Zweden zich het recht voor de gevraagde uitlevering te weigeren indien uit een onderzoek van het geval blijkt dat de uitspraak of het bevel tot aanhouding kennelijk onvoldoende gegrond zijn.

f. bij artikel 18 : indien de persoon wiens uitlevering wordt toegestaan niet op de vastgestelde datum door de verzoekende Staat is overgenomen, behoudt Zweden zich het recht voor de vrijheidsberovende maatregel waarvan de persoon het voorwerp was, onmiddellijk te niet te doen.

ZWITSERLAND

Verklaringen en voorbehouden, vastgelegd in de akte van bekrachtiging, nedergelegd op 20 december 1966 — Or. Frans

Bij artikel 1

De Zwitserse Bondsraad verklaart dat elke uitlevering die door Zwitserland wordt toegestaan afhankelijk wordt gesteld van de voorwaarde dat de verdachte niet voor een buitengewone rechtbank wordt gedaagd. Bijgevolg behoudt hij zich het recht voor de uitlevering te weigeren :

a. indien de mogelijkheid bestaat dat de verdachte, in geval van uitlevering, voor een buitengewone rechtbank wordt gedaagd en de verzoekende Staat geen genoegzame waarborgen biedt dat het vonnis zal worden uitgesproken door een rechtbank die krachtens de rechterlijke organisatie algemeen bevoegd is om recht te spreken in strafrechtelijke zaken;

b. indien zij wordt gevraagd met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf die door een buitengewone rechtbank is uitgesproken.

Bij artikel 2, eerste lid (6)

Gelet op de voorwaarden die in de Zwitserse wetgeving zijn vastgelegd op het gebied van uitlevering, behoudt Zwitserland zich het recht voor de uitlevering te weigeren indien het feit dat de gezochte persoon ten laste wordt gelegd, niet beantwoordt aan de strafbare feiten, vervat in de lijst die als bijlage bij deze verklaring gaat en die bij het Secretariaat-Generaal van de Raad van Europa is nedergelegd.

Bij artikel 2, tweede lid (7)

6 Voorbehoud, ingetrokken bij brief d.d. 25 januari 1983 van de Permanente Vertegenwoordiger van Zwitserland, geregistreerd bij het secretariaat-generaal op 26 januari 1983 — Or. Frans

7 *Verklaring gewijzigd bij brief d.d. 25 januari 1983 van de Permanente Vertegenwoordiger van Zwitserland, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 26 januari 1983 — Or. Frans*

De oorspronkelijke verklaring luidde als volgt :

« De Zwitserse Bondsraad verklaart dat het voorbehoud bij het eerste lid van artikel 2 Zwitserland niet belet krachtens een bepaling van gemeen recht in de Zwitserse wetgeving, de uitwerking van een uitlevering uit te breiden tot enig ander strafbaar feit, indien deze uitlevering wordt of werd toegestaan voor een misdrijf of een delict waarvoor de Zwitserse wet uitlevering toestaat. »

De Zwitserse bondsraad verklaart dat, indien een uitlevering wordt of werd toegestaan voor een strafbaar feit waarvoor de Zwitserse wet uitlevering toestaat, Zwitserland de uitwerking ervan, krachtens een bepaling van gemeen recht in de Zwitserse wetgeving, kan uitbreiden tot een ander strafbaar feit.

Bij artikel 3, derde lid

In afwijking van het derde lid van artikel 3 van het Verdrag, behoudt Zwitserland zich het recht voor, op grond van het eerste lid van artikel 3, de uitlevering tevens te weigeren indien deze wordt verzocht voor de aanslag op het leven van een Staatshoofd of van een zijner familieleden.

Bij artikel 6 (8)

«De Zwitserse bondsraad verklaart dat de Zwitserse wet de uitlevering van Zwitserse onderdanen alleen toestaat op de beperkende voorwaarden, als bepaald in artikel 7 van de bondswet van 20 maart 1981 inzake internationale rechtshulp in strafzaken. Strafbare feiten die buiten Zwitserland zijn gepleegd en naar Zwitsers recht als misdrijf of delict worden bestraft, kunnen door de Zwitserse autoriteiten worden vervolgd en berecht indien aan de wettelijke voorwaarden is voldaan, en met dien verstande dat ze tegen Zwitsers werden begaan (art. 5 van het Zwitserse strafwetboek van 21 december 1937);- dat ze naar Zwitsers recht tot uitlevering kunnen leiden en ze door een Zwitser werden gepleegd (art. 6 van het Zwitserse strafwetboek); -dat ze gepleegd werden aan boord van een Zwitsers vaartuig of luchtvaartuig (art. 4 van de bondswet van 23 september 1953 inzake varen onder Zwitserse vlag; art. 97 van de bondswet van 21 december 1948 inzake luchtvaart); — dat bijzondere wettelijke bepalingen erin voorzien voor bepaalde strafbare feiten (art. 202 en 240 van het Zwitserse strafwetboek; art. 19 van de bondswet van 3 oktober 1951 inzake verdovende middelen; art. 101 van de bondswet van 19 december 1958 inzake wegverkeer, art. 16 van de bondswet van 14 maart 1958 inzake de aansprakelijkheid van de bondsstaat, van de leden van zijn autoriteiten en van zijn ambtenaren; art. 12 van de bondswet van 26 september 1958 inzake de waarborg tegen exportrisico's).

Overeenkomstig de wet van 20 maart 1981 inzake internationale rechtshulp in strafzaken kunnen andere strafbare feiten die door een Zwitsers onderdaan in het buitenland werden begaan, in Zwitserland worden bestraft op verzoek van de Staat waar de strafbare feiten werden gepleegd, wanneer de vervolgte persoon zich in Zwitserland bevindt en er zich dient te verantwoorden voor ernstiger strafbare feiten en zijn vrijspraak of de tenuitvoerlegging van een straf in Zwitserland elke andere vervolging voor dezelfde daad in de verzoekende Staat uitsluit.

Bij de artikelen 7 en 8 (9)

(8) *Verklaring gewijzigd bij brief d.d. 25 januari 1983 van de Permanente Vertegenwoordiger van Zwitserland, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 26 januari 1983 — Or. Frans*

De oorspronkelijke verklaring luidde als volgt :

« De Zwitserse bondsraad verklaart dat de Zwitserse wet de uitlevering van Zwitserse onderdanen niet toestaat. Strafbare feiten die buiten Zwitserland zijn gepleegd en naar Zwitsers recht als misdrijf of delict worden bestraft, kunnen door de Zwitserse autoriteiten worden vervolgd en berecht indien aan de wettelijke voorwaarden is voldaan, en met dien verstande dat ze tegen Zwitsers werden begaan (art. 5 van het Zwitserse strafwetboek); -indien ze naar Zwitsers recht tot uitlevering kunnen leiden en ze door een Zwitser zijn gepleegd (art. 6 van het Zwitserse strafwetboek, art. 16 van de bondswet van 14 maart 1958 inzake de aansprakelijkheid van de bondsstaat, de leden van de autoriteiten en zijn ambtenaren); -dat ze gepleegd werden aan boord van een Zwitsers vaartuig of luchtvaartuig (art. 4 van de bondswet van 23 september 1953 inzake zeevaart onder Zwitserse vlag; art. 97 van de bondswet van 21 december 1948 inzake luchtvaart). »

De wijziging werd van kracht op 1 januari 1983.

De Zwitserse bondsraad verklaart dat, gegeven de reglementering die in het Zwitserse recht van toepassing is, uitlevering alleen wordt toegestaan voor een strafbaar feit dat op Zwitsers grondgebied of een daarmee gelijkgestelde plaats werd gepleegd, overeenkomstig het tweede lid van artikel 2, met name wanneer de opgeëiste persoon hoe dan ook wordt uitgeleverd aan de verzoekende Staat voor andere feiten die niet onder de Zwitserse rechtsmacht vallen en het aangewezen lijkt, met het oog op de sociale reclassering van de persoon, hem in één enkele procedure te berechten voor alle hem ten laste gelegde strafbare feiten.

Bij artikel 9

a. Zwitserland behoudt zich het recht voor, in afwijking van artikel 9, ook de uitlevering te weigeren wanneer de beslissingen ter staving van de weigering tot uitlevering, in afwijking van deze bepaling, werden gegeven in een derde Staat op wier grondgebied het strafbare feit werd gepleegd.

b. Zwitserland behoudt zich ook het recht voor, in tegenstelling tot het bepaalde in de eerste zin van artikel 9 van het Verdrag, de uitlevering toe te staan wanneer ze deze heeft toegestaan voor andere strafbare feiten en de verzoekende Staat heeft aangetoond dat nieuwe feiten of bewijsmiddelen die hem ter kennis zijn gekomen, een herziening van de beslissing ter staving van de weigering tot uitlevering die krachtens dit artikel werd gegeven, rechtvaardigen, dan wel wanneer de gezochte persoon de straf of de maatregel die krachtens deze beslissing tegen hem werd uitgesproken, niet geheel of ten dele heeft ondergaan.

Bij artikel 11

Zwitserland behoudt zich het recht voor, naar analogie, artikel 11 eveneens toe te passen ingeval de wet van de verzoekende partij bepaalt dat de verdachte, wegens het feit dat grond oplevert tot uitlevering, een straf moet ondergaan die een aantasting zou kunnen zijn van zijn fysieke integriteit of tegen zijn wil onderworpen wordt aan een soortgelijke maatregel.

Bij artikel 14, lid 1.b

De Zwitserse Bondsraad verklaart dat de Zwitserse autoriteiten de invrijheidstelling als definitief beschouwen in de zin van artikel 14 van het Verdrag, indien hierdoor de uitgeleverde persoon in de gelegenheid wordt gesteld zich vrij te bewegen zonder de gedragsregels en andere voorwaarden die door de bevoegde overheid zijn gesteld, te overtreden. Voor de Zwitserse autoriteiten, dient de uitgeleverde, in de zin van deze bepaling, te allen tijde de mogelijkheid te hebben het grondgebied van een Staat te verlaten indien geen ziekte of een andere reële beperking van zijn bewegingsvrijheid zulks verhindert.

Bij artikel 16, tweede lid

Zwitserland vraagt dat elk verzoek dat het overeenkomstig het tweede lid van artikel 16 ontvangt, een korte omschrijving bevat van de feiten die de gezochte persoon ten laste worden gelegd, met inbegrip van gegevens die nodig zijn om het strafbare feit te toetsen aan het uitleveringsrecht.

Bij artikel 21

Zwitserland behoudt zich het recht voor de doortocht evenmin toe te staan indien het feit dat de gezochte persoon ten laste wordt gelegd, verband houdt met artikel 5 van het Verdrag of indien het een inbreuk maakt op de bepalingen waardoor de handel in goederen wordt beperkt of een marktregulering wordt ingevoerd.

9 Voorbehoud ingetrokken bij brief d.d. 25 januari 1983 van de Permanente Vertegenwoordiger van Zwitserland, geregistreerd bij het secretariaat-generaal op 26 januari 1983 — Or. Frans

Bij artikel 23

Zwitserland vraagt dat de verzoeken om uitlevering en de bijlagen die aan zijn autoriteiten worden gezonden, vergezeld gaan van een vertaling in het Duits, het Frans of het Italiaans, indien ze niet in één van deze talen zijn gesteld.

Lijst van de strafbare feiten waarvoor de Zwitserse wet uitlevering toestaat 10

(Bijlage bij het voorbehoud bij het eerste lid van artikel 2 van het Europees Verdrag betreffende uitlevering)

Artikel 3 van de bondswet van 22 januari 1892 inzake de uitlevering aan vreemde Staten bepaalt dat de volgende feiten, die ook poging en deelneming inhouden, tot uitlevering kunnen leiden indien zij een strafbaar feit van gemeen recht vormen en strafbaar zijn volgens de wet van het toevluchtsoord en volgens de wet van de verzoekende Staat :

I. Delicten 11 tegen personen

1. Moord, doodslag, onopzettelijk doden;
2. Kindermoord en abortus;
3. Te vondeling leggen, verwaarlozen van kinderen of van andere weerloze personen;
4. Verwondingen die de dood, een blijvend letsel of een arbeidsongeschiktheid van meer dan 20 dagen tot gevolg hadden; deelneming aan een vechtpartij met dergelijke gevolgen;
5. Mishandeling van ouders door hun kinderen; geregelde mishandeling van kinderen door hun ouders of door de personen onder wiens gezag zij staan

II. Delicten 11 tegen de persoonlijke vrijheid en tegen de rechten van het gezin

6. Ontvoering van volwassenen en kinderen;
7. Opsluiting van personen;
8. Ontvoering van minderjarigen;
9. Huisvredebreuk, gepleegd onder verzwarende omstandigheden
10. Dreiging met een aanslag op personen of eigendommen;
11. Vervalsing of verwijderen van burgerlijke stand.

III. Zedendelicten 12

12. Verkrachting, aanranding van de eerbaarheid, gepleegd met geweld of op een persoon die weerloos is of niet in het bezit van zijn mentale vermogens;
13. Immorele daden tegenover kinderen of ongeacht welke persoon door diegene aan wie hij is toevertrouwd;
14. Bederf van minderjarigen door de ouders, de voogd of de persoon onder wiens toezicht zij staan;
15. Professioneel souteneurschap; vrouwen- en kinderhandel;
16. Onzedelijke handelingen die een publiek schandaal veroorzaken;
17. Incest;
18. Bigamie.

IV. Delicten 12 tegen de eigendom

19. Roverij (zeeroverij), afpersing, diefstal, heling;
20. Verduistering (bedrieglijke ontvreemding en misbruik van vertrouwen);
21. Opzettelijke beschadiging van eigendom;
22. Oplichting, bedrieglijk bankroet en fraude op het gebied van faillissement of verbeurdverklaring.

V. Delicten 12 tegen de openbare trouw

23. Namaking of vervalsing van munten of papieren geld of van waardezegels (postzegels enz.), bankbiljetten, obligaties, aandelen en andere door de Staat, verenigingen, vennootschappen of particulieren uitgegeven waardepapieren; de invoering, uitgifte, het in omloop brengen van bedoelde voorwerpen die met een bedrieglijk opzet werden nagemaakte of vervalst.;

24. Namaking of vervalsing van stempels, keurstempels, zegels of clichés; bedrieglijk gebruik of misbruik van nagemaakte of authentieke stempels, zegels, keurstempels of clichés;

25. Valsheid in geschrifte (vervalsing of namaak van documenten); gebruik van vervalsingen (bedrieglijk gebruik van nagemaakte of vervalste documenten), ontvreemding van documenten, bedrieglijke aanwending van een in blanco getekend stuk,

26. Verplaatsing van grenspalen.

VI. Delicten 12 die een gevaar voor de gemeenschap inhouden

27. Brandstichting, onrechtmatig gebruik van explosieven, het veroorzaken van overstroming met opzet, door nalatigheid of uit onvoorzichtigheid;

28. Vernieling of beschadiging, opzettelijk dan wel door nalatigheid of uit onvoorzichtigheid, van spoorwegen, stoomboten, posten, elektrische toestellen en leidingen (telegraaf, telefoon) en het in gevaar brengen van de exploitatie ervan;

29. Handelingen die opzettelijk dan wel door nalatigheid of uit onvoorzichtigheid werden gesteld en die de vernietiging, het stranden of het verlies van een schip tot gevolg hebben;

30. Het opzettelijk dan wel door nalatigheid of uit onvoorzichtigheid verspreiden van besmettelijke ziekten, epidemieën of epizoötie; aantasting, door schadelijke stoffen die een gevaar voor de gemeenschap vormen, van bronnen, fonteinen of andere waters;

31. Opzettelijke namaak of vervalsing van voedingsmiddelen die een gevaar vormt voor de gezondheid van mens of dier; de verkoop of het in omloop brengen van ongezonde of bedorven etenswaren, met verzwijging van hun schadelijkheid;

31bis. Opzettelijke inbreuk op het bepaalde inzake verdovende middelen, voor zover op deze inbreuk gevangenisstraf staat.

VII. Delicten 13 tegen de rechtsbedeling

32. Lasterlijke aangifte;

33. Meeneed of valse verklaring die onder een plechtige belofte werd gedaan;

34. een vals getuigenis, een vals deskundigenverslag, de valse verklaring van een tolk, omkoping van getuigen, deskundigen, tolken.

VIII. Delicten 13 tegen de uitoefening van openbare ambten

35. Omkoping van ambtenaren, gezworenen, scheidsrechters of deskundigen;

36. Verduistering en knevelarij door ambtenaren; misbruik van gezag ingevolge omkoping of met een bedrieglijk opzet

37. Verduisteren van brieven en telegrammen, schending van het brief- en telegramgeheim door bedienden van post en telegraaf.

Artikel 154 van de bondswet van 23 september 1953 inzake varen onder Zwitserse vlag bepaalt dat inbreuken die, volgens het bepaalde in deze wet worden gestraft met een gevangenisstraf van een jaar of met een zwaardere straf, uitlevering tot gevolg hebben in de zin van de Zwitserse wetgeving op de uitlevering aan vreemde Staten. Volgende feiten worden bedoeld :

- het opzettelijk of door nalatigheid in gevaar brengen van een schip (art. 128);
- het opzettelijk of door nalatigheid in gevaar brengen van de scheepvaart (art. 129);
- het varen op zee met een schip dat niet zeewaardig is (art. 131);
- het niet verlenen van hulp (art. 133, eerste lid);
- het verlaten van het schip in nood (art. 134);
- het niet voeren van het bevel (art. 135, eerste lid);
- machtsmisbruik en aanmatiging van macht (art. 136, eerste lid);
- dronkenschap (art. 139, eerste lid);
- ongehoorzaamheid (art. 140, derde lid);
- het illegaal aan boord nemen van personen en voorwerpen (art. 141, eerste lid);
- het in gevaar brengen van de reder of de kapitein, door smokkelarij (art. 142, eerste en derde lid);
- misbruik van de vlag (art. 143, eerste lid);
- bedrieglijke registratie (art. 144, eerste lid);
- ontvreemding van een schip dat in bewaring werd gegeven aan de autoriteiten; overtreding van een beschikking van de autoriteit (art. 145);
- onwettige vervreemding (art. 146).

ZWITSERLAND

Verklaring, vastgelegd in een brief d.d. 21 augustus 1991 van de Permanente Vertegenwoordiger, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 22 augustus 1991 — Or. Frans

Onder verwijzing naar het voorbehoud van Portugal bij artikel 1.c van het Europees Verdrag betreffende uitlevering, heb ik de eer mede te delen dat mijn regering zich schaart achter de verklaring van de desbetreffende verklaring van de Duitse regering, waarvan u op 4 februari 1991 in kennis werd gesteld, alsmede achter de verklaring van de Oostenrijkse regering die zich aansluit bij de Duitse uitleg en waarvan u op 4 juni 1991 in kennis werd gesteld.

Het bovengenoemde voorbehoud is eigenlijk alleen verenigbaar met de zin en het voorwerp van het Verdrag indien het niet willekeurig de uitlevering belet in de gevallen waarin een levenslange gevangenisstraf kan worden uitgesproken of een maatregel welke vrijheidsbeneming medebrengt kan worden opgelegd. Mijn regering legt het voorbehoud tevens uit als zal de uitlevering alleen worden geweigerd indien, overeenkomstig de wet van de

verzoekende Staat, de persoon die is veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf geen rechtsmiddel meer heeft om, nadat hij een bepaald deel van de straf of de maatregel heeft ondergaan, een rechtbank te laten onderzoeken of de mogelijkheid van een voorwaardelijke straf met proeftijd voor de resterende straf tijd te laten onderzoeken.

13 Het begrip "delicten" als bedoeld in artikel 3 van de wet inzake uitlevering dient te worden begrepen als "strafbaar feit" en bestrijkt zowel misdrijven als delicten in de zin van het strafrecht.

Notes

(1) *Verklaring gewijzigd in de brief d.d. 16 april 1985 van de Permanente Vertegenwoordiger van Oostenrijk, geregistreerd door het Secretariaat-Generaal op 17 april 1985 - Or. Engels.*

Van de verklaring van Oostenrijk met betrekking tot artikel 21, vijfde lid van het Europees Verdrag betreffende uitlevering van 13 december 1957 wordt bij deze de eerste zin geschrapt.

Deze verklaring luidt voortaan als volgt :

« De doortocht voor strafbare feiten waarop door de wet van de verzoekende Staat de doodstraf is gesteld of een straf die niet verenigbaar is met het vereiste inzake menselijkheid of menselijke waardigheid, wordt toegestaan op de voorwaarden als gelden voor uitlevering voor dergelijke strafbare feiten. »

(2) Brief van de Permanente Vertegenwoordiger van Portugal d.d. 12 februari 1990.

(3) Deze verklaring komt in de plaats van de verklaring inzake de artikelen 6 en 21, nedergelegd op 14 februari 1969.

(4) *Voorbehouden gewijzigd bij brief d.d. 17 januari 1977 van de Permanente Vertegenwoordiger van Noorwegen, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 19 januari 1977 - Or. Engels*

De oorspronkelijke voorbehouden luiden als volgt :

« Artikel 2, eerste lid. Overeenkomstig het tweede lid van de Noorse wet inzake uitlevering van 13 juni 1908, kan Noorwegen alleen uitlevering toestaan voor feiten die krachtens het Noorse strafwetboek, strafbaar zijn of zouden zijn gesteld met een vrijheidsstraf van meer dan een jaar.

Artikel 3, derde lid. Overeenkomstig het derde lid van de Noorse wet inzake uitlevering, kan het voorkomen dat uitlevering niet wordt toegestaan voor een aanslag op het leven van een Staatshoofd of van een zijner familieleden, indien het delict werd gepleegd in samenhang met een ander strafbaar feit van politieke aard.

Artikel 4. Wat delicten betreft die volgens de Noorse wet als militaire delicten worden beschouwd, kan de uitlevering overeenkomstig artikel 2 van de Noorse wet inzake uitlevering alleen worden toegestaan, voor zover het strafbare feit, los van het militaire karakter ervan, een strafbaar feit was dat aanleiding kan geven tot uitlevering en op voorwaarde dat de uitgeleverde persoon niet wordt gestraft met een straf die zwaarder is dan de maximum straf voor een overeenkomstig strafbaar feit in het gewone strafwetboek. »

(5) *Voorbehoud gewijzigd bij brief d.d. 14 april 1967 van het ministerie van buitenlandse zaken, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 21 april 1967 - Or. Engels.*

Het oorspronkelijke voorbehoud luidde als volgt :

« De uitlevering van een persoon tegen wie nog een onherroepelijk vonnis is gewezen voor het ten laste gelegde feit op grond waarvan de uitlevering werd gevraagd, zal alleen worden toegestaan indien dit feit overeenstemt met een strafbaar feit waarop krachtens de Zweedse wet dwangarbeid staat. »

(6) *Voorbehoud, ingetrokken bij brief d.d. 25 januari 1983 van de Permanente Vertegenwoordiger van Zwitserland, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 26 januari 1983 - Or. Frans.*

(7) *Verklaring gewijzigd bij brief d.d. 25 januari 1983 van de Permanente Vertegenwoordiger van Zwitserland, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 26 januari 1983 - Or. Frans.*

De oorspronkelijke verklaring luidde als volgt :

« De Zwitserse Bondsraad verklaart dat het voorbehoud bij het eerste lid van artikel 2 Zwitserland niet belet krachtens een bepaling van gemeen recht in de Zwitserse wetgeving, de uitwerking van een uitlevering uit te breiden tot enig ander strafbaar feit, indien deze uitlevering wordt of werd toegestaan voor een misdrijf of een delict waarvoor de Zwitserse wet uitlevering toestaat.

De wijziging werd van kracht op 1 januari 1983.

(8) *Verklaring gewijzigd bij brief d.d. 25 januari 1983 van de Permanente Vertegenwoordiger van Zwitserland, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 26 januari 1983 - Or. Frans.*

De oorspronkelijke verklaring luidde als volgt :

« De Zwitserse bondsraad verklaart dat de Zwitserse wet de uitlevering van Zwitserse onderdanen niet toestaat. Strafbare feiten die buiten Zwitserland zijn gepleegd en naar Zwitsers recht als misdrijf of delict worden bestraft, kunnen door de Zwitserse autoriteiten worden vervolgd en berecht indien aan de wettelijke voorwaarden is voldaan, en met dien verstande dat ze tegen Zwitsers werden begaan (art. 5 van het Zwitserse strafwetboek); - indien ze naar Zwitsers recht tot uitlevering kunnen leiden en ze door een Zwitser zijn gepleegd (art. 6 van het Zwitserse strafwetboek, art. 16 van de bondswet van 14 maart 1958 inzake de aansprakelijkheid van de bondsstaat, de leden van de autoriteiten en zijn ambtenaren); - dat ze gepleegd werden aan boord van een Zwitsers vaartuig of luchtvaartuig (art. 4 van de bondswet van 23 september 1953 inzake zeevaart onder Zwitserse vlag; art. 97 van de bondswet van 21 december 1948 inzake luchtvaart). »

De wijziging werd van kracht op 1 januari 1983.

(9) *Voorbehoud ingetrokken bij brief d.d. 25 januari 1983 van de Permanente Vertegenwoordiger van Zwitserland, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 26 januari 1983 - Or. Frans.*

(10) Lijst die komt te vervallen ingevolge de intrekking van het voorbehoud bij artikel 2, eerste lid (zie blz. 1).

(11) De term « delicten » als bepaald in artikel 3 van de wet inzake uitlevering dient te worden begrepen als « strafbaar feit » en bestrijkt zowel misdrijven als delicten in de zin van het strafrecht.

(12) Het begrip « delicten » als bedoeld in artikel 3 van de wet inzake uitlevering dient te worden begrepen als « strafbaar feit » en bestrijkt zowel misdrijven als delicten in de zin van het strafrecht.

(13) Het begrip « delicten » als bedoeld in artikel 3 van de wet inzake uitlevering dient te worden begrepen als « strafbaar feit » en bestrijkt zowel misdrijven als delicten in de zin van het strafrecht.

(14) *Voorbehoud ingetrokken bij brief d.d. 18 juni 1991 van de Permanente Vertegenwoordiger, geregistreerd bij het Secretariaat-Generaal op 21 juni 1991 - Or. Engels.*

B. AANVULLEND PROTOCOL BIJ HET EUROPEES VERDRAG BETREFFENDE DE UITLEVERING,
OPGEMAAKT TE STRAATSBURG OP 15 OKTOBER 1975;
VOORBEHOUDEN EN VERKLARINGEN :

DENEMARKEN

Verklaring, vastgelegd in de akte van bekrachtiging nedergelegd op 13 september 1978 — Or. Frans
Krachtens artikel 6.1 van het Aanvullend Protocol, verklaren wij Hoofdstuk I niet te aanvaarden.

HONGARIJE

Voorbehoud, vastgelegd in een brief van de Permanent Vertegenwoordiger van Hongarije afgegeven aan de Secretaris-generaal bij de nederlegging van de akte van bekrachtiging op 13 juli 1993 — Or. Engels

Aangezien artikel 6 van het Aanvullend Protocol bij de Europese Overeenkomst betreffende uitlevering toelaat alleen Hoofdstuk I of II volledig uit te sluiten, verklaart Hongarije Hoofdstuk I van bovenvermeld Protocol niet te aanvaarden.

Alhoewel het Hongaars recht overeenstemt met artikel 1.a en b en geen enkele bepaling bevat die tegenstrijdig is met lid c, behoudt Hongarije zich het recht voor per geval te overwegen of het kan voldoen aan de op lid c gebaseerde aanvragen tot uitlevering.

IJSLAND

Verklaring, gedaan bij de nederlegging van de akte van bekrachtiging op 20 juni 1984 — Or. Engels
IJsland aanvaardt Hoofdstuk I van het Protocol niet.

NEDERLAND

Verklaringen, vastgelegd in de akte van aanvaarding nedergelegd op 12 januari 1982 — Or. Engels

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden aanvaardt bovenvermeld Protocol voor het Koninkrijk in Europa.

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden verklaart overeenkomstig artikel 6 van bovenvermeld Protocol Hoofdstuk I van het Protocol niet te aanvaarden.

Alhoewel de Nederlandse wetgeving inzake daden gesteld tijdens een internationaal gewapend conflict geheel conform artikel 1 (inleiding en a. en b.) is en ze geen bepalingen bevat die in strijd zijn met artikel 1 (inleiding en c.), behoudt de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden zich het recht voor de uitlevering te weigeren in gevallen van schendingen van de oorlogswetten en -gebruiken tijdens een gewapend conflict dat niet internationaal is.

Verklaring, vastgelegd in een brief d.d. 20 februari 1986 van de Permanente Vertegenwoordiging van Nederland, geregistreerd bij het Secretariaat-generaal op 21 februari 1986 — Or. Engels

In antwoord op de brief nr. 1799 d.d. 24 december 1985 van de Permanent Vertegenwoordiger van Nederland, heb ik de eer u, in uw hoedanigheid van depositaris van de in de bijlage opgesomde verdragen, het volgende ter kennis te brengen.

De in de bijlage opgesomde verdragen waarbij het Koninkrijk der Nederlanden partij is (voor het Koninkrijk in Europa) gelden vanaf 1 januari 1986 ook voor Aruba.

Lijst van de Verdragen die deze Verklaring bestrijkt

86 Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering (1975)

Verklaring, vastgelegd in een brief d.d. 14 mei 1986 van de Permanente Vertegenwoordiger van Nederland, geregistreerd bij het Secretariaat-generaal op 15 mei 1986 — Or. Engels

Ik heb de eer het volgende onder uw aandacht te brengen :

De verklaring dat het Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering (1975) en het Tweede Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering (1978) toepasselijk zijn op Aruba moet worden beschouwd als een voorlopige mededeling, die zal worden bevestigd als zijnde definitief wanneer het Europees Verdrag betreffende uitlevering (1957) toepasselijk op Aruba zal worden verklaard.

Aan de voorgaande mededeling betreffende de twee Protocollen lag een administratieve fout ten grondslag, die is toe te schrijven aan de nationale procedures binnen het Koninkrijk der Nederlanden nog niet voltooid waren.

Verklaring, vastgelegd in een Nota Verbaal d.d. 21 juli 1993 van de Permanente Vertegenwoordiging van Nederland en dezelfde dag geregistreerd bij het Secretariaat-generaal — Or. Engels

De Permanente Missie van het Koninkrijk der Nederlanden verklaart dat de Regering van haar land, in overeenstemming met artikel 5, tweede lid, van het Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering en in overeenstemming met artikel 8, tweede lid, van het Tweede Aanvullend Protocol van 17 maart 1978, de toepassing van de twee protocollen uitbreidt tot de Nederlandse Antillen en Aruba met betrekking tot de Partijen waarvoor het Europees Verdrag betreffende uitlevering eveneens is uitgebreid tot de Nederlandse Antillen en Aruba. De door Nederland met betrekking tot het aanvullend protocol van 15 oktober 1975 afgelegde verklaring geldt eveneens voor de Nederlandse Antillen en Aruba.

NOORWEGEN

Verklaring, vastgelegd in de akte van bekrachtiging nedergelegd op 11 december 1986 — Or. Engels
Krachtens artikel 6 verklaart Noorwegen dat het Hoofdstuk I van het Protocol niet te aanvaarden.

RUSLAND

Verklaring, vastgelegd in een brief van de Eerste Vice-Minister van Buitenlandse Zaken van de Russische Federatie afgegeven aan de Secretaris-generaal bij de ondertekening op 7 november 1996 — Or. Russisch/Engels

Rekening houdend met haar verklaring aangaande artikel 3 van het Europees Verdrag betreffende uitlevering van 1957, beschouwt de Russische Federatie de lijst van schendingen van niet-politieke aard die is opgenomen in artikel 1 van dit Protocol, als enuntiatief.

ZWEDEN

Verklaring, vastgelegd in de akte van bekrachtiging nedergelegd op 2 februari 1976 — Or. Engels
Zweden aanvaardt Hoofdstuk I van bovenvermeld Protocol niet.

Note

(1) Nota van het Secretariaat

Brief d.d. 24 december 1985 van de Permanent Vertegenwoordiger van Nederland :

Het eiland Aruba dat nog steeds deel uitmaakt van de Nederlandse Antillen verkrijgt op 1 januari 1986 interne autonomie als land binnen het Koninkrijk der Nederlanden. Vanaf deze datum zal het Koninkrijk niet langer bestaan uit twee landen, met name Nederland (Koninkrijk in Europa) en de Nederlandse Antillen (in het Caribisch gebied), maar uit drie landen, met name de twee bovengenoemde en Aruba.

Aangezien de wijzigingen die op 1 januari 1986 ingaan slechts betrekking hebben op een wijziging in de interne constitutionele betrekkingen binnen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk als dusdanig het volkenrechtelijk subject blijft waarmee verdragen worden gesloten, laten bedoelde wijzigingen volkenrechtelijk gesproken de verdragen die het Koninkrijk reeds heeft gesloten en die reeds van toepassing zijn voor de Nederlandse Antillen, met inbegrip van Aruba, onverlet. Deze verdragen blijven van kracht voor Aruba in zijn hoedanigheid van land binnen het Koninkrijk. Bijgevolg zijn, wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, deze verdragen vanaf 1 januari 1986, van toepassing op de Nederlandse Antillen (zonder Aruba) en op Aruba.

Verder zijn, wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, de in de bijlage opgesomde verdragen waarbij het Koninkrijk der Nederlanden partij is en die van toepassing zijn op de Nederlandse Antillen, met ingang van 1 januari 1986, van toepassing op de Nederlandse Antillen en op Aruba.

C. TWEEDE AANVULLEND PROTOCOL BIJ HET EUROPEES VERDRAG BETREFFENDE DE UITLEVERING, OPGEMAAKT TE STRAATSBURG OP 17 MAART 1978

VOORBEHOUDEN EN VERKLARINGEN :

Nota van het Secretariaat :

Krachtens artikel 9 van het Protocol zullen de voorbehouden van een Staat betreffende een bepaling van het Verdrag eveneens van toepassing zijn op dit Protocol, behalve wanneer deze Staat het tegendeel te kennen geeft op het ogenblik van de ondertekening of bij de nederlegging van de akte van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding.

BELGIE

Voorbehoud, vastgelegd in de akte van bekrachtiging nedergelegd op 18 november 1997 — Or. Frans

België verklaart Hoofdstuk V van het Tweede Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering niet te aanvaarden.

BULGARIJE

Voorbehoud, gemaakt bij de ondertekening op 30 september 1993 en bevestigd bij de nederlegging van de akte van bekrachtiging op 17 juni 1994 — Or. Frans

Overeenkomstig artikel 9, tweede lid, verklaart de Republiek Bulgarije zich het recht voor te behouden Hoofdstuk I van het Protocol niet te aanvaarden en Hoofdstuk II van hetzelfde Protocol, wat de delicten betreft inzake retributies, belastingen, douanerechten en deviezen, die strafbaar zijn volgens het Bulgaars Strafwetboek, te aanvaarden.

ITALIE

Voorbehoud (2) gemaakt bij de ondertekening op 23 april 1980 en hernieuwd bij de nederlegging van de akte van bekrachtiging op 23 januari 1985 — Or. Frans

Met verwijzing naar artikel 9 van het Tweede Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering, behoudt Italië zich het recht voor Hoofdstuk III niet te aanvaarden.

LETLAND

Verklaring, vastgelegd in een Nota Verbaal d.d. 17 april 1997 van de Minister van Buitenlandse Zaken van Letland, afgegeven aan de Secretaris-generaal bij de nederlegging van de akte van bekrachtiging op 2 mei 1997 — Or. Engels

Overeenkomstig artikel 9, tweede lid van het Tweede Aanvullend Protocol bij het Verdrag betreffende uitlevering van 1978, behoudt de Republiek Letland zich het recht voor Hoofdstuk V van het Protocol niet te aanvaarden.

NEDERLAND

Verklaring, vervat in de akte van aanvaarding nedergelegd op 12 januari 1982 — Or. Engels

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden aanvaardt bovenvermeld Protocol voor het Koninkrijk in Europa.

Verklaring, vastgelegd in een brief d.d. 20 februari 1986 van de Permanente Vertegenwoordiging van Nederland, geregistreerd bij het Secretariaat-generaal op 21 februari 1986 — Or. Engels

In antwoord op de brief nr. 1799 d.d. 24 december 1985 3 van de Permanent Vertegenwoordiger van Nederland, heb ik de eer u, in uw hoedanigheid van depositaris van de verdragen die in de bijlage zijn opgesomd, het volgende ter kennis te brengen.

De in de bijlage opgesomde verdragen waarbij het Koninkrijk der Nederlanden partij is (voor het Koninkrijk in Europa) zijn vanaf 1 januari 1986 eveneens van toepassing op Aruba.

Lijst van de Verdragen die deze Verklaring bestrijkt

98 Tweede Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering (1978)

Verklaring, vastgelegd bij brief d.d. 14 mei 1986 van de Permanent Vertegenwoordiger van Nederland, geregistreerd bij het Secretariaat-generaal op 15 mei 1986 — Or. Engels

Ik heb de eer het volgende onder uw aandacht te brengen :

De verklaring dat het Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering (1975) en het Tweede Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering (1978) toepasselijk zijn op Aruba, moet worden beschouwd als een voorlopige mededeling, die zal worden bevestigd als zijnde definitief wanneer het Europees Verdrag betreffende uitlevering (1957) toepasselijk op Aruba zal worden verklaard.

Aan de voorgaande mededeling betreffende de twee Protocolen lag een administratieve fout ten grondslag, die is toe te schrijven aan het feit dat de nationale procedures binnen het Koninkrijk der Nederlanden nog niet voltooid waren.

Verklaring, vastgelegd in een Nota Verbaal d.d. 21 juli 1993 van de Permanente Vertegenwoordiging van Nederland en dezelfde dag geregistreerd bij het Secretariaat-generaal — Or. Engels

De Permanente Missie van het Koninkrijk der Nederlanden verklaart dat de Regering van haar land, in overeenstemming met artikel 5, tweede lid, van het Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering en in overeenstemming met artikel 8, tweede lid, van het Tweede Aanvullend Protocol van 17 maart 1978, de toepassing van de twee protocollen uitbreidt tot de Nederlandse Antillen en Aruba met betrekking tot de Partijen waarvoor het Europees Verdrag betreffende uitlevering eveneens is uitgebreid tot de Nederlandse Antillen en Aruba. De door Nederland met betrekking tot het aanvullend protocol van 15 oktober 1975 afgelegde verklaring geldt eveneens voor de Nederlandse Antillen en Aruba.

NOORWEGEN

Voorbehoud, vastgelegd in de akte van bekrachtiging, nedergelegd op 11 december 1986 — Or. Engels

In uitvoering van artikel 9 verklaart Noorwegen Hoofdstukken I en V van het Protocol niet te aanvaarden.

OOSTENRIJK

*Voorbehoud, vervat in de akte van bekrachtiging, nedergelegd op 2 mei 1983 — Or. Engels

Overeenkomstig artikel 9, tweede lid van het Protocol, verklaart de Republiek Oostenrijk Hoofdstuk II alleen te aanvaarden voor delicten inzake retributies, belastingen en douane.

*Voorbehoud, ingetrokken bij de brief d.d. 8 september 1994 van de Permanent Vertegenwoordiger van Oostenrijk, geregistreerd bij het Secretariaat-generaal op 9 september 1994 — Or. Frans

Overeenkomstig artikel 9, derde lid, van het Tweede Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering van 17 maart 1978, trekt de Federale Regering van de Republiek Oostenrijk het voorbehoud in, gemaakt overeenkomstig artikel 9, tweede lid, van bovenvermeld Protocol en aanvaardt ze Hoofdstuk II alleen wat delicten inzake retributies, belastingen en douane betreft.

en Verklaring, vervat in dezelfde brief als de intrekking van bovenvermeld voorbehoud — Or. Frans

Met betrekking tot de Staten die partij zijn bij dit aanvullend Protocol, verklaart Oostenrijk, onder de voorwaarden bedoeld in Hoofdstuk II, eveneens de uitlevering te zullen toestaan voor delicten die uitsluitend bestaan uit strafbare feiten op voorschriften inzake monopolies, export, import of doorvoer en op de rantsoenering van goederen.

RUSLAND

Voorbehoud en Verklaring, vastgelegd bij brief van de Eerste Vice-Minister van Buitenlandse Zaken van de Russische Federatie, afgegeven aan de Secretaris-generaal bij de ondertekening op 7 november 1996 — Or. Russische/Engels.

De Russische Federatie behoudt zich het recht voor de bepalingen van Hoofdstuk V niet toe te passen.

De Russische Federatie wijst het Bureau van de Procureur-Generaal van de Russische Federatie aan als de instantie die de uitleveringskwesties in beschouwing neemt.

TURKIJE

Voorbehoud, gemaakt bij de ondertekening op 16 juli 1987 en bevestigd in de akte van bekrachtiging nedergelegd op 10 juli 1992 — Or. Engels

De regering van de Republiek Turkije behoudt zich het recht voor via diplomatieke weg de uitleveringsverzoeken over te leggen teneinde de nodige procedures te volgen en uit te voeren door bemiddeling van de diplomatieke missies in de Staat, rekening houdend met de aard van het verzoekschrift.

VERENIGD KONINKRIJK

Voorbehoud, vastgelegd bij brief van de Permanent Vertegenwoordiger afgegeven aan de Secretaris-generaal bij de ondertekening op 9 november 1992 — Or. Engels

Overeenkomstig artikel 9, tweede lid, behoudt het Verenigd Koninkrijk zich het recht voor de hoofdstukken I, III, IV of V van het Protocol niet te aanvaarden.

Voorbehoud, vastgelegd in de akte van bekrachtiging nedergelegd op 8 maart 1994 — Or. Engels

Overeenkomstig artikel 9, tweede lid, verklaart het Verenigd Koninkrijk de hoofdstukken I, III, IV of V van het Protocol niet te aanvaarden.

ZWEDEN

Verklaring, vastgelegd bij brief d.d. 11 juni 1979 van de Permanent Vertegenwoordiger van Zweden en geregistreerd bij het Secretariaat-generaal op 13 juni 1979 — Or. Frans

Overeenkomstig artikel 12, eerste lid van het Verdrag (Hoofdstuk V, artikel 5 van het Protocol), neemt het Ministerie van Buitenlandse Zaken de functies waar die worden toegekend aan het Ministerie van Justitie.

ZWITSERLAND

Voorbehoud, gemaakt bij de ondertekening op 17 november 1981 en hernieuwd op het ogenblik van de nederlegging van de akte van bekrachtiging op 11 maart 1985 — Or. Frans

Zwitserland verklaart Hoofdstuk II van het Tweede Aanvullende Protocol bij het Europees Verdrag betreffende uitlevering niet te aanvaarden.

Notes

(2) *Voorbehoud ingetrokken per Nota Verbaal van de Permanente Vertegenwoordiging van Italië geregistreerd bij het Secretariaat-generaal op 23 augustus 1990 - Or. Frans*

(3) Nota van het Secretariaat

Brief d.d. 24 december 1985 van de Permanent Vertegenwoordiger van Nederland.

Het eiland Aruba dat nog steeds deel uitmaakt van de Nederlandse Antillen verkrijgt op 1 januari 1986 interne autonomie als land binnen het Koninkrijk der Nederlanden. Vanaf deze datum zal het Koninkrijk niet langer bestaan uit twee landen, met name Nederland (Koninkrijk in Europa) en de Nederlandse Antillen (in het Caribisch gebied), maar uit drie landen, met name de twee bovengenoemde en Aruba.

Aangezien de wijzigingen die op 1 januari 1986 ingaan slechts betrekking hebben op een wijziging in de interne constitutionele betrekkingen binnen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk als dusdanig het volkenrechtelijk subject blijft waarmee verdragen worden gesloten, laten bedoelde wijzigingen volkenrechtelijk gesproken de verdragen die het Koninkrijk heeft gesloten en die reeds van toepassing zijn voor de Nederlandse Antillen, met inbegrip van Aruba, onverlet. Deze verdragen blijven van kracht voor Aruba in zijn nieuwe hoedanigheid van land binnen het Koninkrijk. Bijgevolg zijn, wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, deze verdragen vanaf 1 januari 1986, van toepassing op de Nederlandse Antillen (zonder Aruba) en op Aruba.

Verder zijn, wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, de in de bijlage opgesomde verdragen waarbij het Koninkrijk der Nederlanden partij is en die van toepassing zijn op de Nederlandse Antillen, met ingang van 1 januari 1986, van toepassing op de Nederlandse Antillen en op Aruba.

F. 1999 — 4112

[C — 99/15119]

5 MARS 1999. — *Loi portant assentiment au Traité entre le Royaume de Belgique, la Région flamande et le Royaume des Pays-Bas portant révision du règlement sur l'exécution de l'article IX du Traité du 19 avril 1839 et du chapitre II, sections 1 et 2 du Traité du 5 novembre 1842, modifiés, relatif au pilotage et à la surveillance commune (règlement de l'Escaut) et annexe, faits à Middelburg le 11 janvier 1995 (1) (2) (3)*

ALBERT II, Roi des Belges,

A tous, présents et à venir, Salut.

Les Chambres ont adopté et Nous sanctionnons ce qui suit :

Article 1er. La présente loi règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

Art. 2. Le Traité entre le Royaume de Belgique, la Région flamande et le Royaume des Pays-Bas portant révision du Règlement sur l'exécution de l'article IX du Traité du 19 avril 1839 et du chapitre II, sections 1 et 2, du Traité du 5 novembre 1842, modifiés, relatif au pilotage et à la surveillance commune (Règlement de l'Escaut) et annexe, faits à Middelburg le 11 janvier 1995, sortiront leur plein et entier effet.

Promulguons la présente loi, ordonnons qu'elle soit revêtue du sceau de l'Etat et publiée par le *Moniteur belge*.

Donné à Bruxelles, le 5 mars 1999.

ALBERT

Par le Roi :

Le Ministre des Affaires étrangères,
E. DERYCKE

Le Ministre des Transports,
M. DAERDEN

Le Ministre de la Justice,
T. VAN PARYS

Scellé du sceau de l'Etat :

Le Ministre de la Justice,
T. VAN PARYS

N. 1999 — 4112

[C — 99/15119]

5 MAART 1999. — *Wet houdende instemming met het verdrag tussen het Koninkrijk België, het Vlaams Gewest en het Koninkrijk der Nederlanden tot herziening van het reglement ter uitvoering van artikel IX van het Tractaat van 19 april 1839 en van hoofdstuk II, afdelingen 1 en 2, van het Tractaat van 5 november 1842, zoals gewijzigd, voor wat betreft het loodswezen en het gemeenschappelijk toezicht daarop (Scheldereglement) en bijlage, gedaan te Middelburg op 11 januari 1995 (1) (2) (3)*

ALBERT II, Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, Onze Groet.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachten hetgeen volgt :

Artikel 1. Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet

Art. 2. Het Verdrag tussen het Koninkrijk België, het Vlaams Gewest en het Koninkrijk der Nederlanden tot herziening van het Reglement ter uitvoering van artikel IX van het Tractaat van 19 april 1839 en van hoofdstuk II, afdeling 1 en 2, van het Tractaat van 5 november 1842, zoals gewijzigd, wat betreft het loodswezen en het gemeenschappelijk toezicht daarop (Scheldereglement) en bijlage, gedaan te Middelburg op 11 januari 1995, zullen volkomen gevolgd hebben.

Kondigen deze wet af, bevelen dat zij met 's Lands zegel zal worden bekleed en door het *Belgisch Staatsblad* zal worden bekendgemaakt.

Gegeven te Brussel, 5 maart 1999.

ALBERT

Van Koningswege :

De Minister van Buitenlandse Zaken,
E. DERYCKE

De Minister van Vervoer,
M. DAERDEN

De Minister van Justitie,
T. VAN PARYS

Met 's Lands zegel gezegeld :

De Minister van Justitie,
T. VAN PARYS